

Giới thiệu Mười Năm

Trong chính tác phẩm Mười Năm của Tân Tiểu Thuyết cũng phần nào mang đến những câu chuyện ngôn tình hay nhất, mới nhất cho bạn đọc. Truyện kể về thuở thanh xuân đầy thơ ngây, mến nhau, hiểu lầm, chia tay, để lại vết thương trong tim không thể nào xóa nổi; Nhiều năm sau, truyện tình yêu tựa như ép yêu 100 ngày, mới chậm rãi xâm nhập phủ mờ vết thương cũ, lắng đọng lại, gặp lại nhau, lại biết lựa chọn thế nào? Một đoạn tình cảm ưu thương giống như hơi thuốc 520 quanh quần nơi đầu ngón tay, đọc truyện sẽ cảm nhận một đoạn tình cảm sáng sủa, nhiệt tình, cố chấp như hoa tử đằng bất khuất nơi góc tường Yêu, từ ngây thơ, chấp nhất, xúc phạm tới thân nhiên, thói quen, chúng ta cứ như vậy mà trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Trèo Cây

Đại học thật là một nơi vui vẻ, Tiểu Tề Tề tò mò đánh giá nơi cô sắp sống bốn năm tới, những hàng cây hòe dày đặc, ngoài ra còn đủ các cây ngô đồng, cây tùng, cây mộc lan, thậm chí cô còn thấy có cả cây lê, cây đào, cây hoa quế mọc khắp trên các nẻo đường, lá xanh mướt còn hơn cả cây trên núi phía sau nhà cô.

Tiểu Tề Tề đứng ở gần sân bóng, nhìn mấy thanh niên đang đá bóng. Trong đó có một thanh niên đặc biệt cao gầy, kỹ thuật đá thực nổi bật, đầu đầy mồ hôi, co chân một cái, quả bóng vẽ thành một đường cong duyên dáng tiến vào trong lưới! Tiểu Tề Tề nhìn không được huyết sáo, thật đẹp!

Hôm nay là ngày nhập học cuối cùng, ngày mai sẽ bắt đầu học quân sự, sau đó nửa tháng mới tiếp tục phân ban, gấp chủ nhiệm lớp, gấp mặt bạn học. Không phân biệt lớn bé, theo ý của Đảng nghĩa là mọi người đều là anh em giai cấp vô sản, người một nhà.

Tiểu Tề Tề nghĩ tới nửa tháng tới cực khổ, nhìn không được bầu trời. Một quả bóng bất ngờ bay tới trước mặt. Ngửa chân, Tiểu Tề Tề hơi nghiêng người, giờ chân, quả bóng thần kỳ bị khống chế dưới chân làm cho phía sân bóng vang tới vài tiếng cười và tiếng vỗ tay. Người sinh viên cao gầy đá bóng giỏi vừa rồi chạy tới, đứng ở phía xa kêu lên “Bạn học, đá bóng tới đây.” Tiểu Tề Tề ngẩng đầu, neho mắt, người đó đứng ở dưới ánh hoàng hôn, khuôn mặt khôi ngô, nụ cười ôn nhu, Tiểu Tề Tề thiếu chút nữa lại huyết sáo. Lui bước, đá chân, ra lực, chết rồi, sai hướng! Tiểu Tề Tề nhụt chí thối một hơi lên mớ tóc ngắn trước trán.

Một đường cong duyên dáng, quả bóng bay về phía mặt trời lặn nhảy lên một cây hòe xum xuê cạnh sân bóng, sau đó nghe thấy một loạt tiếng phản phật của những chạc cây chạm vào nhau, Tiểu Tề Tề nhìn lên vài chiếc lá xanh biếc hình trứng từ trên cây chậm rãi hạ xuống, từ trên xuống dưới, nhìn đi nhìn lại, chỉ có lá rụng, không thấy bóng đâu!

Người thanh niên cao gầy đã chạy tới trước mặt Tiểu Tề Tề, cũng nhìn theo ánh mắt của cô, từ trên xuống dưới, nhìn đi nhìn lại, chỉ có lá rụng, không thấy bóng đâu!

Người đó cười khỏ “Bạn học, có vẻ như bóng không muốn về nhà .”

Tiểu Tề Tề thật sự gật đầu, “Nó tìm được người yêu mới cho nên quyết định ở lại trên cây, bỏ nhà ra đi!”

Người đó không khỏi mỉm cười, hóa ra bạn học trước mặt mặc cái áo phông rộng thùng thình và cái quần bò rách này lại là một cô gái, nói truyện hài hước mà vẻ mặt thật nghiêm trang.

Thanh niên đó quay về phía bạn học nơi sân bóng, vẫy tay, “Bóng mắc trên cây, không thể chơi.”

Thiết, không thêm câu nào, mấy thanh niên kia rất nhanh nhất lấy quần áo, rời khỏi sân bóng, có người còn đứng ở phía xa kêu lại “Hạ Tuyên, ông phụ trách đem bóng về nhé, chúng tôi đi đánh bóng rổ .”

“Được rồi!” Hạ Tuyên ngoắc tay gật đầu với Lý Dược, vừa quay đầu lại, đã không thấy cô gái vừa rồi đâu, không thể nào, gây họa xong chạy trốn thật đúng là mau. Có điều quả bóng trên cây giờ làm sao lấy được đây? Kiểm đầu được đoạn cây dài bấy giờ? Hạ Tuyên vừa đi về phía cây hòe vừa suy nghĩ.

Có mấy cô gái đi qua bên cạnh anh, vẻ mặt hâm mộ “Oa! Thật đẹp trai!” Hạ Tuyên nghe thấy, mỉm cười lễ phép.

Di, trên cây có cái gì đây? Hạ Tuyên dừng lại nụ cười nơi khóe miệng, trời ạ, cô gái kia không biết từ lúc nào đã muốn lộ ra một đôi chân trắng nõn, giống như khi đang đi chuyển về phía cành cây, “Bạn học, mau xuống dưới, cẩn thận ngã .” Hạ Tuyên nhìn về phía cô gái thấy một khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt trong sáng nhìn chằm chằm phía đỉnh cây, chuyên chú làm cho người ta sinh ra ảo giác, đáng người mảnh khảnh, nhảy lên vài cái liền chui vào dưới tán cây. Hạ Tuyên nhìn chạc cây không ngừng rung động, qua khe hở nhìn thấy cô gái kia dịch chuyển ở giữa những chạc cây, tìm không khỏi như muốn nhảy ra.

Tiểu Tề Tề đã lâu rồi không trèo cây, cảm thấy có cơ hội tốt như thế tội gì bỏ qua, gan bàn chân như không ngừng ngứa ngáy cho nên không một tiếng chạy đến dưới gốc cây hòe, cõng giày, nhảy lên vài cái đã ở trên cây, cô chỉ tập trung tìm kiếm quả bóng mắc giữa tán lá cây, cũng không nghe thấy tiếng

Hạ Tuyên gọi. Cuối cùng, đã nhìn thấy quả bóng cao su mắc ở một tán cây phía xa. Tiểu Tề Tề thật cẩn thận di chuyển chân, oai, thật không tốt, đáng nhẽ nên đi giày đi, vô cây hòe thật xù xì làm chân đau kinh!

Hạ Tuyên thấy bóng dáng Tiểu Tề Tề đi về phía chạc cây yếu ớt, không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng, “Bạn học, cẩn thận, đừng để ngã xuống!”

Tiểu Tề Tề nghe thấy tiếng kêu giật mình, hoảng sợ, thân mình hơi nghiêng, nếu không kịp thời bám vào thân cây bên cạnh thì đã thực hiện chiêu binh sa nhận lạc rồi! Tiểu Tề Tề nhịn không được âm thầm mắng mấy câu, hoa đào chết tiết, mặt người dạ thú, miệng sao độc ác? Mình rơi xuống hẳn được lợi gì chứ?

Hạ Tuyên thấy thân mình Tiểu Tề Tề run lên thiếu chút nữa đến rơi xuống, sợ tới mức giật mình một cái, chạy hướng về phía dưới gốc cây, giờ tay như muốn đón được cô nếu rơi xuống, nhìn lên lại thấy Tiểu Tề Tề đã lại bám được vào thân cây thì mới nhẹ nhàng thở ra. O, làm sao cô ấy lại trèo mình? Hạ Tuyên sờ cảm, nhưng ánh mắt thực rất được nha, nếu không trùng người có khi còn hấp dẫn hơn nhiều.

Một bóng đen nhanh chóng tạo thành một đường cong trước mắt Hạ Tuyên, Hạ Tuyên lại nhảy dựng lên, chạy vội qua giờ rộng tay ôm lấy bóng đen kia, tay giang quá lớn, bóng đen lại quá nhỏ, anh kêu “hồ” lên một tiếng lại thành hai tay ôm lấy chính mình!

“Ha ha...” tiếng cười to trong suốt từ trên cây truyền xuống, Tiểu Tề Tề ngồi ở trên một chạc cây, nhìn thấy động tác buồn cười của Hạ Tuyên, vui vẻ cười ha hả.

Hạ Tuyên tức giận nhìn theo quả bóng cao su nhanh như chớp nhảy ra xa khỏi chân mình, nâng mắt, chỉ thấy cô gái kia đang cười thoải mái, ánh mắt rạng rỡ giống như nước biển phản chiếu muôn ánh nắng lấp lánh, hàm răng trắng sáng giống như sò biển mang theo ánh sáng chói mắt, khuôn mặt thanh tú lại đang cao hứng đang nhả lại thành một khối giống như một con búp bê đáng yêu, một đôi chân trắng nõn cứ chóp lên chóp xuống giữa không trung. Trong ngực Hạ Tuyên chợt cảm thấy căng thẳng, tựa hồ như vừa chui vào chỗ nào đó.

Hạ Tuyên nhặt quả bóng lên, ngửa đầu nhìn cô gái trên cây, cô ngồi ở phía chạc cây, ngẩng đầu lên nhìn trời, im lặng so với thái độ vừa nãy tưởng như hai người.

“Bạn nhìn cái gì thế?” Hạ Tuyên tò mò hỏi. Tiểu Tề Tề giờ một ngón tay đặt ở trên môi ra hiệu chớ có lên tiếng. Hạ Tuyên không khỏi cũng ngẩng đầu nhìn trời, ánh hoàng hôn chỉ còn lại một vệt nơi hướng Tây tạo thành những đám mây màu tím phủ kín toàn bộ bầu trời, phía chân trời màu xanh lam, mây trắng, rặng mây đỏ, mây mù, hoàng hôn, đan vào nhau tựa như một bức tranh mộng ảo.

Tiểu Tề Tề ngồi ở trên cây, Hạ Tuyên đứng dưới tàng cây, hai người nhìn về phía tây, phía chân trời, nhìn về hình ảnh tuyệt đẹp kia đang chậm rãi bị nuốt xuống mặt đất, mãi cho tới khi chân trời chỉ còn lại một vệt màu xám trắng.

“Này, bạn mau xuống đi, trời tối rồi.” Hạ Tuyên không biết vì sao, lần đầu tiên lại lo lắng cho một cô gái như thế, đã muộn thế này, một lát nữa trời tối, có sương thì làm sao bây giờ?

Tiểu Tề Tề lên tiếng trả lời, thế mới chậm rãi đi xuống dưới gốc cây, vừa đặt mông xuống đã sờ chân. Hạ Tuyên đi tới “Chân bạn bị thương?”

Tiểu Tề Tề ngẩng đầu, ánh mắt trong veo “Dạ, vô cây già thật đáng giận. Thảo nào các nhà văn đều viết mặt lão nông dân giống vô cây.” Tiểu Tề Tề nhếch miệng, đi tắt, “Thật không hay!”

“Tôi giúp bạn đi mua thuốc nhé, nếu không ngày mai sợ không đi được.” Hạ Tuyên đi theo phía sau Tiểu Tề Tề đang đi khắp khiêng, thật cẩn thận nói.

“Được, dù sao cũng bởi bóng của anh mà tôi bị thương.” Tiểu Tề Tề nâng cằm, trả lời như lẽ đương nhiên, Giang Nhất Lam thường nói, có lợi không theo là đứa ngốc, cô cũng không phải kẻ ngốc! “Tôi không đi được, ngồi ở chỗ này chờ anh nhé.” Tiểu Tề Tề hạ mông xuống gốc cây mọc lan bên cạnh thêm đá.

Hạ Tuyên sững sốt, cô gái này thật trắng trợn, nhưng cũng cười, tay trái ôm bóng, giờ chân định chạy nhanh đi.

“Này, đợi chút!” Tiểu Tề Tề đột nhiên kêu to, Hạ Tuyên kỳ quái quay đầu, Tiểu Tề Tề chỉ vào quả bóng bên hông anh “Bỏ quả bóng ra!”

Hạ Tuyên nghi vấn, “Vì sao?”

Tiểu Tề Tề thờ dài, quả nhiên không người nào là vẹn toàn, một thanh niên tuyệt sắc như vậy hóa ra lại là kẻ ngu ngốc! “Bóng ở lại làm tin, nhờ đâu anh không mua thuốc cho tôi mà chạy luôn thì tôi sao tìm được anh?” Thật là đúng tình hợp lý nha.

Hạ Tuyên lại một lần nữa mỉm cười, thật là một cô gái đáng yêu, vô tư. “Được rồi, để lại quả bóng làm tin, tôi là sinh viên khóa 98, viện thống kê, Hạ Tuyên, mã số sinh viên 199854077, đã yên tâm chưa?”

Tiểu Tề Tề rất thỏa mãn gật đầu “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Hạ Tuyên dờ khóc dờ cười chạy về phía cổng trường.

Q.1 - Chương 2: Học Quân Sự

Tiểu Tề Tề đợi Hạ Tuyên mua thuốc trở về, dùng xong mới tiêu sái trả lại vật làm tin cho anh, từ từ trở về ký túc xá. Vừa mở cửa đã bị một làn gió thơm đẩy lùi quay lại mấy bước, Tiểu Tề Tề kêu to: “Cá hoa vàng, bạn của bà thôi nhỉ?”

Cá hoa vàng, tên thật là Hoàng Ngọc, chính tông vùng đông bắc, người cao 1m7, nghe nói 80kg, nhưng bỏ qua số lẻ, dùng lời nói của Tiểu Tề Tề thì số lẻ này phải là con số chín.

Cá hoa vàng cười kéo Tiểu Tề Tề vào phòng, gỡ lên đầu cô, Tiểu Tề Tề quay đầu đi, lách mình tránh ra, “Gỡ đầu choáng váng, bạn phụ trách nhé!” Vừa liếc mắt đã thấy một người đẹp đang ngồi ở phía dưới giường số ba vốn trông không mấy ngày hôm nay cười khanh khách nhìn các cô, Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy hô hấp như ngưng lại, nước bọt, ôi, đáng ghê! Tiểu Tề Tề nuốt nước bọt, hiểu được làn gió thơm từ nơi nào phát ra, hiệu ứng của người đẹp!

Đại mỹ nhân đứng lên, khoe ra dáng người hoàn mỹ “Tôi là Hứa Thuần, bạn chắc là Tề Tề đi?” Tiếng nói êm tai như chim sơn ca đang hát.

Tiểu Tề Tề thở dài, đại học quả nhiên ngoạn hổ tàng long, cái miệng thối của Giang Nhất Lam cuối cùng phát huy tác dụng. Vừa rồi gặp được một anh chàng đẹp trai ngu ngốc, hiện tại lại thêm một người đẹp khuynh quốc thom ngát, Tiểu Tề Tề tươi cười, vươn tay, “Xin chào, xin chào! Hân hạnh, hân hạnh!” Người đẹp hơi hơi nhúm mày, Cá hoa vàng gạt ra cánh tay bản thủ của Tiểu Tề Tề “Quay lại chính đạo đi!”

Con gái mười bảy, mười tám tuổi ở cùng với nhau, rất nhanh liền thân thiết. Tiểu Tề Tề chậm rãi thích ứng mùi, cũng không thấy gay mũi, chỉ cảm thấy có chút huân huân ngậy ngậy cũng thực không phiền. Trong phòng, Lâm Văn- người đáng yêu nhất cũng thẳng thắn nhất nhìn không được hỏi “Hứa Thuần, bà sử dụng nước hoa gì mà thơm quá!”

Hứa Thuần ngượng ngùng cười, khuôn mặt trắng nõn hiện lên một tầng ửng hồng “Tôi đâu có dùng nước hoa, có thể là mùi hương trên người tôi.”

Tiểu Tề Tề kinh ngạc thiếu chút nữa nghẹn com, Hương phi thiên bản hiện đại? Lâm Văn hưng phấn đập đập Tiểu Tề Tề, “Tề Tề, trời ạ, Hương phi!” Lại nắm tay Hứa Thuần, “Cửa phía đông trường học có cái hồ, bên cạnh có vườn hoa rất đẹp, ngày mai chúng ta đi thí nghiệm xem có hấp dẫn con bướm nào hay không!”

Một câu đùa khiến Tiểu Tề Tề cuối cùng không nhịn được đã hoàn toàn nghẹn họng, vội vàng học tiến chạy vào toilet ho khan dữ dội.

Ngày hôm sau, Hứa Thuần không theo ý nguyện của Lâm Văn đi hấp dẫn bướm ở ven hồ nhưng lại hấp dẫn một đám tạm thời gọi là động vật dư thừa nội tiết tố. Tập quân sự, chia tổ đội. Đại mỹ nữ Hứa Thuần vừa xuất hiện, một loạt ánh mắt phản phất nhìn đến, Tiểu Tề Tề và Lâm Văn đứng ở phía đối diện làm cái mặt quỷ, thực nhu thuận đứng ra xa, để cho đại mỹ nữ một mình tự triển khai mỹ lực và phát tán mùi. Cá hoa vàng lại giống như tài phú, gặp ai cũng giới thiệu “Bạn cùng phòng tôi, Hứa Thuần!” Nghe giọng nói giống như một người mẹ đang khoe đứa con gái xinh đẹp của mình.

Lâm Văn kéo tay Tiểu Tề Tề, nói nhỏ, “Có thấy huấn luyện viên không? Tổ đội của Hứa Thuần, nghe gọi là Hà Báo, trời ơi, đáng thương tiểu bạch thủ Hứa Thuần nhất định phải bị báo ăn mất.” Tiểu Tề Tề bẹo mặt Lâm Văn, cô nàng đang ở thời kỳ dậy thì, chưa bỏ đi được khuôn mặt trẻ con nên tròn tròn, mềm mại “Mặc kệ hần là báo gì, tớ chỉ thấy một màu bao!” Lâm Văn cười rộ lên, mắt híp cả lại, giống hệt bạn trung học của Tiểu Tề Tề là Giang Nhất Lam cho nên bình thường Tiểu Tề Tề vẫn thấy thân thiết với Lâm Văn hơn cả, quan tâm giống như quan tâm một đứa em gái “Tiểu Tề Tề, miệng bà thật ác độc!”

Tiểu Tề Tề lấy tay phe phẩy quạt “Trời ạ, nóng quá.” Tâm trạng Lâm Văn tự nhiên trầm xuống, “Tiểu Tề Tề, bạn đừng như vậy, nếu không tớ khóc mất, tớ nhớ mẹ quá, ở nhà thật thích, trời nóng thì quạt cho tớ, trời nắng lại che ô. Ô ô!”

Tiểu Tề Tề cũng có chút âm đạm, lần đầu tiên rời nhà lâu như vậy, cuộc sống độc lập không thể tránh được nỗi nhớ nhà, còn đang vất óc để khuyên Lâm Văn một câu bỗng nhiên ngửi thấy một làn gió thơm nhức mũi, Hứa Thuần chạy tới, kích động nắm lấy tay Tiểu Tề Tề “Tề Tề, trai đẹp!” Tiểu Tề Tề kinh ngạc nhìn ánh mắt Hứa Thuần, từ hôm qua đến giờ chưa từng chói lọi như lúc này, xem ra là cô gái nhỏ động tình đây, nhìn theo ánh mắt của Hứa Thuần, hóa ra là anh chàng ngu ngốc ngày hôm qua! Tiểu Tề Tề lắc đầu, lại lắc đầu, nhìn không được khuyên Hứa Thuần, “Hần ta là kẻ ngớ ngẩn, Hứa Thuần!”

Đôi mắt xinh đẹp của Hứa Thuần tròn to, một lúc lâu cười lắc đầu “Tề Tề, bà thật biết đùa, người có thể dỗ đại học làm sao lại ngớ ngẩn được?”

Tiểu Tề Tề nghiêm trang “Hứa Thuần, chắc bà không hiểu đâu? Hàng năm nước ta đều bồi dưỡng một số nhân tài đặc biệt, ngớ ngẩn thì có sao? Bọn họ chỉ là do một bộ phận thần kinh nào đó có chướng ngại, nhưng bộ phận thần kinh khác lại là thiên tài! Anh chàng đẹp trai bạn vừa thấy là khóa mới của trường mình. Không tin, bạn đi hỏi xem, là Hạ Tuyên của khoa thống kê! Hần tuy thế nhưng vẫn là thiên tài nhé, mấy vạn con số hần chỉ liếc mắt một cái là có thể lập ngay ra được bảng thống kê.” Ánh mắt mỹ lệ của Hứa Thuần lóe ra sự thất vọng, hoang mang “Tiểu Tề Tề, bạn nói thật hả? Thật đáng tiếc, trông như một vương tử hoàn mỹ nhè. Ai nha, nụ cười kia thật là ôn nhu, thật chân thành, đẹp quá!”

“Hứa Thuần, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài!” Tiểu Tề Tề ra vẻ khuyên bảo, vỗ lên bả vai Hứa Thuần, rất ra vẻ tỷ muội tri kỉ.

Hứa Thuần thất vọng, mím môi rời đi, Tiểu Tề Tề nhìn không được lại huyết sáo, Lâm Văn cười quái dị, “Tiểu Tề Tề, bạn lừa cô ấy hả?” Tiểu Tề Tề lấy tay khều tay huých Lâm Văn, “Tiểu quý, tìm chỗ nào mát mẻ đi! Trẻ con thì biết cái gì?” Nói thế nhưng ý cười trên miệng lại không dấu được, khề nhếch lên, Lâm Văn cười né tránh khuỷu tay của Tiểu Tề Tề “Tiểu Tề Tề, tôi biết tông bà, khi nào bà nói dối đôi mắt rất sáng, giống hệt như sao mai.”

“Này, Tề Tề, bà thử nói xem, vì sao lừa Hứa Thuần, không phải để ý anh chàng đó rồi chứ?” Lâm Văn và Tiểu Tề Tề đứng ở dưới tán cây hòe, nhìn về phía sân thể dục nơi các tổ còn đang tiếp tục thực hành, trường học thật là rối ròi, không có việc gì, các ban không phải đã huấn luyện xong còn quấy rầy sinh viên mới gọi là thúc đẩy tình hữu nghị. Lúc này cô cùng Lâm Văn một tổ, Hứa Thuần cùng Cá hoa vàng một tổ, thật đúng là mẹ kế đi theo con gái xinh đẹp, bảo mẫu đi kèm tiểu bạch thỏ, Tiểu Tề Tề lấy tay quạt quạt “Thiết, tớ nào có lừa bạn, hấn ta quả thật là cực kỳ ngớ ngẩn!”

“Vây bà mới đến trường, sao lại biết?” Lòng hiếu kỳ của Lâm Văn bị thúc đẩy liền giống như trẻ nhỏ, hỏi lấy hỏi để. “Chính hấn ta nói nhé!” Tiểu Tề Tề ra vẻ thực tự nhiên trả lời, Lâm Văn đánh cô, cô trốn, hai người liền ồn lên một chỗ.

“Này, bạn còn chưa nói cho tôi biết bạn tên là gì đâu?” Đột nhiên có tiếng nói cắt đứt hai người đang cười đùa, Tiểu Tề Tề ngẩng đầu, trước mắt là đôi mắt đen sâu không thấy đáy, khóe miệng nở ra nụ cười ôn nhu, trên đầu còn đang đội một cái mũ quân trang màu xanh lá, Tiểu Tề Tề sợ hãi than thở, “Oa, vừa nói tới người người tới.”

Hạ Tuyên nhìn người con gái khuôn mặt thay đổi trước mắt, vừa rồi còn đang đùa giỡn đầy đáng yêu, hiện tại vẻ mặt lại tràn đầy sự ngạc nhiên lại thêm nhũn nhũn, nhìn không được nhũn nhũn ai, gần đây tình tình mình ngày càng kém, sao lại nhũn nhũn? Mẹ nói, đàn ông nhũn nhũn là rất không người lớn. Hạ Tuyên nhếch miệng, lộ ra một nụ cười tự cho là thích hợp “Tôi đang hỏi bạn tên là gì!”

Tiểu Tề Tề âm thầm cầu tay Lâm Văn, Lâm Văn cười ngặt nghẽo, biểu tình trên mặt anh chàng là kiểu gì kia? Tiểu Tề Tề nói thật đúng, “Quả thật là ngớ ngẩn!”

Từ đó về sau, anh chàng thiên tài đẹp trai Hạ Tuyên cùng với biệt danh “ngớ ngẩn” mà đi qua bốn năm đại học. Tất nhiên là sẽ nói đến sau.

Tiếng còi tập hợp bỗng chốc vang lên, Tiểu Tề Tề nhìn cười, kéo Lâm Văn đang muốn cười ngã lăn ra đất chạy tới giữa sân thể dục, để lại Hạ Tuyên đầy vẻ kinh ngạc, một lúc sau lại khôi phục vẻ tươi cười trên mặt, Lâm Văn nhìn không được quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Hạ Tuyên thay đổi trong nháy mắt lại một lần nữa cười bỏ.

Lâm Văn đứng ở phía sau Tiểu Tề Tề, cứ ôm bụng cười đến run rẩy, lại run rẩy, cho đến khi huấn luyện viên nhìn không được đứng ở trước mặt cô nàng hung hăng nhìn chăm chăm, Lâm Văn ngẩng đầu lên, vừa liếc mắt liền thấy huấn luyện viên đang nhũn nhũn tức giận lại nói không nên lời, cuối cùng càng không nhìn được cười, ôm bụng “Ha ha...” Cười không thể ngừng được, huấn luyện viên chỉ là một thanh niên trên dưới hai mươi tuổi, lần đầu làm huấn luyện viên, làm sao chịu được cảnh này, trong phút chốc không biết nên làm gì, ngay cả Tiểu Tề Tề cũng nhìn không được, cười rộ lên. Một nhóm thanh niên cả nam lẫn nữ nhìn thấy hai cô như vậy đều nhìn không được, đồng loạt cười rộ lên. Tiếng cười thực như căn bệnh dễ lây, rất nhanh truyền khắp sân thể dục.

Kết quả cuối cùng là thủ phạm gây chuyện là Lâm Văn, tông phạm Tiểu Tề Tề, đứng thẳng tắp ở giữa sân thể dục. Mồ hôi như con giun chảy xuống khuôn mặt, từng giọt từng giọt làm bộ quần phục ướt đầm, giống như rắn cần da thịt, ngứa mà không được động, tư vị thật khó chịu! Lâm Văn vừa khóc nức nở vừa than oán “Đồ ngớ ngẩn, ngu ngốc, đứ đờ, Hạ Tuyên ngu ngốc! Tôi nhất định phải báo thù, báo thù!” Tiểu Tề Tề an ủi, “A, trời ạ, sao nóng quá, không có cả chú chim nào thế? Có gì cũng phải cho con người ta chút râm mát chứ” Lâm Văn tức giận, “Nếu có chim bay qua, có mà rơi xuống đầu bà ý!”

“Lâm Văn tiểu muội muội, nói thế là không đúng rồi. Thủ phạm chính là bà đấy!” Tiểu Tề Tề ân cần khuyên nhủ, Lâm Văn không để ý tới cô, chỉ nhìn xung quanh về phía tàng cây xung quanh sân thể dục, ra vẻ tìm kiếm “Tôi muốn nhìn xem tên ngu ngốc kia ở đâu, dùng ánh mắt giết chết hấn!”

“Tiểu Tề Tề, tôi chết khát mất thôi, mẹ kế Cá Hoa Vàng chạy đi đâu rồi, sao không cho chúng ta lấy chút nước uống!” Tiểu Tề Tề cũng mềm nhũn cả người, chỉ cảm thấy thái dương nóng bức đang nhảy thành thịch, khó chịu giống như con rắn đang muốn lột da. “Mẹ kế chuyển nghề làm bảo mẫu rồi, đi theo đuôi Hứa Thuần.”

“A a, xinh đẹp thật tốt biết bao, Tiểu Tề Tề, sao bạn không xinh lên một chút, lão tư lệnh kia sẽ không nhẫn tâm phạt chúng ta đứng ở chỗ này. Bạn thấy đấy, Hứa Thuần thật nhiều phúc, huấn luyện tới buổi trưa là được ngồi vào chỗ râm mát!”

“Lấy sắc dụ người khác, liệu có thể được bao lâu?” Tiểu Tề Tề nhếch miệng, “Lâm Văn, bà như con muỗi thối, cầm miệng lại đi? Tôi còn muốn dành ít sức lực để hô hấp.”

“Tôi không cầm miệng được! Chỉ nghĩ tới là muốn chửi người, nhất là tên đại ngu ngốc kia!”

Mắt Tiểu Tề Tề sáng lên, “Ngu ngốc đang đến!” Lâm Văn gian nan quay đầu, cảm động đến nỗi hai mắt đầm lệ, thấy mờ lung “Trong tay Ngu ngốc có nước.”

“Cảm tạ ngu ngốc!” Hai người trăm miệng một lời, nhìn nhau một cách cổ quái, Tiểu Tề Tề mở miệng, “Đừng nhìn tôi, tôi không phải mỹ nữ! Tôi cũng không dùng nước hoa!” Lâm Văn gật đầu, “Tôi tin bà!”

Hạ Tuyên nhìn hai cô gái trước mắt cơ hồ như đang sắp bốc hơi, cầm một lọ nước khoáng, “Huấn luyện viên nói tôi đưa cho các bạn chút nước uống, Trời ạ, nếu cứ thế này, làn da sẽ thành...” Hạ Tuyên từ nhỏ đã được giáo dục là tuyệt đối không mở miệng mắng chửi người khác, nói được nửa câu đã nghẹn cả họng.

Tiểu Tề Tề không để ý Hạ Tuyên còn đang lúng búng, đoạt lấy nước uống một hớp lớn, Lâm Văn nhìn một cách thèm khát, Tiểu Tề Tề chuyển cho Lâm Văn, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng lóa “Cảm ơn ngu ngốc!” “Phốc” Lâm Văn vừa uống một hớp liền phun ra, Tiểu Tề Tề bị phơi nắng nên đầu óc bị hôn mê? Giám kêu thẳng trước mặt người ta?

Hạ Tuyên mở to mắt, không thể tin được nhìn Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề tựa hồ lại không ý thức được mình vừa nói gì, dùng tay áo tùy ý lau mặt “Này, đưa mũ của cậu cho tôi mượn.” Hạ Tuyên tức giận đoạt lấy nước trong tay Lâm Văn, tự mắng bản thân mình đúng là ngu ngốc, tự nhiên lại vội mang nước cho hai người này? Thật điên mà? “Này, tôi còn chưa uống đâu!” Lâm Văn dậm chân kêu, thấy Hạ Tuyên không để ý tới mình, oán hận phun ra hai chữ, “Ngu ngốc!” Bà vai Hạ Tuyên run lên, dù có kiềm chế tốt cũng sắp không chịu được, quay đầu, ánh mắt sắc lẹm trừng hai người đang nhằng nhằng như không có việc gì, từ hàm răng cố gắng mạnh ra hai chữ “Xứng đáng!”

Tiểu Tề Tề và Lâm Văn nhìn nhau, Lâm Văn mắng: “Bệnh thần kinh?” Tiểu Tề Tề gật đầu, “Có vẻ thế!”

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Mỗi Tình Đầu

Ngày đầu tập quân sự diễn ra như vậy, buổi sáng phân thành từng tổ để tập, buổi chiều thi học tại doanh trại ở ngoại thành, sân tập trống trải không một bóng cây. Tiểu Tề Tề ngẩng đầu nhìn trời, “Nơi đây chim chóc cũng cấm thù!” Lâm Văn còn đang mãi mê gãi lưng tung trên mặt vì bị phơi nắng suốt cả buổi sáng.

Tập quân sự hơn một tháng, ngoại trừ đại mỹ nữ Hứa Thuần là gặp may, những người khác đều không tránh khỏi bị đen nhem, trông rất đáng thương. Theo lời nói của Hứa Thuần là làn da cô trời sinh đã đẹp nhưng Lâm Văn nhìn về phía Tiểu Tề Tề mà mách, mỗi sáng sớm đều thấy Hứa Thuần bôi về loạn đây ở trên mặt. Tiểu Tề Tề trịnh trọng gật đầu, “Đó là kem chống nắng và dưỡng da.” Lại bổ sung thêm một câu, “Loại bà già hay dùng.” Nửa câu sau thật sự thỏa mãn lòng hư vinh của Lâm Văn, thế nên nghe lời Tiểu Tề Tề cứ phơi nắng đen như cục than. Tiểu Tề Tề cười thầm, thật ra cô không sợ phơi nắng, làn da của cô dù có bôi đến hơn trăm lọ kem chống nắng cũng không có hiệu quả, chỉ có lột da mới khôi phục lại như lúc ban đầu.

Hứa Thuần còn may mắn hơn là thuộc tổ do Con Báo huấn luyện, cực kỳ thiên vị Hứa Thuần, trời đất thì cho cô ấy tập, còn không mất thì cho cô ấy nghỉ bệnh. Hứa Thuần lại kiên trì ngày nào cũng tập, làm cho rất nhiều người không hiểu nổi, ví dụ như Cá Hoa vàng, mỗi đêm trở về đều nói Hứa Thuần có phúc mà không biết hưởng. Lâm Văn kéo Tiểu Tề Tề đến ban công, chỉ vào khu ký túc xá đối diện, “Thấy không? Cái cửa sổ kia kia, Hứa đại mỹ nữ mỗi ngày đứng kiếng chân chỗ này nhìn sang!” Tiểu Tề Tề lười biếng ngáp, “Nhìn ài?” “Còn là ai, Ngu Ngốc!” Lâm Văn khinh thường, Tiểu Tề Tề đang ngáp dở đành dừng lại, Lâm Văn đứng là trẻ con, không biết có phải thời kỳ phản nghịch lúc trưởng thành hay không mà không thích cảnh Hứa Thuần được người gặp người thích. “Bà có biết Hứa Thuần vì sao thấy phơi nắng tuy nguy hiểm vẫn muốn đi tập không?” Tiểu Tề Tề phối hợp lắc đầu. “Đó là bởi vì Ngu Ngốc và cô ấy cùng một tổ.” Tiểu Tề Tề nhin không được rứt cổ, câu này thế nào sao cảm thấy chói tai nhỉ? Giống như “Ngu ngốc múa cùng với tôi”, nghe thật buồn cười.

Tập quân sự hơn một tháng thì chấm dứt, một đám thanh niên da đen sì cỡi bộ quân phục màu xanh lá mạ cuối cùng được quay trở lại với những bộ trang phục hoa mỹ yêu thích của mình. Tiểu Tề Tề giống như trước lại mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình, quần bò mài rách cực kỳ khoai trá, cả người nổi bật nhất là cái răng khểnh và đôi lông mày chuyển nhanh như chớp. Mọi người đều không thể tránh hết nắng cho đỡ đen nhưng có Tiểu Tề Tề là nổi bật nhất, đen toàn bộ giống như người Châu Phi, Lâm Văn lắc đầu lại thở dài, “Tiểu Tề Tề, ra ngoài đừng nói là biết tôi nhé.” Tiểu Tề Tề còn gật đầu, “Tôi chỉ quen với hoa hậu giảng đường Hứa Thuần thôi!” Mới hơn một tháng, từ hoa khôi tập quân sự giờ chuyển sang nguyên bản hoa hậu giảng đường.

Mười hai giờ đêm, giờ Bạch cô nương biến thân cũng là lúc các mỹ nam, mỹ nữ trong ký túc xá đại học cỡi bỏ nguy trang, thoải mái nói về ước mơ của mình.

Mẹ kế Cá Hoa Vàng háng giọng, tuyên bố, “Chuyện đêm khuya phòng 402 chính thức bắt đầu.” Hứa Thuần cười khanh khách, Lâm Văn dậm chân biểu lộ “Hai tay hai chân tán thành”, duy có Tiểu Tề Tề không thấy chút động tĩnh, mọi người đợi một lát, lại nghe thấy cô đang hô hấp đều đều. Cá Hoa Vàng nổi giận, coi rẻ uy quyền của mình đây!

Tiểu Tề Tề mơ mơ màng màng bị đập tỉnh, ánh mắt còn ngây ngốc không có tiêu cự, “... Cái gì?”

“Mối tình đầu xảy ra khi nào?”

“Năm lớp ba tiểu học.” Tiểu Tề Tề xoay người, tiếp tục ngủ, lập tức lại nhảy lên, bị một tiếng quỷ kêu hư hư thực thực dọa người đập vào “... Đừng dừng, tôi thẳng thắn khai báo, đề nghị khoan hồng là được chứ gì?”

“Lúc học năm lớp ba tiểu học, tôi tụt quần của cậu bé nhà bên bởi vì nghe ông cậu ấy nói đừng quần cậu ấy có một con chim nhỏ. Sau bị mẹ tôi đánh cho một trận, mắng tôi còn nhỏ đã biết nghịch lưu manh. Cho nên, tôi quyết định sẽ phụ trách đối với cậu bạn vừa là hàng xóm vừa là cùng lớp này, coi cậu ấy là mối tình đầu.” Tiểu Tề Tề tỉnh ngủ hẳn, nói liền thoáng “Bảo cáo thủ trưởng, đã hết!”

Buổi nói chuyện làm cho mọi người cười không ngớt.

Đến phiên Hứa Thuần, tiếng muỗi kêu lấp lập, “... Hạ Tuyên.”

Lâm Văn dờ hơi đập xuống giường “Ai, sao hôm qua tôi lại nghe thấy đại mỹ nữ hẹn hò với Lý Dược nhỉ!?”

Cá Hoa Vàng ở phía trên Lâm Văn chụp xuống “Tiểu Muối, đừng đá! Lý Dược là cùng phòng với Hạ Tuyên, cô ấy muốn biết người biết ta để có thể nắm được tình hình địch.”

“Thế sao không trực tiếp tìm thẳng... Hạ Tuyên, càng dễ khống chế địch đâu?” Lâm Văn không đồng ý tiếp tục hỏi.

Hứa Thuần có chút tức giận, “Lâm Văn, tôi nào có trêu chọc đến bà? Sao cứ chỉ nhằm vào tôi thế?”

Lâm Văn ngồi dậy “Hơ”, Tiểu Tề Tề vội vàng hoà giải, “Tốt lắm tốt lắm, đừng âm ỷ! Lâm Văn nói cũng không sai, Hứa Thuần mà thích Hạ Tuyên liền trực tiếp thổ lộ tốt hơn, sao lại quanh co lòng vòng tìm tới Lý Dược kia? Bà không phải là thấy Lý Dược theo đuổi mình nếu cứ thế sẽ làm cậu ấy hiểu lầm. Khụ, khụ, nghĩ lại cũng đúng, Hứa Thuần là như vậy lại trực tiếp thổ lộ sẽ không tốt, nhờ đâu bị cự tuyệt sẽ không đường lui, vẫn là nên hiểu biết hơn mới tốt.” Lời nói của Tiểu Tề Tề rõ là vô nghĩa, nếu không phải là buổi tối, lại cách xa nhau có lẽ Cá Hoa Vàng đã đập cho cô một trận.

Câu chuyện về mối tình đầu cứ như vậy trôi qua, Tiểu Tề Tề cuối cùng vừa lòng ngủ say sưa.

Điện thoại ký túc xá vừa nói thông, Tiểu Tề Tề kích động mua thẻ điện thoại đi về hướng ký túc xá, một bóng người cao lớn đi nhẹ nhàng phía sau cô, quay đầu, đứng lại, đi, đi theo. Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy da đầu run lên từng đợt, đợt nhiên quay đầu, kêu to, “Lý Dược, tên trùng thối này, định bắt cóc hả?” Tiếng nói nhẹ nhàng, sáng khoái khiến cho mọi người xung quanh đều ghé mắt nhìn.

Bạn học Lý Dược thấy thế mới đi tới gần, vỗ đầu ngược ngừng, “... Bạn là Tiểu Tề Tề ở phòng 402 phải không?”

Tiểu Tề Tề gật đầu, hiện tại có người nhận ra cô quả thật không dễ dàng nha.

“Tôi... Tôi muốn mời bạn đi ăn cơm!” Tiểu Tề Tề suýt chút nữa chết nghẹn vì nước bọt, ngoáy lỗ tai, không nghe nhầm!

“Không, không phải có ý kia.” Lý Dược xua tay, ngược ngừng, trong mắt một mảnh bối rối, “Tôi chỉ muốn biết số điện thoại phòng bạn.”

Tiểu Tề Tề hiểu rõ liền gật đầu, tròn mắt xoay chuyển “Thế việc ăn cơm?”

Lý Dược nhảy nhót lên, “Đi, đi luôn bây giờ!”

Cảm giác được bao ăn bao uống thật tốt, Tiểu Tề Tề vừa lòng ăn nốt cái đầu cá, đầu đầy mồ hôi. Có người tiến vào kinh ngạc kêu: “Lý Dược, cậu làm sao nhặt được một cô nhóc đen sì thế này? Ba ngày chưa ăn cơm?” Tiểu Tề Tề ngẩng đầu, có ba thanh niên đi vào, ngồi vào bàn bên cạnh, a, có cả Ngu Ngốc, trong lòng Tiểu Tề Tề tính toán, tốt nhất cô không nên cùng một chỗ với Ngu Ngốc, tốt nhất là ăn xong chạy lấy người đi.

“Đây là số điện thoại!” Ăn xong đưa ra số điện thoại, vỗ mông chạy lấy người, không đành lòng nhìn về mặt của Lý Dược đang cười ngây ngô trông rõ ngu ngốc, hóa ra bệnh ngu ngốc cũng dễ lây. Lý Dược là cùng phòng với tên ngớ ngẩn kia, thảo nào người cũng mắc bệnh ngây ngô. Hứa Thuần đẹp thì đẹp thật, nhưng theo lời nói của Lâm Văn thì quả thật rất giả tạo! Rõ ràng ngày nào cũng bôi nước hoa lại nói là mùi thơm của cơ thể mình.

Nhưng mà cũng không có biện pháp, ai khi còn trẻ chẳng có mối tình đầu ngây thơ như thế.

Trở lại ký túc xá, đã thấy Cá Hoa Vàng đang nước mắt nước mũi dầm dìa khuyên Lâm Văn, thấy Tiểu Tề Tề tiến vào, vội kéo Tiểu Tề Tề, “Tề Tề, tiểu Muối chỉ nghe lời của cậu, mau khuyên nhủ cái!”

Mắt Tiểu Tề Tề quay tròn xung quanh, xóc chắn của Lâm Văn lên “Làm sao vậy làm sao vậy? Chẳng lẽ cũng yêu đương?”

Lâm Văn xoay mạnh người lại, hí mắt nhìn “Cậu làm sao mà biết?”

Tiểu Tề Tề nhún vai, “Cậu có biết, yêu chính là lửa, lửa luôn nóng, luôn gây cháy bùng lên hoặc liu riu – tôi nghĩ thấy hương vị tình yêu, giống như lửa hoang đang thiêu đốt con tim..”

“Ba”! Gáy đã trúng một cái tát, Cá Hoa Vàng hai tay chống nạnh, hiện ra khuôn mặt mẹ kế, “Đừng văn vẻ, tôi thấy chỉ do Lâm Văn suốt ngày ở cùng với đồ yêu quái nhà bà mới biến thành như vậy. Đầu tiên, nói với tôi là thích Đại đầu, thích thì cứ thích nhưng người ta đã có bạn gái. Cô ấy lại nói muốn chặn đường cướp đoạt, không biết sao lại có ý này! Sao lại có thể làm chuyện như vậy được?”

Lâm Văn quật cường cãi lại, “Mẹ kế Cá Hoa Vàng, tôi đã trót sa một chân, giờ đang lo lắng có nên sa nốt chân còn lại không đây.”

Tiểu Tề Tề âm thầm nhảy mất với Lâm Văn, nhảy lên người Lâm Văn nói nhỏ vào tai “Tiểu mỹ nhân, chân kia chạy nhanh cho vào đi thôi.” Lâm Văn vừa nghe thấy liền ôm Tiểu Tề Tề cười khanh khách.

Cá Hoa Vàng không hiểu cho nên lắc đầu “Trẻ con khó hiểu, vừa rồi còn muốn sống muốn chết phải làm kẻ thứ ba, giờ lại bắt đầu cười đùa.”

Sinh viên mới được thoát dây cương, mang theo cả người tinh thần phấn chấn, thêm nữa là sự ngây ngô và con mắt nhiệt tình, quan sát xung quanh, tìm kiếm dấu vết tình yêu. Tình cảm bùng bùng phấn chấn lan tràn hơi thở thanh xuân khắp trường học, không ai ngăn được bước chân của tình yêu, tựa như hơi thở mùa xuân, chỉ cần giờ hai tay lên, nhắm mắt lại mà đón nhận làn gió xuân ấm áp, nhẹ nhàng khoan khoái, không thể trốn tránh. Vậy là tuổi thanh xuân của chúng ta, mối tình đầu ngây thơ của chúng ta, ngây ngô, non nớt lại chân thành tha thiết, làm cho người ta nhớ mãi không quên.

Q.1 - Chương 4: Đêm Vịnh

Gió đêm thổi nhẹ trên mặt nước mang theo hương vị tươi mát làm cho Tiểu Tề Tề bỗng thấy hoảng hốt. Cô vẫn đứng lặng bên con đường nhỏ cạnh rào chắn ven hồ từ lúc đó cho đến giờ. Tiếng người dần dần thưa thớt, đèn đường bên hồ cũng bắt đầu tắt đi, chỉ còn lại con đường trước mặt. Nơi này chắc cách trường học khá xa đây? Tiểu Tề Tề nhìn về phía mái vòm cong cong khuất trong bóng tối mới biết mình đã chạy tới phía cuối của khu vực hồ nước đang khai phá. Phía trước chỉ thấy cỏ dại mọc tự do chắc chưa kịp phá bỏ. Tiểu Tề Tề nhìn lên ánh trăng đang dần dần khuất sau lớp mây đen, không khỏi mừng thầm. Ban ngày cô đã tới đây vài lần, phía trước có một bờ cát nhỏ, nước trong veo yên tĩnh, ban ngày cũng ít người đi tới đó, buổi tối càng nhất định không có người tới đây, sao lại không coi như đang đã ngoại ở một bờ vịnh đêm nhỉ?

Xoay người nhảy xuống đã tới con đường chạy vòng quanh hồ, bên cạnh có các đồng đá nhỏ, đi qua một bãi cát loáng thoáng cỏ dại vắng vẻ, trước mắt đã nhìn thấy làn nước, lòng bàn chân như bỗng thấy mềm hơn. Tiểu Tề Tề mạnh mẽ cởi giày, dẫm lên bờ cát mềm mại, toàn thân giống như được mát xa làm cho từng lỗ chân lông mở ra, đầu cô bỗng như được thả lỏng liền cất tiếng hát, nhìn thấy bốn phía không có người, cởi quần áo, chỉ mặc đồ lót, không mang áo tắm đành phải mặc vậy thôi. Chậm rãi đi vào làn nước trong xanh, không khỏi thốt ra một câu: “Trời lạnh thu đang tới, đêm nhớ mãi không quên”

Đã lâu chưa bơi lội, đầu tiên là bơi bướm, rồi bơi ngựa, bơi tự do, bơi chó... quả thật rất thoải mái!

“Ân, hừ, ha...” Có tiếng người đang nhin cười, Tiểu Tề Tề giật mình một cái, mặt hồ tĩnh lặng trong bóng đêm, ánh trăng tĩnh lặng, không phải là quỷ chứ? “Này, hải cẩu! Đúng là lần đầu tiên có người ở trong hồ làm hải cẩu.” Trên bờ cát xuất hiện một bóng người thon dài, tiếng cười là từ nơi đó truyền đến, Tiểu Tề Tề nhẹ nhàng thở ra, là người! Trong bóng đêm không thấy rõ bộ mặt, chỉ cảm thấy bóng của người nọ bị ánh trăng kéo dài ra, Tiểu Tề Tề không để ý tới người đó nữa, cười cô làm hải cẩu? Ủ, vậy tiếp tục làm hải cẩu thôi!

Người kia thấy Tiểu Tề Tề không để ý tới mình lại tiếp tục khoảnh xuống nước, càng thêm hưng trí bưng bưng cũng cởi giày, cởi quần áo “Oa, vào thu rồi sao còn nóng như vậy, nơi này bơi lội thật là tốt.”

“Oa!” Tiểu Tề Tề quay đầu lại thấy người kia đang cởi quần, mới nghĩ ra đó là một người con trai, vội vàng lên tiếng, kêu vang “Anh... anh làm gì?”

“Bơi lội!” Nói tới đây trên người chỉ còn một cái quần lót, hai chân đi vào trong nước, sờ cảm, “Quần nếu ướt, lát nữa làm sao mặc được?” Nói xong lại tiếp tục cởi, Tiểu Tề Tề che miệng trở mặt nhìn anh ta cởi nốt chiếc quần lót, ném thành một đường cong tuyệt đẹp rơi xuống trên bờ cát.

Tiểu Tề Tề không dám tiếp tục nghĩ, con trai, lại không mặc quần áo. Hơn nữa tiếng nói có vẻ quen quen! Che che ánh mắt, Tiểu Tề Tề nghe thấy tiếng nước bên người “A ha, mới trước đây không nghĩ tới sẽ gặp hải cẩu, hiện tại lại được gặp, quả thật rất có duyên.”

“Này, sao cậu không nói gì? Không phải là tức giận chứ, bạn học?” Tính tình của Hạ Tuyên cực tốt vẫn cảm thấy mây đen bay đầy đầu “Hồ này cũng không phải của cậu, chúng ta cứ coi như cùng bơi đi.”

Tên ngớ ngẩn Hạ Tuyên! Tiểu Tề Tề che mặt, đưa lưng về phía anh ta, đi về phía trước, đi nữa, trong đầu chỉ có một ý niệm cách xa anh ta càng xa càng tốt. Tiếng nước ào ào phía sau lại càng ngày càng gần, Tiểu Tề Tề nhin không được kêu to, “Anh đừng tới đây!”

Hạ Tuyên lúc này mới phát giác tiếng nói của người đang bơi này quá mức mềm mại, cảm thấy lạnh gáy nhưng lại nhìn về phía cái bóng trắng đang bơi mất dạng về phía giữa hồ vẫn vội vã bơi theo “Bạn học, mau trở lại. Không thể bơi tiếp, sẽ nguy hiểm.” Tiểu Tề Tề chỉ có một ý niệm duy nhất là trăm ngàn đừng để cho hắn ta thấy mình, vội bơi, tiếp tục bơi.

Đột nhiên phía bắp chân hơi co rút, không xui xẻo đến thế chứ? Lại co rút, Tiểu Tề Tề lại nhin không được hét lên một tiếng.

Hạ Tuyên khẩn trương vội bơi nhanh tới “Bạn học, bị làm sao vậy? Có sao không?”

“Ôi, khụ khụ...” Tiểu Tề Tề dùng một tay tự bóp chân mình, bị uống vào mắt mấy ngụm nước, bất chấp nước còn đang bắn vội kêu cứu “Cứu mạng! Tôi bị chuột rút!”

Hạ Tuyên đột nhiên phát hiện kỹ thuật bơi của mình tăng mạnh, chỉ vài cái sải tay đã thấy đứng bên cạnh Tiểu Tề Tề đang giương nanh múa vuốt, vội túm lấy mái tóc ngắn kéo về phía phía bờ.

Tiểu Tề Tề đầy một bụng nước, chân bị cứng lại, bụng đồng thời lại thấy bắt đầu đau cho nên trên đầu có đau cũng không phát hiện ra. Người gặp nạn trong nước giống như con bạch tuộc, thấy có gì tới gần là vội ôm chặt lấy. Tiểu Tề Tề cũng vậy, ôm chặt lấy thắt lưng Hạ Tuyên, như thế nào cũng không chịu buông ra. Hạ Tuyên chỉ cảm thấy lưng mình bị người ta ôm liên triu xuống, không biết làm sao đành hung hăng tát cho người này hai cái tát, Tiểu Tề Tề bị đau, buông tay sờ lên mặt, Hạ Tuyên lúc này đã thoát thân liền túm lấy tóc cô kéo tiếp. Cũng may Tiểu Tề Tề bơi chưa xa lắm, chờ đến lúc Tiểu Tề Tề lại như bạch tuộc cuộn lấy anh thì bọn họ đã đi về tới khu vực nước cạn.

Hạ Tuyên vất vả lôi kéo Tiểu Tề Tề quay trở về bờ cát, một thớ hồng học nằm vật ra ngay trên bờ, huyếch vào Tiểu Tề Tề còn đang gắt gao ôm chặt thắt lưng mình “Này, bạn học, đứng lên, hết nguy hiểm rồi.” Tiểu Tề Tề nằm yên như lợn chết, lại huyếch, vẫn không nhúc nhích, Hạ Tuyên hoảng, đứng dậy, kéo tay Tiểu Tề Tề ra, dưới ánh trăng chỉ thấy một khuôn mặt ngăm đen, chỉ mặc quần lót, mềm oặt không xương. Hạ Tuyên vội thở phào nhẹ nhõm, hóa ra một cậu nhóc, nhưng hình như hắn ta đã hôn mê.

Hạ Tuyên không chần chờ, lật Tiểu Tề Tề nằm ngửa trên bờ cát, ngồi xổm ngay nơi đầu cô, cúi người, hô hấp nhân tạo! Thổi khí, ắn bụng, ôi, da có vẻ rất tốt, hơi mềm mại, thế nhưng lúc này Hạ Tuyên không còn nghĩ thêm được cái gì, một tay áp ngực, một tay chống, miệng không ngừng thổi khí vào miệng Tiểu Tề Tề.

Tiểu Tề Tề cuối cùng ho khan một tiếng, tỉnh lại, ánh mắt đen lay láy nhìn không chút tiêu cự, có cái gì chớp lên trước mắt? Ô ô, nóng nọc? Tại sao còn xù lông, lên lên xuống xuống? Tiểu Tề Tề không nhìn được, đưa tay ra sờ, lạnh lẽo, mềm nhũn, “Oa, má ơi!” Tiểu Tề Tề đang nằm như chết vội động dậy, ngồi dậy, đẩy tay tên dê xồm đang đặt trước ngực mình, quay đầu lại thấy một khuôn mặt đầy nam tính, còn đang cười một cách khoa trương. “Ba” một cái tát bay lên mặt “Dê xồm, lưu manh, đầu heo!” Tiểu Tề Tề che mặt, trời ạ, không muốn sống nữa, vừa rồi cô còn đưa tay ra sờ soạng, cái gì ở đầu kia lên xuống, “Nóng nọc” hoặc “Rắn” hoặc cái gì đó?

Hạ Tuyên bùm mặt, khó hiểu nhìn cậu nhóc đang nổi điên, lạ nhỉ? Chính mình vừa cứu hắn ta, sao hắn ta lại kích động như vậy? Ôi, không, không đúng, hắn ta sao lại còn sờ nơi đó của mình? Còn mắng cái gì nhỉ? Đúng rồi, tay, chỗ tay mình vừa ấn không giống như ngực mình, mềm mại rất thoải mái, lại nhìn, có con thỏ màu trắng đang động đây? Ôi, không phải con thỏ trắng, mà là bộ ngực cao ngất trắng nõn của bạn học lạ lùng này.

“A?” Tiểu Tề Tề co chân lên cố gắng che lấp bộ ngực của mình, quần áo chết tiệt vút ở chỗ nào? “Còn dám xem, đồ lưu manh, ngu ngốc! Không biết xấu hổ, tôi sẽ tố cáo anh muốn cưỡng gian tôi! Ô ô!”

Hạ Tuyên lúc này mới phát hiện tiếng nói vừa phát ra rất quen thuộc, đặc biệt là cái từ ngu ngốc này như có cảm ứng làm cho anh nhớ tới cô gái cười sáng khoáy dưới tán cây hòa hộc kia? Nhưng mà trời tối đen như mực, người trước mặt anh với người con gái kia nào có chút xiu nào liên quan đến nhau? Ôi, không đúng, chỉ có từ cổ trở lên là đen, còn người và đặc biệt là cặp thỏ kia cực... trắng! Hạ Tuyên chỉ cảm thấy mồm miệng khô ran, ôi, trời thật là nóng.

“Này, đồ dê xồm, nóng nọc thôi tha, không biết xấu hổ, còn không đem quần áo của tôi lại đây?” Tiểu Tề Tề nhắm mắt lại không dám mở ra, thật là dọa người!

Hạ Tuyên lúc này mới tỉnh ngộ, trước mắt mình đúng là một cô gái, cô gái này thật bạo dạn, nửa đêm nửa hôm chạy tới hồ hoang dã này mà bôi lội? Vội tìm quần lót của mình, một lúc vẫn tìm không thấy bóng dáng, không biết vừa rồi vút ở đâu? Vội rũ quần mặc nhanh vào, cầm quần áo của Tiểu Tề Tề ném tới bên người cô “Này, quần áo của cô.”

“Anh... không được phép quay đầu!” Tiếng của Tiểu Tề Tề vẫn run run như trước, tuy rằng vẫn kèm theo vẻ hung tợn.

“Không nói thì ai nhận ra, đen giống như cá trạch chứ có cái gì đẹp mặt.” Hạ Tuyên sau khi đã trấn định lại, không hiểu sao liền muốn trêu chọc cô một chút.

“Câm miệng! Anh mới là con nóng nọc con đen xì đáng ghét!” Tiểu Tề Tề luôn không chịu thua ai, lúc này vẫn mạnh miệng cãi lại “Này... đồ lót của tôi đâu?” Tiểu Tề Tề lật tìm trong đồng quần áo, không hiểu đồ lót của mình chạy đi đâu?

Hạ Tuyên ịu xiu nói: “Tôi đâu biết cô vút ở chỗ nào.” Là một người đàn ông bị một cô gái nói nơi đó của mình là “nóng nọc con” chắc sẽ không vui vẻ gì?

Tiểu Tề Tề cảm hận lại không dám chậm trễ thêm liền vội lấy quần áo, lúc này mới cảm thấy từng trận quận đau nơi bụng dưới, một luồng nước ấm chảy từ bụng xuống dưới, nhìn không được rên rỉ một tiếng.

“Cô bị làm sao vậy? Không phải lúc nãy nói là bị chuột rút sao?” Hạ Tuyên vẫn không nhìn được hỏi đầy quan tâm.

“Ừ, chân bị chuột rút, đau quá.” Tiểu Tề Tề gầy dựa đứng dậy, vừa đi mấy bước, vừa rồi không để ý tới nơi bấp chân đang từng trận co rút, giờ lại phối hợp thêm từng cơn đau nơi bụng cảm thấy muốn xiu.

Hạ Tuyên vừa thở dài vừa ra lệnh “Mặc quần áo vào đi?”

“Sao thế?” Tiểu Tề Tề khản trương hỏi.

“Mặc đi, tôi sẽ quay đầu đi?”

Tiểu Tề Tề cuống lên “Không, anh không được quay đầu A!” Lại một trận co rút đau đớn.

Hạ Tuyên quay đầu, đi đến bên cạnh cô “Ngồi xuống, tôi mát xa cho.”

“Không... Tôi không cần, đồ dê xồm...”

“Nếu tôi là dê xồm giờ cô làm sao còn có thể đứng chính tề chỗ này mắng tôi?” Hạ Tuyên nhìn không được nhú mi, tính tình càng ngày càng tệ hơn.

Tiểu Tề Tề im thin thít, chân thật sự đau không đứng vững, thân mình mềm nhũn muốn ngã vật ra đất. Hạ Tuyên vội đỡ lấy thắt lưng cô.

“Buông tay!”

“Xong rồi còn nhanh mồm nhanh miệng. Vừa rồi sao giống như bạch tuộc mà ôm chặt lấy tôi?” Tính tình Hạ Tuyên luôn kiên nhẫn, chưa bao giờ mắng ai nếu họ gặp sai nhưng kể từ khi gặp Tiểu Tề Tề, luôn là trường hợp ngoại lệ.

Tiểu Tề Tề cầm miệng, mặc cho Hạ Tuyên dùng đôi tay mạnh mẽ xoa nắm chân mình, chỉ có điều bụng đau không thể nào nói được, thật đen đủi, nước lạnh như vậy, xem ra lần này xấu hổ chết thôi. Tiểu Tề Tề nhìn không được lại rên rỉ một tiếng.

“Làm sao vậy, đau quá à?” Hạ Tuyên thấy đầu Tiểu Tề Tề đầy mồ hôi, ở dưới ánh trắng giống như những viên trân châu tròn to “Quả nhiên là cô! Sao cô lại trở thành đen xì như vậy?” Hạ Tuyên lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt của Tiểu Tề Tề, tuy rằng đen nhem nhưng đường nét không thay đổi, thanh tú, linh động, quật cường, có lúc lại giống như một bông hoa cúc tím giữa trời thu.

“Ai cần anh lo, anh còn đen hơn tôi!” Tiểu Tề Tề mạnh miệng cãi lại.

“Con gái con nứa, đừng nói chuyện như vậy.” Hạ Tuyên thấy cô quệt miệng giống trẻ con, có vẻ như muốn khóc lại không nhìn được cười.

Tiểu Tề Tề đau nhếch miệng, lại vẫn cãi lại, “Tôi nói rồi, dù sao cũng không ai biết nòng nọc là cái gì, có bản lĩnh thì đi mà giải thích với người khác đi!”

Hạ Tuyên không nói gì, một cô gái trong hoàn cảnh này làm sao còn giữ được vẻ tự nhiên?

“Tốt rồi!” Tiểu Tề Tề cuối cùng cảm thấy bắp chân có thể duỗi thẳng, không còn từng trận co rút đau đớn liền đẩy tay Hạ Tuyên ra, nói rầu rĩ.

“Sắc mặt cô không tốt, không phải bị cảm lạnh chứ?” Hạ Tuyên nhìn thấy trên mặt Tiểu Tề Tề có một tầng mồ hôi không ngừng chảy ra, ánh mắt tựa hồ mất đi vẻ nhanh nhẹn trước kia, lo lắng hỏi

“Ai khiến anh lo!” Tiểu Tề Tề ôm bụng, đi từng bước một, cắn môi, dê xồm chết tiệt, ngu ngốc, hỗn đản!

Hạ Tuyên lắc đầu, liếc nhìn lại thấy hình như quần lót của mình đang nằm im lìm trên bờ cát vội đi qua nhặt lên, quần lót màu trắng tinh có vẻ hơi bị ướt, dính một ít gì đó đen sì sì, Hạ Tuyên vô tình niết tay lên đó, thấy dính dính, hơi ẩm, trong lòng Hạ Tuyên giật mình, ngửi ngửi đầu ngón tay thì thấy mùi máu tươi.

“Này, cô đừng có đi! Có phải là bị con gì cắn hay không? Trên người cô bị chảy máu.” Hạ Tuyên vội sai đôi chân dài đuổi theo, anh chàng mười tám tuổi thật ngây thơ.

Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy tai mình nóng lên, bước chân đi càng nhanh, rồi đi như chạy nhưng làm sao so được với Hạ Tuyên, chỉ vài bước đã đuổi theo cô, giữ chặt tay Tiểu Tề Tề “Tôi thấy mặt cô không ổn lắm, có phải bị con gì trong nước cắn lên? Đừng ngượng ngùng, không phải đùa đâu, có phải là cắn vào chỗ nào khó nói?” Mắt Hạ Tuyên bắt đầu xoay quanh từ nơi thất lưng cho tới bắp đùi Tiểu Tề Tề.

Tiểu Tề Tề cắn răng, thấy mặt nóng lên, không nói, xoay người hướng về phía con đường bê tông trước mặt. Bụng không thua kém bắt đầu đau kịch liệt, Tiểu Tề Tề nhìn không được cúi người ngồi xồm xuống, đầu vùi thật sâu vào lòng.

Hạ Tuyên càng hoảng, vội không ngừng cúi người xuống “Này, cuối cùng cô bị làm sao thế? Đừng có như vậy? Không được, tôi cũng cô đi bệnh viện nhé!”

“... Trúng thôi!” Tiếng mắng chửi người của Tiểu Tề Tề bắt đầu yếu đi, “Tôi... Ô ô, tôi, anh bắt nạt tôi!”

“Này, cô khóc cái gì?” Hạ Tuyên khó hiểu vò đầu, chiếc quần lót trắng tinh trên tay còn đọng lại vết máu màu đỏ sậm hiện ra trước mắt, Hạ Tuyên chậm rãi trợn trừng mắt lên, một cảm giác nóng bỏng xông lên trong lòng, khuôn mặt anh chàng đỏ ửng.

Tiểu Tề Tề vẫn khóc, dù cho Hạ Tuyên cũng cô, nói một đồng lõa an ủi vẫn không chịu ngừng “Đừng khóc, được không? Tôi thật sự không có ý mà.”

“Về sau không được nói với ai đấy!” Tiểu Tề Tề ghen ngào bắt đầu nghĩ tới hậu quả về sau, chuyện dọa người như vậy nếu để cho người khác biết, cô liệu còn sống được hay không?

“Không nói, không nói!” Hạ Tuyên vội vàng gật đầu, “Cô có cho tôi nói tôi cũng không dám nói!”

“Ai cho anh nói?” Tiểu Tề Tề túm tóc Hạ Tuyên “Còn nữa, trên đường có gặp tôi không được chào hỏi, không được nói với người khác là có quen với tôi!”

“Tôi đến giờ còn chưa biết tên cô đâu!” Hạ Tuyên ủy khuất.

“Đã bảo là không được!” Tính tình Tiểu Tề Tề lại bắt đầu phát tác.

Hạ Tuyên không nói, thầy giáo sinh học ở trường trung học đã nói rồi, mấy ngày này của con gái đều làm cho họ rất bối rối, nếu tránh được thì tránh, không được làm cho người ta tức giận. Hạ Tuyên vốn là một học sinh ngoan, trí nhớ lại rất tốt nhưng khổ nỗi bạn học Hạ Tuyên vừa rồi đã quên bản thân mình còn ngây ngốc chạy theo người ta mà thắc mắc về vấn đề ngu ngốc này.

Hạ Tuyên đưa Tề Tề tới ven rừng cây Mộc Lan ngoài trường học “Cái này, cô chờ tôi một chút.”

Tiểu Tề Tề ôm bụng ngồi xổm xuống, “Tôi muốn về ký túc xá, lạnh quá!”

Hạ Tuyên nhin không được sờ sờ mái tóc ướt sũng của cô “Ngaoan, chờ một chút, tôi lập tức quay lại.” Nói xong sai vội chân xuyên qua đường cái, đi vào cửa hàng thuốc đối diện.

Lúc quay trở lại, khuôn mặt Hạ Tuyên đỏ ửng, dúi vội gói nọ vào tay Tiểu Tề Tề “Ai, bác sỹ nói uống vào sẽ giảm đau rất nhiều.” Tay kia thì cầm một chai nước cũng đưa cho Tiểu Tề Tề.

Tiểu Tề Tề sừng sốt, hóa ra anh ta đi vào hiệu thuốc mua thuốc “... Cảm ơn!” Vừa rồi mình quát anh ta như vậy, mà không sao, anh ta làm sai cho nên phải bồi thường! Tiểu Tề Tề là theo quan niệm chủ nghĩa duy vật, mọi sự đều theo góc độ biện chứng mà xem xét.

Hạ Tuyên đương nhiên không biết lúc này trong đầu Tiểu Tề Tề đang suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, hai tay bối rối nắm vào nhau “Cái kia... nếu muốn tôi mua giúp cô?”

“Cái gì?” Tiểu Tề Tề miệng còn đang ngậm nước, cố gắng nuốt viên thuốc vào họng, chờ cho đầu óc nghĩ ra thì khuôn mặt đỏ ửng lên, đứng dậy, cúi đầu nói: “Không cần! Ổ ký túc xá có rồi.” Nói xong lại muốn tạt vào mặt mình, vấn đề này làm sao có thể nói với một anh chàng vừa mới quen được?

“À, vậy cô về nhanh đi? Nếu không để tôi công cô nhé?” Ngón tay Hạ Tuyên run run, khăn trương, nói có chút lắp bắp.

Tiểu Tề Tề nhìn người đến người đi về phía trường học, cắn răng, “Không cần! Tôi sẽ đi từ từ về, Anh đừng có đi theo tôi!” Lại hoảng hốt nhìn về bốn phía, thật may không có người quen, nếu không chẳng còn mặt mũi gì.

“Ừ, vậy cô đi trước đi.” Hạ Tuyên cũng ước gì không phải cùng cô đứng ngơ ngẩn ở nơi này, tim luôn đập thật mạnh, thật sự thấy quái dị.

Tiểu Tề Tề xoay người nhìn quanh, lần đi tránh những chỗ đông người, đi vào nơi bóng cây, sợ người khác thấy đồng hồ điện phía sau quần mình. Hạ Tuyên nhìn theo bóng dáng cô, thật giống như con sóc nhỏ đang hoảng sợ quan sát bốn phía để kiếm thức ăn, sau đó cẩn thận nhảy lên, tự nhiên thấy buồn cười. Cô gái này thật có ý tứ, mà quên mất, không hiểu cô ấy tên là gì?

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Bầu Củ

“Tề Tề, đi đi!” Lâm Văn lại một lần nữa lay lay Tiểu Tề Tề, “Bầu củ hội sinh viên năm thứ nhất nhé, nghe nói có rất nhiều trai đẹp.” Lâm Văn cúi xuống dựng Tiểu Tề Tề đang ngủ như chết dậy, nói nhỏ bên tai một câu, “Nghe nói Ngu Ngốc cũng muốn tranh cử chức chủ tịch Hội sinh viên, thật là cơ hội tốt đấy”

Tiểu Tề Tề vừa nghe thấy hai chữ “*Ngu ngốc*” quả nhiên mở mắt, trong lòng tính nhanh, ngu ngốc = Hạ Tuyên = háo sắc = nòng nọc, tính đi tính lại vẫn chỉ là kẻ thù mà thôi, không hiểu sao Tiểu Tề Tề thấy tỉnh ngủ hẳn, ngồi dậy, hùng dũng nhảy xuống giường, thay quần áo, vẫy tay “Đi!” Lại quay đầu nói: “Mà Hứa Thuần và Mẹ kế đâu?”

“Hừ! Đi trước chiếm chỗ rồi.” Lâm Văn cười một cách khinh thường “Bà ngã trông giống như con lợn, chỉ biết ngủ suốt ngày thôi” Tiểu Tề Tề nghe Lâm Văn nói móc, chỉ cười hăng hắc.

Chuyện Hứa Thuần đã lan truyền khắp trường, một đám trai trẻ theo đuổi cô ấy, ầm ỹ la hét nói lời “Yêu”, thậm chí còn có kẻ giống như người ngoài hành tinh chạy tới trước mặt là Lý Dược! Mà người bị thâm hại nhất cũng chính là hắn. Không ai biết Hứa Thuần dùng phương pháp gì làm cho Lý Dược đang theo đuổi lại im hơi lặng tiếng, mọi người chỉ nhìn thấy, mỗi khi Lý Dược gặp thấy mấy cô cùng phòng với Hứa Thuần thì đều ngẩng cao đầu không buồn liếc mắt. Trải qua được một năm nhưng chuyện Hứa Thuần theo đuổi bạn cùng phòng với Lý Dược – anh chàng đẹp trai Hạ Tuyên lại vẫn oanh oanh liệt liệt. Một người là công chúa xinh đẹp như hoa, một người là hoàng tử anh tuấn, ôn nhu như nước, một người theo, một người lại chỉ cười, từ chối một cách hiền lành. Hạ Tuyên nói, chỉ có thể là bạn, không thể vượt qua ranh giới này. Vì thế Hứa Thuần khóc mất ba buổi tối, Cá Hoa Vàng cổ vũ ba buổi tối, Lâm Văn châm chọc ba buổi tối, Tiểu Tề Tề là khách sáo ba buổi tối. Từ đó, Hứa Thuần càng thêm có động lực, trong suốt bốn năm chỉ tập trung mỗi một việc là theo đuổi Hạ Tuyên!

Bầu cử Hội sinh viên giống như một nồi cháo hủ lớn, Tiểu Tề Tề ngập to, thật vất vả mới kiếm được chỗ, ngồi cạnh với Lâm Văn, điều làm cho Tiểu Tề Tề hứng thú chính là những lời lẽ tranh cử lưu loát, hùng hồn giống như làm chính trị, Tiểu Tề Tề rất muốn cười nhưng không dám cười lớn tiếng, chỉ biết dùng sức càu vào cái đùi mềm mại như bông của Lâm Văn để cúi gầm xuống. Lâm Văn bị cô sờ sảng mãi cũng quen nhưng không chịu nổi móng tay Tề Tề không ngừng công kích. Thấy “kẻ thù” ngu ngốc lên đài, hai mắt Lâm Văn như phun hỏa, thầm nghĩ làm sao kéo được gương mặt tươi cười kia xuống, bất ngờ đùi bị đâm một cái thật đau, nhin không được nhảy dựng lên, mắng: “Tiểu Tề Tề, điên hả? Đừng giống như tên ngớ ngẩn trên đài kia, điên cuồng điên dại” Lời Lâm Văn làm cho cả phòng im lặng, Lâm Văn che miệng lại, hoảng sợ nhìn xung quanh xem hậu quả do chính mình gây ra. Ôi,

tên Ngó ngắn kia vẫn đang trên đài? Chỉ một mình hấn, khuôn mặt anh tuấn, phong độ làm cho vô số nữ sinh si mê.

“Ngó ngắn?” Cuối cùng cũng có người lặp lại, sau đó bắt đầu có tiếng cười điên cuồng từ đối thủ cạnh tranh, tiếng xôn xao, tiếng chửi bậy, thật là náo nhiệt. Tiểu Tề Tề so vai, kéo Lâm Văn cúi xuống, lại cúi, bị một đôi chân dài ngăn lại, đổi hướng, vẫn bị chặn lại, lại đổi, lại đổi! Lâm Văn cuối cùng đứng thẳng dậy khóc to “Không phải tôi, là Tiểu Tề Tề bảo tôi nói!” Lâm trận bán đứng bạn bè, Lâm Văn nhắm mắt lại đẩy đẩy Tiểu Tề Tề. Tiểu Tề Tề cười ngượng ngịu “A, ôi? Thời tiết thật đẹp, ôi, bộ quần áo này thật đẹp!”

“Tiểu Tề Tề? Hóa ra cô là Tiểu Tề Tề!” Hạ Tuyên cười ôn nhu như trước nhưng dưới đáy mắt tràn ngập lửa giận, Tiểu Tề Tề cảm thấy lưng nóng lên từng đợt, ôi chao, người này trông ôn nhu như thế chẳng lẽ mắt có khả năng phóng hỏa? Vậy thì đốt tên trướng thối Lâm Văn phía sau thành tro đi!

“Hừ!” Hạ Tuyên thản nhiên hừ một tiếng từ lỗ mũi, xoay người cao ngạo rồi đi, không nói thêm câu nào.

Lâm Văn từ sau lưng Tiểu Tề Tề lộ ra nửa đầu, “Cứ thế mà đi? Không đánh chúng mình cái nào?”

“Hazz, người ta là quân tử! đầu tiểu nhân giống như bà!” Tiểu Tề Tề xoay tay lại cẩu lên cánh tay mềm mại của Lâm Văn “Con muỗi nhỏ, cũng biết vu oan nhé?”

“A!” Lâm Văn hét thảm thiết làm cho mọi người ghé mắt nhìn.

“Chính là cô ta, cô ta vừa nói Hạ Tuyên là kẻ ngó ngắn!” Tiếng la hét căm phẫn từ những cô gái háo sắc “Hừ, đánh cô ta đi!”

Lâm Văn chạy, sau lại phát hiện Tiểu Tề Tề đã chạy không còn bóng dáng, vì thế lại một lần nữa gào to lên “Tôi tên là Tiểu Tề Tề!”

Từ đó về sau, xung quanh đại học A có một truyền thuyết đẹp đẽ. Một người con gái tên là Tiểu Tề Tề ngay tại lễ tranh cử chủ tịch hội sinh viên đã mắng to bạn học Hạ Tuyên – khóm cỏ thơm nổi tiếng ôn nhu thoát trần, tiêu sái, hấp dẫn bao cô gái si mê là kẻ “ngó ngắn”. Từ đó về sau, nó trở thành biệt hiệu của Hạ Tuyên, nổi tiếng đại học A không ai địch nổi.

Tiểu Tề Tề và Lâm Văn chạy hớn hển về ký túc xá, đối diện, sau đó nằm trên giường cười ha ha. Ôi, thật kích thích!

Cửa phòng kêu “loảng xoảng” bị đẩy ra thật mạnh. Mỹ nữ Hứa Thuần với vẻ mặt tức giận đi vào, cái mồm thối của Lâm Văn lại mở ra “Oa! Con của thật to, hơn nữa lại là con của đang nhảy trong chảo nóng.”

Hứa Thuần vốn đầy bụng tức giận, nhìn người trong lòng mình bị mắng “ngó ngắn” trước mặt nhiều người như vậy, dù tốt tính cũng không nhịn được. Kẻ gây họa còn nằm kia nói móc, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi xet qua một tia cười lạnh, “Lâm Văn, đồ trẻ con có gan làm không có gan nhận!”

“Tôi làm sao dám làm không dám nhận?” Lâm Văn cãi lại, “Dạ, tôi đã nói Hạ Tuyên là kẻ ngó ngắn thì làm sao? Hấn cũng không phải bạn trai bà, bà trưng cái mặt mẹ kế cho ai xem?”

Hứa Thuần giận quá hóa cười “Lâm Văn, không phải bà thích Hạ Tuyên đi? Bằng không sao để ý hấn như vậy?” Câu này làm cho Lâm Văn ngồi xuống giường “Thiệt! Hạ Tuyên là đồ ngu ngốc, ai thèm! Cả ngày trưng ra cái khuôn mặt giả tạo chỉ có bà – Hứa Thuần mới thèm thôi!”

Hứa Thuần đi đến trước bàn mình, cầm lược chậm rãi chải lên mái tóc dài như thác nước “Ôi, thật đáng thương tiếc! Tôi hiểu nhất loại tâm tính của tiểu cô nương này, bởi vì để ý cho nên liều mạng nói bậy, thâm tâm thực ra muốn người ta thêm vài phần kính trọng mình mà thôi. Thật là ngây ngô không lớn nổi!”

Câu nói đã kích Lâm Văn Hứa Thuần lại làm cho tim Tiểu Tề Tề không ngừng thon thót, bởi vì để ý cho nên đã kích, không phải nói chính mình đi? Ngó ngắn là tên do mình phát minh ra mà! Lại cả nòng nọc nữa, ôi, thật đáng giận, mình là một cô gái ngây thơ sao lại có thể nghĩ đến cái xấu xa như vậy? Mềm, lạnh lạnh, đen đen, còn run lên run xuống! Tiểu Tề Tề hú lên quái dị, che kín mặt.

Hứa Thuần và Lâm Văn đang cãi nhau nhất thời ngừng hấn, kỳ quái nhìn về phía Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề cười khò, “... Các bà tiếp tục!”

Lâm Văn vừa nghe thấy thế lại bỏ nhào vào lòng Tiểu Tề Tề “Tề Tề, Hứa Thuần oan uổng tôi! Cô ấy bắt bớ thay cho Hạ Tuyên vũ nhục sự trong sạch của tôi.”

Tiểu Tề Tề dừng cảm đập vào tay Lâm Văn “Đừng sợ, Thỏ bạch muội muội. Tôi dẫn bà đi ăn chim bìm bịp, cam đoan mọi phiền não sẽ bay xa.”

“Vì sao là chim bìm bịp?”

“... Bởi vì, bởi vì chim bìm bịp là mẹ của nòng nọc!” Một lúc sau Tiểu Tề Tề mới rặn ra một câu.

Tin tức trong trường so với đài mồm còn nhanh hơn, dọc theo đường đi, Tiểu Tề Tề và Lâm Văn giống như trộm, không dám nghe những lời bàn tán khắp nơi, đại đa số là những lời bất bình, phẫn hận, à, bởi vì người đi trên đường chủ yếu là các nữ sinh mà nữ sinh là quân chủ lực trong đội ngũ buôn chuyện.

Trong đó, có một tin làm cho Tiểu Tề Tề đứng thẳng lưng sau nửa ngày cúi “... Nghe nói Tiểu Tề Tề ở phòng 402 nhà 8, Hạ Tuyên ở phòng 607 nhà 7, cửa sổ thẳng nhau. Hai phòng này muốn kết nghĩa nhưng Hạ Tuyên sống chết cũng không đồng ý. Tôi biết rõ vì có một đồng hương cùng phòng với Hạ Tuyên, nói là Hạ Tuyên lúc đó về phòng quả thực rất giận.”

“Bạn chỉ nói điều, tính Hạ Tuyên tốt như vậy, ôn nhu như vậy làm sao có thể phát giận?”

...

Tiểu Tề Tề cắn răng, nắm tay, đồ ngu ngốc chết tiệt! Kết nghĩa, tiểu thư ta mới không muốn liên quan tới người đâu! Lâm Văn vẫn hốt hoảng, không biết suy nghĩ cái gì. Tiểu Tề Tề niết niết cánh tay mềm mại của cô nàng “Này, phòng của ngu ngốc muốn kết nghĩa với phòng mình, sao tôi lại không biết?”

Lâm Văn bị Tiểu Tề Tề véo mạnh liền nheo đôi mắt to: “Ồ ô, Tề Tề, đừng câu, tớ nát cả ruột cả gan ra.”

“Vì sao?” Tiểu Tề Tề cô quái nhìn khuôn mặt tròn xoe “Không phải bị Hứa đại mỹ nữ giận đến nỗi không ăn được cơm chứ?”

“Tôi nghĩ... Tôi chắc là thích Hạ Tuyên.”

Tiểu Tề Tề lao đảo, may mắn là kịp ôm một cây ngô đồng bên cạnh. Thế giới này chắc điên thật rồi. Lâm Văn mới mười sáu tuổi, cứng đầu cứng cổ, nhaoáng cái lại thích Ngu ngốc! Người qua đường ai cũng nhìn cô gái đang ôm cây cười không ngừng. Lâm Văn dùng sức kéo tay Tiểu Tề Tề, mãi không kéo được.

Một đám thanh niên mặc quần áo đá bóng đi tới, từ xa có thể nghe thấy tiếng hip-hop đầy sức sống. “Oa, Tiểu Tề Tề, sao bạn lại ôm cây?” Lý Dục đi tới tò mò nhìn mười ngón tay trắng như tuyết đang gấu gấu ôm thân cây tróc vỏ loang lổ. Lâm Văn pha trò, “mát mẻ!”

Tiểu Tề Tề liếc mắt một cái đã thấy Ngu ngốc đang đứng giữa đám người, cười trong suốt, buông tay, đá một cái, ra vẻ thoải mái “Mát mẻ!” Kéo Lâm Văn vênh vào tự đắc rồi đi, để lại những con mắt kinh ngạc.

Tình yêu của Lâm Văn vĩnh viễn sẽ không vượt qua kỳ hạn một tuần, đây là chân lý Tiểu Tề Tề đã tổng kết. Lâm Văn “Yêu” Hạ Tuyên một tuần, sau đó hứng trí bồng bồng đi du lịch cùng với một anh chàng mới kết bạn có má lúm đồng tiền, sau khi trở về tuyên bố có người yêu. Tốc độ nhanh đến nỗi mẹ kế Cá hoa vàng lại muốn khóc nhưng người mất mát nhất phải là Tiểu Tề Tề, từ nay về sau chỉ một thân một mình, không còn tiểu bạch thỏ theo sau nữa, ai, một người thật cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Quan Hệ Kết Nghĩa

Mười hai giờ đêm, thời điểm cô bé lợ lem biến thân.

Cá Hoa Vàng lần thứ mười hai mới ngăn được lời buôn chuyện về anh bạn trai có má lúm đồng tiền của Lâm Văn, chính thức mở màn câu chuyện đêm khuya.

Cá hoa vàng ho khan chỉ đạo, “Đề tài đêm nay, phòng kết nghĩa!”

“Ôi chào, thật tiếc, tôi muốn làm quen với Tô Đồng, nhưng phòng của cậu ấy đã có phòng kết nghĩa rồi.” Lâm Văn lại một lần nữa xen mồm.

Cá hoa vàng tức điên, âm trầm nói “Nào chỉ có Tô Đồng, tôi thấy còn cả Lục Nghị nữa.”

Lâm Văn câm miệng, Hứa Thuần cười khê, Tiểu Tề Tề ngáp.

“Tôi với danh nghĩa trưởng phòng nói cho mọi người biết, chúng tôi đã quyết định kết nghĩa với phòng 607 nhà 7.”

“Chúng tôi là ai? Không phải bà và mỹ nữ Hứa Thuần chứ?” Lâm Văn kiên cường như tiểu Cường, thù dai, nhớ lâu chuyện Hứa Thuần đoạt đi “Mối tình đầu” Hạ Tuyên của mình. Ôi, bạn nhỏ Lâm Văn, lại cả mối tình đầu nữa? Dù sao bà cũng có Tô Đồng! Tiểu Tề Tề khinh bỉ nghĩ. Chào, phòng 607 nghe quen quen?

Vành tai nghe tiếp “... Tuy nhiên hiện đang có khó khăn, anh cả phòng 607 sống chết không đồng ý kết nghĩa với phòng chúng ta.” Tiểu Tề Tề cảm thấy da đầu run lên, già bộ ngu luân.

“Nghe nói bởi vì có một cô gái tên Tiểu XX đắc tội anh cả phòng 607, hắc hắc...” Tiếng cười gằn của Cá hoa vàng làm cho Tiểu Tề Tề rùng mình một cái.

“Chị cả Hoàng, tôi không đi!” Tiểu Tề Tề ôm cột giường, lại một lần nữa hiên ngang lăm lăm lên, “Lâm Văn, con muỗi nhỏ kia, bà chạy đi đâu? Cứu tôi!” Lâm Văn đang chạy đi hèn hò hắt hơi một cái, làm cho đồng chí Tô Đồng vội chạy ra hiệu thuốc.

Cá hoa vàng có kinh nghiệm liền gờ một cách nhẹ nhàng đôi tay như bạch tuộc của Tiểu Tề Tề, “Không đi cũng phải đi, đi cũng phải đi!” Hứa Thuần ngồi ở trên giường thể hiện trạng thái trầm tư như Thánh nữ, hoàn toàn thể hiện không nghe, không nhìn, không thấy.

“Chỉ cả Hoàng, ô ô, thật bất công! Rõ ràng là Hứa Thuần muốn nhân cơ hội mời chào Hạ Tuyên, sao lại bắt tôi đi làm bà mối? Tôi không đi, không đi! Nhiều phòng nam như vậy cứ tùy tiện kết nghĩa với một phòng, 607 không thích mình thì mình còn kết làm gì! Có đúng không, tỷ tỷ Cá hoa vàng?” Câu nói của Tiểu Tề Tề thay đổi vài giọng điệu, lại ôm cột giường “Ô ô, bà thật bất công!”

“Hắc hắc, bất công? Tôi nào có bất công, tôi là cô gái nhiệt tình, nếu bà có bản lĩnh thích người nào, Hoàng Ngọc tôi tận tình tận nghĩa thay bà thu phục!” Cá hoa vàng vừa lòng vỗ lên bả vai Hứa Thuần “Người ta là mỹ nữ nhân ái, dù sao cũng rụt rè, sao có thể làm chuyện mặt nóng áp mông lạnh?”

Tiểu Tề Tề oán hận, hai mắt tỏa sáng, “Vậy bà muốn tôi mặt nóng áp mông lạnh?”

“Sai! Bà đi sẽ là mặt lạnh áp mông lạnh! Như vậy mọi người đều không biết là lạnh.” Cá hoa vàng chém đinh chặt sắt.

Tiểu Tề Tề học máu, trong lòng thầm mắng tên Hạ Tuyên ngu ngốc lên tới ngàn lần. “Sao chính bà không đi mặt lạnh áp mông lạnh đi?”

“Tôi? Tôi là chị cả, quản lý toàn cục! Hơn nữa, Hạ Tuyên là vì cái mồm thối của bà mới không chịu kết nghĩa với phòng chúng ta, bà là đầu sỏ gây nên đương nhiên phải chịu đòn nhận tội.”

“Mắng hần Ngó ngắn rõ ràng là Lâm Văn mà!” Tiểu Tề Tề ủy khuất.

“Aha! Đừng cho là tôi không biết, Lâm Văn là người cẩn thận sao có thể nghĩ ra từ xấu xa như vậy, bà ấy nói là do bà dạy.” Cá hoa vàng cười chắc chắn, tiếp tục gờ đôi tay bạch tuộc của Tiểu Tề Tề “Ngoan nào, đi thôi!” Sắc mặt Mẹ kế nhìn không xót cái gì.

“Ai...” Mỹ nữ than lên một tiếng u oán, đôi mắt to lướt qua ánh âm đạm giống như một đũa trẻ lạc mắt linh hồn, đứng dậy, “Tề Tề, bà không muốn đi thì thôi, Cá hoa vàng, bà... các bà cũng đừng lo cho tôi.” Nước mắt xinh đẹp như hoa chuyển động trong hốc mắt, Tiểu Tề Tề nhìn thấy nhịn không được, tim đập chậm đi vài nhịp, thật đáng thương!

“Tôi đi!” Tiểu Tề Tề tự nhiên có thêm dũng khí, vỗ ngực một cái, nuốt nước bọt ực một tiếng, “Hắc hắc, chỉ là thu phục tên Hạ Tuyên ngu ngốc chứ gì, tôi làm được!”

“Tề Tề, hần... hần không phải là Ngu ngốc!” Mỹ nữ kháng nghị một cách u oán.

“Tôi biết, không phải ngu ngốc... là anh chàng đẹp trai đáng yêu, hoàng tử bạch mã.”

Hứa Thuần cười làm điên đảo chúng sinh, Cá hoa vàng vừa lòng cười như bác gái, Tiểu Tề Tề nhếch miệng cười như mẹ kế.

Tiểu Tề Tề trốn ở sau gốc cây, ai, nếu có Lâm Văn ở đây thì tốt, xoa nắn da thịt như bông kia tâm tình sẽ tốt hơn. Vỗ vỗ mặt chui ra từ gốc cây hòe, vừa muốn biểu hiện một gương mặt tươi cười đã bị giập mình bởi những tiếng thét chói tai. Hóa ra là từ bên khán đài trên sân thể dục, một đám nữ sinh trang điểm xinh đẹp đang điên cuồng vỗ tay, thét chói tai. Ôi chao, đồ háo sắc! Tiểu Tề Tề nhìn về phía sân thể dục, có một cậu đang đi bóng, sau đó hung hăng sút về phía gôn! Tiểu Tề Tề vội che kín lỗ tai, quả nhiên lại nghe thấy một trận tiếng thét.

Tiểu Tề Tề ôm tay, xem Hạ Tuyên đầy sức sống tỏa ra bốn phía đang chạy trên sân, tranh đoạt, tràn đầy thanh xuân, thân ảnh chớp nhoáng, phiêu dật, động tác tiêu sái, ánh mắt khi đá bóng đầy chăm chú và tối sầm lại, ôi, kỳ thật ngắm thực thích mắt. Nếu không phải vì đến xin lỗi, có lẽ sẽ càng thấy thích. Nghĩ tới, Tiểu Tề Tề nhịn không được đá bay cục đá dưới chân, quyết định từ nay về sau không để ý tới tên ngu ngốc kia nữa. Dù cho có kết nghĩa cũng kiên trì bồi dưỡng quan hệ kẻ thù! Gặp hần sẽ đến đuôi, mùa đông đến rồi tốt nhất chỉ lo ngủ, làm gì phải chạy đến nơi này chơi trò cây si!

Tiểu Tề Tề cảm thấy gió lạnh đầu đông thổi suu suu, lạnh quá nhưng không lạnh bằng trái tim băng giá, chị Đậu Nga, cuối cùng tôi cũng hiểu được tâm tình của chị, Tiểu Tề Tề lại cắn răng.

A, xong rồi? Nhìn một đám người vỗ tay, cười nói, đi về hướng khán đài, Tiểu Tề Tề không nhịn được rung mình một cái, quần đùi, áo ngắn tay sao không thấy lạnh?

Hạ Tuyên đã nhận ra Tiểu Tề Tề đang đứng như trời trồng dưới tàng cây hòe, trong lòng vẫn còn con tặc giận chưa tan. Cô gái này thật kỳ lạ, Minh không cố ý đắc tội cô ấy sao lại gọi mình là “Ngó ngắn” trước mặt nhiều người như thế, hại hần đi đâu cũng gặp những ánh mắt khác thường. Hạ Tuyên mặc quần áo, chỉ cảm thấy có hai luồng gió lạnh suu suu phía sau lưng, nhịn không được quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Tề Tề đứng đối diện, ánh mắt lạnh lẽo đang phóng điện theo dõi mình. Vốn định không để ý tới nhưng vẫn nhịn không được bước đi tới.

Hoàng, lại hoàng? Hạ Tuyên cố nắm chặt tay, không nhịn được cười khò, cô ấy thực ra có nhìn mình hay không? Người sống đứng trước mặt cô ấy như thế nào còn nhìn chăm chăm? Nhìn theo ánh mắt cô, hóa ra đằng sau có một đàn hần nha bay qua, Hạ Tuyên lúc này mới cảm thấy con lạnh vừa rồi như biến theo cùng con gió đó. (Ôi chao, tớ còn chưa tìm được con hần nha này là con gì nữa. để tớ bổ sung sau)

Lại hoàng! Tiểu Tề Tề chụp tay một tiếng “Ba” “Đừng can tâm mắt tôi” Đàn hần nha bay qua, Tiểu Tề Tề mới đường đường chính chính nói: “Hần nha trong sân thể dục, đoạn trường nhân sinh dưới gốc cây! Anh xem có thấy không anh??”

Hạ Tuyên cười cười gật đầu, nghiêm túc trả lời: “Thấy.”

“Vậy anh cảm thấy chúng đáng thương không? Ngay cả quạ đen cũng có thể bay đi tìm nơi ấm áp, mà chúng chỉ có thể đứng trong gió lạnh đến phát

run.”

Hạ Tuyên nghiêng đầu trầm tư, “Ừ, có vẻ có chút đáng thương.”

“Ôi trời, thật tốt, anh cũng biết chúng thật đáng thương?” Tiểu Tề Tề kích động, hai mắt tỏa sáng, Ngu Ngốc hóa ra cũng có lúc thông minh, nếu hẳn ta lại tiếp tục thông minh thì tốt, “Anh nói xem, cô gái đáng thương như vậy anh có nên vờn cánh tay kết tình hữu nghị?”

Hạ Tuyên nhin cười, “Được, vờn tay kết tình hữu nghị.” Sau đó thật sự đưa ra một đôi tay thon dài “Thế nào?”

Tiểu Tề Tề nhìn ngắm cánh tay Hạ Tuyên, nước mắt muốn chảy ra, hai tay đã nắm lấy, găt gao, lay động “Đồng chí Hạ Tuyên, cảm ơn cánh tay hữu nghị của anh! Từ nay về sau, chúng ta chính là hai phòng kết nghĩa. Tối hôm nay 6 giờ rưỡi có tiệc ăn nhiều* mừng quan hệ kết nghĩa hai phòng 402 và 607 tại tầng 2 tòa Như Ý” Tiểu Tề Tề nhanh chóng nói xong, sau đó xoay người chạy như điên, “Aha, không được quên anh đã vờn cánh tay hữu nghị kết nghĩa ra.”

Hạ Tuyên kinh ngạc nhìn theo bóng dáng nhỏ biến mất phía sau bóng cây ở đầu sân thể dục, kỳ quái nhìn tay mình “Cứ như vậy?”

Lý Dược lúc này mới ôm cầu đi lại, đấm Hạ Tuyên, “Có phải Tiểu Tề Tề phòng 402? Hai người biết nhau?”

“Không biết!” Hạ Tuyên chột dạ nhớ tới lời cảnh cáo của Tiểu Tề Tề, lắc đầu như trống bỏi “Cô ấy bảo đêm 6 giờ rưỡi có tiệc ăn nhiều mừng quan hệ kết nghĩa hai phòng 402 và 607 tại tầng 2 tòa Như Ý.”

“Dát?” Lý Dược nuốt nước miếng, “Không phải ông tránh Hứa Thuần như rắn rết sao? Sao lại đồng ý?”

“Ừ!” Hạ Tuyên cũng đang thâm trách mình sao lại đồng ý, ảo não nhưng chỉ đành cười “Đi thôi, tắm rửa, buổi tối ăn cơm.”

Lý Dược nhìn theo bóng dáng Hạ Tuyên rời đi, mơ hồ, cảm thấy có gì đó không đúng “A! Hạ Tuyên, không đúng, Tiểu Tề Tề không phải là người chửi vào mặt ông là ‘ngớ ngẩn’?” Hạ Tuyên vẫn đi, quay đầu lừ mắt một cái, Lý Dược vội cúi đầu.

Tiểu Tề Tề hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang quay trở lại phòng, thật hãnh diện.

Mặt mày Cá hoa vàng hớn hỏ, Hứa Thuần cười thẹn thùng, Tiểu Tề Tề cười ngây ngốc, Lâm Văn vừa trở về cười âm trầm.

“Tề Tề, hẳn ta thật sự đồng ý?” Cá hoa vàng hỏi đi hỏi lại đến trăm lần.

Tiểu Tề Tề gật đầu như con tôm, thực ra trong lòng cũng bồn chồn, không...không thế nào? “Chỉ cả Cá hoa vàng, nếu không bà cứ gọi điện thoại xác định lại, có lẽ...hẳn ta nghe không rõ, ha, không nghe rõ ràng.”

Cá hoa vàng không phát hiện ra Tiểu Tề Tề đang bối rối, gật đầu đi đến bên điện thoại “Ừ, tôi nghĩ nên gọi điện thoại hỏi một chút, dù sao cũng là ngày đầu tiên kết nghĩa.”

Tiểu Tề Tề cau đầu Lâm Văn, ôi, thật là thoải mái, còn mềm hơn bông. Lâm Văn đã quen bị cô sờ sảng, kè vào tai Tiểu Tề Tề nói nhỏ, “Bà xem mấy tên kia, trông mắt như sắp rơi xuống ước gì lột sạch quần áo của Hứa Thuần.” Tiểu Tề Tề đang uống nước chút nữa phun ra, nằng tiếu bạch thỏ thuần khiết sau mấy tháng đã biến thành đại sói xám?? Nhưng Lâm Văn nói cũng đúng, sáu tên phòng 607, trừ bỏ một tên giống như con thỏ béo vụng trộm đánh giá Hứa Thuần, bốn tên kia đều nhìn một cách trắng trợn và cười gian, không ngừng gấp thức ăn cho Hứa Thuần. Thật là ân cần, ngay cả người luôn rộng lượng Cá hoa vàng mặt cũng trắng bệch. Còn một người, tên Hạ Tuyên ngu ngốc, vẻ mặt luôn tươi cười, ai cũng lễ phép, chu đáo, ngay cả Hứa Thuần cũng không quên, chỉ duy nhất Tiểu Tề Tề bên này, thấy hơi lạnh suu suu phía sau lưng, cô thấy lạnh run nhưng nhanh chóng khôi phục ý chí chiến đấu, lườm một cái như muốn giết người, đồ trẻ con ngu ngốc, Ngu ngốc chính là ngu ngốc, chỉ nói hai câu đã lừa đến đây!

Hạ Tuyên thấy Tiểu Tề Tề đắc ý cười gian, nhin không được cấu vào lòng bàn tay, không chấp nhận với tiểu cô nương, ai bảo chính mình ở trước mặt cô ấy lại như vậy, nói mấy câu liền mông muội, tự nhiên mơ hồ đáp ứng quan hệ kết nghĩa! Lại liếc về phía Hứa Thuần đang tiếc mắt đầy ản tình càng nhin không được cúi đầu, phiền toái! Đối với hẳn, Hứa Thuần giống như một con búp bê xinh đẹp, hẳn thực không có hứng thú. Đã nói với anh em là đồng ý kết nghĩa, cũng không thể để bọn họ suốt ngày mất lạnh trường mình như vậy.

Hạ Tuyên lễ phép chu đáo chuyển đồ ăn trên bàn, lễ phép trả lời những vấn đề bén nhọn mà mỹ nhân quan tâm.

Lâm Văn cười ngọt ngào, đôi mắt to trong suốt “Hạ Tuyên, nụ hôn đầu của anh là với ai?”

Hạ Tuyên sừng sốt, tiếp tục cười ôn nhu, nghiêm túc trả lời “Vào một đêm tối, gió thổi trên bờ cát, với một người đen như cá chạch” Mọi người chột cười. Tiểu Tề Tề đôi miệng ăn quăng, thuận tay gấp thức ăn đưa lên miệng, thật đen đui, uống nước lạnh cũng nghẹn, tự nhiên gấp nhắm cả tím.

“Phốc” nhỏ ra giống như thuốc độc, nhìn lên, nhìn vào mắt Hạ Tuyên đang cười “Vì sao không ăn cả tím?”

Tiểu Tề Tề nhần nhin, cổ cười, “Cảm thấy không ăn được.”

“Cảm thấy không ăn được cái gì chưa chắc đã không tốt, cảm thấy người đó không tốt chưa chắc không phải người tốt. Không ném thử, bạn làm sao mà biết là không tốt?” Ánh mắt Hạ Tuyên như có sương mù, giống như hồ nước mang theo chút gợn sóng, làm cho người ta cảm giác khó chịu, hẳn gấp cả tím tới bát cô “Có dinh dưỡng, đừng kén chọn.”

“Không cần!” Tiểu Tề Tề nhú mồm chu miệng, kháng nghị tự nhiên, trừng mắt nhìn hắn, trời ạ, không chịu nổi đôi mắt cá kia, thật câu hồn? “Không cần anh lo, ngu ngốc!”

Sắc mặt Hạ Tuyên đột biến, không khí trong phòng cũng biến theo, Cá hoa vàng đứng lúc cười gian “Ăn đi, ăn đi, A, Tiểu Tề Tề hết như trẻ con, các anh đừng chấp cô ấy.”

Từ đó về sau, mọi người đều tự hiểu mâu thuẫn giữa Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên, Tiểu Tề Tề luôn chống lại Hạ Tuyên, Hạ Tuyên luôn cam chịu, cố không chủ động trêu chọc cô. Đương nhiên, ánh mắt mọi người chỉ tập trung chú ý vào người Hứa Thuần và Hạ Tuyên nên không chú ý đến quan hệ vi diệu giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Hứa Thuần

Nửa năm mới mẻ cuối cùng cũng đi qua trong không khí tràn ngập thơ, vui sướng. Kỳ học sau sẽ giống như quy luật cuộc sống. Tiểu Tề Tề ngày nào cũng vui vẻ, tự tại. Trốn học, lướt web, xem tiểu thuyết, ngủ, đều là những vấn đề tất yếu của cuộc sống chỉ thiếu duy nhất hai từ “học tập”. Vì thế điểm kỷ thứ nhất của cô vô cùng thâm, tuy nhiên rất may mắn là ngoại trừ một môn, các môn còn lại đều hơn sáu mươi điểm. Sáu mươi vạn tuế! Tiểu Tề Tề gọi điện cho Giang Nhất Lam, cẩn thận thông báo chi tiết cuộc thi, rất hưng phấn vì ngày mai có thể về nhà.

Kỳ nghỉ đông lại trôi qua như bay, không giống như thời kỳ trung học phải dậy học bài lúc gà gáy. Một đám tập trung một chỗ kể chuyện trường học, mỹ nữ, trai đẹp, thầy giáo, quả thực thoải mái. Tiểu Tề Tề nói rất nhiều, trong đó những từ ngữ “Ngu ngốc” “Nòng nọc” chỉ chiếm một phần rất nhỏ. Tâm tình ngây thơ của thanh xuân lúc này chưa hiểu chút gì về rung động, tình duyên, chỉ nhớ những câu chuyện lè tẻ đáng cười.

Mùa xuân khai giảng, mọi người ngoại trừ không khí vui mừng, lười biếng, tăng thêm mấy cân thịt thì cũng không khác nhiều. Có lẽ do Tiểu Tề Tề cũng không để ý, Giang Nhất Lam kéo cô đi mua một bộ quần áo mới, áo lông màu xanh nhạt ôm sát người, quần bò đồng màu làm cho trên người cô có thêm chút thanh thoát, nữ tính.

Vì thế, khi hai phòng tập trung ăn uống, cũng có vài người ngạc nhiên nhìn Tiểu Tề Tề, chỉ có cô đang vui đầu ăn đầu cá nên không buồn để ý. Duy có Hứa Thuần lại có chút suy tư, nhìn Tiểu Tề Tề vài lần.

Buổi tối hôm nay, Cá hoa vàng hăng hái tập trung học tập, hướng về tương lai, quyết chí ôm sách đi phòng tự học. Lâm Văn không biết đi đâu lung lay nơi nào. Tiểu Tề Tề như trước ngủ ngon trong ổ chăn, trong lúc mơ màng bỗng nghe tiếng khóc anh anh bên tai, cô nhìn không được trèm kín đầu, vẫn không ngừng, cuối cùng đành phải mở mắt ra. Cẩn thận nghe, tiếng khóc? Không phải, quỳ oán? Tiểu Tề Tề ôm chặt chăn, mà không đứng, tiếng khóc truyền đến từ giường dưới.

Tiểu Tề Tề thật cẩn thận ngó đầu xuống dưới, trên giường Hứa Thuần cúi mặt vào cái túi to đùng, không ngừng run run. Tiểu Tề Tề cân nhắc, Hứa Thuần đang khóc? Cô và Hứa Thuần không phải quá thân, nhưng cũng không xấu, suy xét một lúc vẫn nhảy ra khỏi giường “Hứa Thuần, sao khóc?” Tiểu Tề Tề đưa một ngón tay thật cẩn thận vạch chăn chọc chọc Hứa Thuần “Ai bắt nạt bà hả?”

Một lúc lâu, Hứa Thuần mới từ từ lộ ra nửa đầu, một đôi mắt xinh đẹp lúc này đã không còn sự quyến rũ, thẹn thùng như mọi khi, chỉ có sự sợ hãi và cô độc. Hứa Thuần nhìn thấy Tiểu Tề Tề, nước mắt lại chảy dạt dào, đứng dậy ôm chặt lấy cô, tiếng khóc nấc chuyển sang tiếng gào khóc. Tiểu Tề Tề chỉ biết há hốc mồm, vỗ nhẹ lên lưng Hứa Thuần... Hứa Thuần, đừng làm tôi sợ, chuyện gì vậy?”

“Ô ô... hu, ách...” Hứa Thuần khóc thật lâu, nước mắt thấm ướt lên vai áo ngủ Tiểu Tề Tề rồi mới ngừng lại.

Dáng vẻ phục tùng, lông mi đậm và dài “Tề Tề, tớ... thấy sợ.”

“Sao, không sợ, có tôi, có quý tôi đánh ra cho bà!” Tiểu Tề Tề ra vẻ có nghĩ khí.

Hứa Thuần chỉ biết yên lặng rơi lệ, “Tề Tề, cứ giấu mãi trong lòng khó chịu quá, tớ thật muốn tìm người để chia sẻ, nếu không thì không thể chịu được.”

Tiểu Tề Tề hít vào, nắm tay Hứa Thuần “Nào, đại mỹ nữ, đừng nói như vậy được không, tôi nghe thế rất giật mình.”

“Tề Tề, bạn nghe tớ tâm sự có được không?” Một người đẹp nhu nhược như vậy, Tiểu Tề Tề quả thực không có sức chống cự, vội vã gật đầu. “Tôi sẽ không nói với bất luận kẻ nào.”

“Tôi không nói, bà yên tâm!” Tiểu Tề Tề dù sao cũng tốt tính, tuy tự nhủ với lòng rằng bí mật là ma quỷ nhưng không thể cự tuyệt được sự dụ hoặc của nữ quý xinh đẹp Hứa Thuần.

“Tề Tề, tớ vẫn biết bạn là người tốt, tớ tin tưởng bạn.” Hứa Thuần nín khóc mà cười, nhìn Tiểu Tề Tề bằng khuôn mặt xinh đẹp như tờ, như nước, Tiểu

Tề Tề lại hút không khí, thật may mình không phải là đàn ông.

Vì thế Tiểu Tề Tề đã được nghe chuyện về thân thế thê lương, vừa đáng sợ vừa đáng thương của Hứa Thuần.

Hứa Thuần nói: “Tớ có bốn người chị, chị cả lớn hơn tớ mười bảy tuổi, chị út cũng lớn hơn tớ năm tuổi. Mẹ tớ vì muốn sinh một đứa con trai cho gia đình họ Hứa nên có bầu tới mười một lần, cuối cùng không chịu nổi đến lúc sinh tớ thì qua đời. Bố tớ không có con trai, có năm cô con gái, cuộc sống rất nặng nề, chỉ trông vào tiền lương của nhà máy gang thép và cố gắng lắm mới nuôi sống được một gia đình sáu người. Cuối cùng cũng qua đời năm tớ học lớp bốn. Vì gánh vác gánh nặng gia đình, lúc tớ còn học nhà trẻ, chị cả đã lấy chồng về ở rể. Anh rể cả lúc đầu cũng rất yêu chị ấy, bởi vì chị ấy là người đẹp có tiếng trong huyện, chỉ có điều chị cả lại không yêu anh ấy mà trót yêu một người là con một trong gia đình nên bị bố người này kiên quyết phản đối. Sau đám cưới, chị cả và anh rể cả suốt ngày cãi nhau.”

“Đến khi bố tớ qua đời, gánh nặng trong nhà đều trên vai vợ chồng chị cả, gánh nặng này làm cho vợ chồng hai người ngày nào cũng va chạm, cãi vã nhau. Chị Hai và Chị Ba không đành lòng liền vội đi lấy chồng, tính chị Tư thì quật cường hơn, tốt nghiệp tiểu học đã đi làm công ở phía Nam, từ đó trở đi mới về thăm nhà có hai lần”

“Một lần là năm chị cả tự sát, một lần nữa là năm tớ thi đại học.”

Tiểu Tề Tề nhìn khuôn mặt mỹ lệ luôn tươi cười của Hứa Thuần mà cảm thấy đau lòng, hóa ra ẩn dấu sau khuôn mặt tươi cười kia lại là nỗi đau trầm trọng như vậy. Bản thân mình và Lâm Văn cứ chầm chọc cô ấy thật là hơi quá đáng.

“Có biết chị cả tớ vì sao tự sát không?” Hứa Thuần cười một cách lạ lùng.

Tiểu Tề Tề lắc đầu, nhưng cảm giác sự thật khẳng định rất đáng sợ.

“Bởi vì tớ bị anh rể cưỡng hiếp!” Hứa Thuần đột nhiên thốt ra một câu với giọng điệu chầm chọc, lạnh lùng. “Mọi người không biết, thực ra tớ không phải là người sạch sẽ. Sau chuyện kia, tớ ở luôn tại trường, cho tới giờ cũng chưa bao giờ quay về căn nhà đó. Sinh hoạt hàng năm của tớ đều do chị Tư đưa hoặc... Người kia. Anh rể tớ về sau lại rất giàu, tự mình mở một xí nghiệp sản xuất thủy tinh công nghiệp. Nói đàn ông một khi có tiền sẽ trở nên đồi bại là không sai. Người kia cũng vậy, anh ta trước kia luôn cãi cọi với chị cả nhưng thực ra vẫn yêu chị ấy. Về sau khi có tiền bắt đầu có bồ bên ngoài mà chị cả tớ lúc này cũng không còn nghĩ tới tình yêu lý tưởng như khi còn trẻ, trong lòng chỉ có người chồng này nên lại càng âm ỹ hơn làm cho anh ta càng chán ghét, quan hệ lại càng kém. Mãi cho tới một thời gian, người nọ tự nhiên thay đổi tính tình, ngày nào cũng về nhà làm cho chị cả thật vui vẻ, dù sao ai cũng muốn có một gia đình hòa thuận, đầm ấm”

“Tớ là từ nhỏ cho tới lớn đều do anh ta chăm sóc cho nên trong lòng vẫn luôn coi anh ta như cha, khi thấy anh ta đột nhiên hay hỏi han ân cần vẫn không ý thức được điều gì. Tới một ngày anh ta trốn trong phòng, giữ chặt chân tay tớ, che miệng tớ... rồi cưỡng hiếp tớ!”

Tiểu Tề Tề kéo Hứa Thuần vào trong lòng, lau nước mắt nơi khóe mắt “Đừng khóc, đừng khóc, đã qua rồi.”

“Sau chuyện đó, chị cả vì danh dự sau này của tớ không cho tớ báo công an, nhưng chị ấy lại cảm thấy không thể chấp nhận được người nọ, không thể nhìn mặt tớ nên sau một ngày hai người cãi nhau rất to liền tự sát.”

“Tề Tề, tớ rất sợ hãi, cứ nghĩ trở lại căn nhà kia tớ lại cảm thấy vừa ghê tởm, vừa sợ hãi. Tuy rằng tớ đã chuyển ra bên ngoài, tuy rằng tớ không bao giờ muốn nhìn thấy anh ta nhưng đó là quê tớ, tớ vĩnh viễn không thể thoát khỏi con ác mộng đó, đêm nào tớ cũng mơ, mơ thấy chị cả khóc bên tai, tớ muốn đi cùng chị cả nhưng tớ không có cách nào, không thể cứ như vậy mà buông tha cuộc đời này. Tớ còn trẻ, tớ muốn đến trường, muốn một cuộc sống mới cho nên mới liều mạng học tập, cắn răng bỏ qua mọi lời đồn đại, sau đó tớ thành công, rời xa được nơi bẩn thỉu kia, tớ cảm thấy như được sống lại, cuối cùng cũng đã có thể bắt đầu một cuộc sống sạch sẽ.”

“Nhưng là, Tề Tề, tớ làm sao bây giờ? Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Tuyên tớ đã yêu anh ấy, anh ấy thật sạch sẽ, thật ôn nhu và cao quý. Nhưng tớ sợ, tớ sợ bản thân không xứng với anh ấy. Tớ lại không kim được lòng mà thương anh ấy, Tề Tề, tớ nên làm gì bây giờ? Tớ bẩn thỉu như vậy, thật không xứng với anh ấy!”

Tiểu Tề Tề kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đầm lệ và mông lung của Hứa Thuần, một cô gái đáng thương như vậy, chỉ bởi vì gia đình mà mang theo gánh nặng như thế. Chỉ bởi vì xinh đẹp, bởi vì gia đình mà phải mang theo gánh nặng như thế. Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy lòng thật đau xót. Cô kéo Hứa Thuần vào trong lòng, nhớ lại một câu chuyện xưa, đại khái kể về một cô gái bị cưỡng hiếp, vì thế nên muốn tự sát nhưng cuối cùng vẫn không nhen được mối gửi cho bạn trai mình một tin nhắn, cô ấy chỉ nghĩ rằng nếu bạn trai mình không để ý hoặc mắng mình thì tự sát sau cũng không muộn. Bạn trai cô gái kia đã trả lời, chỉ có một câu “Anh không cần của em có phải là lần đầu hay không nhưng anh mong tình cảm em dành cho anh là cuối cùng.” Khuôn mặt cô gái lúc đó đầu nước mắt. Tiểu Tề Tề chầm rãi kể câu chuyện này cho Hứa Thuần rồi nói “Hứa Thuần, bạn làm đúng, kiên cường sống là chính xác nhất. Bạn có tuổi trẻ cho nên không cần buông tha bản thân mình, chỉ cần vui vẻ và sáng sủa, sống chân thật với bản thân thì sẽ có một linh hồn sạch sẽ. Cho nên, mặc kệ bạn có yêu lần thứ mấy, chỉ cần bạn thật tình yêu và tự tôn thì sẽ là người chân thành. Cứ dừng cảm yêu Hạ Tuyên đi, bọn tớ sẽ ủng hộ bạn, không chê cười, khinh thường bạn. Tớ... tớ cũng sẽ cùng Cá hoa vàng toàn lực giúp bạn tìm được hạnh phúc.”

Hứa Thuần nâng đôi mắt mông lung lên, nắm úp sấp lên vai Tiểu Tề Tề khóc ròng, “Tề Tề, bạn là một cô gái tốt. Tớ cảm thấy thật hạnh phúc.”

Tiểu Tề Tề vỗ vỗ lưng Hứa Thuần, thở ra một hơi “Hứa Thuần, đừng sợ, về sau nếu không muốn khóc một mình, nhớ là còn có tớ đây. Tớ sẽ trân trọng... trân trọng bạn giống như vợ mình” Tiểu Tề Tề vì để thay đổi không khí, cợt nhả bẹo lên khuôn mặt trắng nõn của Hứa Thuần “Ồi chào, cảm giác thật sướng, so với con nhóc Lâm Văn kia còn thoải mái hơn.”

Hứa Thuần nín khóc bật cười, đánh Tiểu Tề Tề, tuy nhiên đảo mắt cái lại nũng nịu gọi lên một tiếng: “Chồng ơi – thật xấu xa!”

Tiểu Tề Tề chấn động thả tay ra, toàn thân nổi một tầng da gà.

Cứ như vậy, sau ngày kỳ diệu đó, sau khi quen biết Hứa Thuần nửa năm, Tiểu Tề Tề cuối cùng cũng thả lỏng, thay vì chán ghét đại mỹ nữ này, cô đã nhét cô ấy vào vòng tay rộng lớn, ấm áp của mình, trong lòng thầm hứa, chỉ cần có khả năng sẽ hết sức bảo vệ cô ấy, giúp đỡ cô ấy. Cho nên, một cách vô tình, Tiểu Tề Tề lại làm cho mình và Hạ Tuyên cách xa thêm một tầng sông sâu. Nó giống như cảm giác rung động của thanh thiếu niên lúc ở trung học, vạch ra một khoảng cách nhưng bản thân mình không tiến lên nửa bước lại càng không muốn kẻ địch tiến lên nửa bước.

Khổ thân Tề Tề, con cừu non đã bị mù phù thủy xoi tái.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Tiệc Nướng

Tiểu Tề Tề là người cứng nhắc như vậy đấy, một khi đã nhận định chuyện gì tuyệt đối sẽ không quay đầu lại. Tựa như đối với Hạ Tuyên, cô vạch ra một khoảng cách với anh, thậm chí, còn bắt đầu yên lặng giúp Hứa Thuần tiếp cận Hạ Tuyên.

Hạ Tuyên là người có tình tình nhả nhặn, đối với Hứa Thuần hoặc phòng 402 vừa ân cần lại vừa bắt đắ dĩ. Lý Dược mê Hứa Thuần, những người khác cũng đều có mục tiêu nhưng đó là bản tính của đàn ông, có ai lại không hứng thú với người đẹp? Hạ Tuyên tự an ủi mình, thực ra ngắm mỹ nữ Hứa Thuần cũng thật thư thái ấy chứ? Nhưng anh không hiểu tại sao mình lại thích nhìn Tiểu Tề Tề hơn. Cô ấy kiêu ă, đặc biệt là cà tím cũng không sao, tư lượng khá tốt, vừa uống rượu khuôn mặt sẽ trong suốt giống hệt như một con búp bê, thích quệt miệng, liếc mắt nói móc người khác, răng khểnh lộ ra, ai nhờ gì cũng không kiêu ngạo, dáng người thon thả, khung xương nhỏ nhưng lại ăn mặc khác người, hầu hết toàn mặc những bộ quần áo của con trai rộng thùng thình không biết nhét được ở đâu, thỉnh thoảng mặc chút quần áo điệu đà sẽ thật xinh đẹp đến chói mắt, ánh mắt sáng rỡ nhất là khi vui vẻ hoặc nói dối, còn sáng hơn so với cả bầu trời trong xanh...

Hạ Tuyên vừa thay quần áo vừa nhớ tới năm đầu tiên đại học, tựa hồ mọi chuyện đều liên quan đến phòng 402. Phòng 402 tuy nhỏ, chỉ có 4 sinh viên nữ nhưng ai cũng có nét nổi trội. Hứa Thuần thì khỏi phải nói, vừa nhập trường đã khiến cho chúng sinh khom lưng. Tiểu Tề Tề vốn đen nhem trải qua một mùa đông ăp trứng, tự nhiên trở nă thành một cô gái cao ráo, xinh đẹp một cách thanh tú, Lâm Văn thoát đi nét tròn tròn trẻ con cũng hiện ra những nét quyến rũ phong tình. Chỉ có Cá hoa vàng là không đổi, dáng người to béo còn đang chờ giảm cân. Tính cách cũng khỏi nói, mỗi người một kiểu, Cá Hoa vàng như gà mẹ, Tiểu Tề Tề cổ quái, Hứa Thuần thích làm nũng, Lâm Văn lêu lắt.

“Hạ Tuyên, suy nghĩ gì nữa, đi thôi.” Lý Dược thờ dăi, “Thật không muốn nghĩ, không có ý nghĩa. Một năm kết nghĩa cũng trôi qua, Hạ Tuyên, ông thấy thế nào?” Lúc này, Lý Dược đã không còn ý trí chiến đấu, thấy người phòng 402 thật làm cao, quan hệ kết nghĩa như thế này đối với hẳn thật như tra tấn. Hạ Tuyên cười cười một cách vô vị, anh không thể nói anh có chút quan tâm tới người nào đó cho nên còn chưa chán ghét quan hệ kết nghĩa này. Chỉ có điều anh không nghĩ tới, bữa tiệc nướng này sẽ chấm dứt một năm kết nghĩa giữa hai phòng.

Mùa thu năm ấy, nước trong xanh, mây trắng trông đẹp mắt, thời tiết cuối mùa thu làm cho người ta vui vẻ thoải mái. Tiểu Tề Tề ngủ chết mê chết mệt, bị đánh thức, đầu óc không khỏi còn đang ngu ngơ. Xuống giường, đứng ở giữa phòng, con mắt còn buồn ngủ mông lung nhìn hai cô gái với mười ngón tay chưa dính chút mưa xuân đang vội vàng mua gia vị, đồ nướng, mua thịt, thịt muối, hẹn giờ, cảm thấy thật đáng chán.

“Ai nha, Tiểu Tề Tề, bà cùng Lâm Văn không giúp gì thì đi ra ngoài, đừng đứng ở đây gây cản trở” Cá hoa vàng giờ một đôi tay to béo dính đầy thịt ra vẻ mặt to trừng mắt nhỏ là Tiểu Tề Tề và Lâm Văn, Lâm Văn vốn thức thời kéo Tiểu Tề Tề chạy ra ngoài cửa, cảm khái “Ai, điên vì đàn ông rồi.” Tiểu Tề Tề mồm mịt găt đầu, tựa vào khung cửa tiếp tục ngủ.

“Tiểu Tề Tề, chậu này có dùng được hay không?” Cá hoa vàng lấy ra cái chậu màu xanh lam hỏi Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề từ từ nhắm hai mắt, trả lời ngay: “Dùng được.”

Ngày hôm đó trời thật đẹp, trời cao trong, một màu xanh ngát, sạch sẽ, trong sáng giống như cái lúm đồng tiền của Hứa Thuần khi ngượng ngùng cười. Sáu nam, bốn nữ, không cần đủ cặp nhưng cũng hòa hợp. Bởi vì ánh mắt của bốn thanh niên đều dừng lại trên một cô gái, có một người ngẩng đầu ngắm bầu trời xanh trong, người đó là Hạ Tuyên, còn một người khác thì ánh mắt dăi ra, nhìn thẳng về phía trước, đó là Lý Dược tràn đầy bi thương.

Đoàn người chậm rãi đi dọc theo hàng cây quanh hồ làm cho khá nhiều người trên đường nhìn theo. Về mặt của những người đó Tiểu Tề Tề không để ý, cô đang nhìn về phía mấy thanh niên mặc đồ thể thao đang cố gắng đạp xe lao như bay về phía trước, dẫn đầu là một thanh niên tóc ướt sùng rừ xuống tán, ánh mắt sáng ngời khếp hờ tràn đầy sức sống thanh xuân. Cô nhìn không được lại huyết sáo, thanh niên đó lăc lăc tóc, không quay đầu, giờ một cánh tay lên lăc lăc chỉ huy, sau đó mọi người theo sau cười vang liên tắng tốc mà đạp lướt qua.

Cá Hoa Vàng xấu hổ và giận dữ kéo Tiểu Tề Tề trốn ra phía sau, mắng cô một tiếng. Cô chẳng nghe vào tai, đút hai tay vào túi quần, ngửa đầu nhìn về phía tán lá phong đã nhuộm chút ánh hồng, lại nhìn về phía trước, Hạ Tuyên đứng lúc quay đầu, đôi mắt trong vắt tràn đầy ôn nhu tựa như đang bình thản tìm tòi, nghiên cứu. Cô vốn không có sức chống cự với sắc đẹp, một chàng trai có khuôn mặt tuấn tú, phong cách sạch sẽ như vậy hỏi sao Hứa Thuần ngày càng muốn dăm đầu vào. Tiểu Tề Tề nhếch miệng, nhìn không được lại huyết sáo một tiếng, nhú mảy. Hạ Tuyên sùng sốt, cuối cùng cũng chỉ cười một cách ôn nhu. Cá hoa vàng suýt nữa chặt đứt cánh tay cô.

Tiểu Tề Tề nhìn Dương Nghiễm Bình cố hết sức chuyển một cái chậu màu xanh lam đầy ú thịt, sao nhìn quen mắt nhỉ? Sau đó, Tiểu Tề Tề vẫn nhìn chăm chăm cái chậu kia, cho tới khi đại mỹ nữ Hứa Thuần thân nhiên đứng ở một chậu than hồng bắt đầu bận rộn nướng thịt, Tiểu Tề Tề mới nhẹ nhàng thờ ra, kéo Lâm Văn đi tới trước mặt Hứa Thuần. Lúc này, hai cô ngồi ngay bên người Hứa Thuần, Hứa Thuần nướng được miếng nào, các cô ăn miếng đấy. Tuy thấy Hứa Thuần nhăn mặt ra hiệu và cả Cá Hoa vàng đang làm điệu bộ cắt cổ, các bà này... Cá Hoa vàng thật sự không muốn nói, các cô cũng không muốn đến ngồi cạnh Cá Hoa Vàng. Lâm Văn là người thích nhìn Hứa Thuần khổ sở, lúc này đang cố gắng hết sức ngăn trở tầm mắt của Hứa Thuần nhìn về phía người nào đó.

Ăn uống no say, mọi người ngồi tụ tập trong đình, ngoài trời lúc này đã có sương mù vây quanh. Tiểu Tề Tề nghe Cá hoa vàng kể về mối tình đầu thời trung học phải đến lần thứ một trăm, chán muốn chết liền ngáp. Trời đột nhiên muốn mưa, mây đen giống như một tấm vải phủ đầy mực nước bắt đầu nhuộm khắp bầu trời, mưa bắt đầu đổ hạt. Hứa Thuần mặc cái váy liền màu hồng nhạt, không chịu nổi gió lạnh mưa thu, run rẩy như một con chim nhỏ. Tiểu Tề Tề nhìn Hứa Thuần đưa ánh mắt đầy chờ mong về phía Hạ Tuyên còn đang thờ ơ không khỏi thờ dài, còi ra cái áo sơ mi rộng thùng thình của mình dúi vào tay Hứa Thuần, tay kia cầm lấy cái chậu màu xanh còn bán chạy về phía bờ cát ven hồ phía chân núi.

Tiểu Tề Tề chạy lên bờ cát mềm mại bỗng thấy tim thùng thùng đập nhanh, không tự giác nhớ tới chuyện đêm nào đó đã phát sinh tại đây. Cô không nhận được mắng mình một tiếng, áo ba lỗ trên người đã bắt đầu ướt sũng nhưng cô lại thích cảm giác những hạt mưa lạnh thấu đập vào, thật thoải mái, còn hơn là kiểu ra vẻ đáng thương của Hứa Thuần. Có tiếng kêu gào của Cá hoa vàng phía sau nhưng Tiểu Tề Tề không để ý, lúc này mưa đã muốn nhỏ hạt.

Cá hoa vàng thấy mưa bắt đầu giảm, cắn răng chạy ra, Hạ Tuyên nhìn bầu trời hiện lên chút màu xanh lam, lại nhìn Tiểu Tề Tề ôm chậu ngồi xỏm phía bờ cát, miệng đang lẩm bẩm cũng cảm thấy thú vị liền chạy ra theo.

Cá hoa vàng lại nhai luôn miếng ở phía sau Tiểu Tề Tề “Tiểu Tề Tề, đồ đàn bà ác độc, cô ý phải không? Biết rõ Hứa Thuần nướng thịt là để cho Hạ Tuyên sao còn cố ăn?” Tiểu Tề Tề chỉ chuyên tâm vào việc rửa chậu, không để ý tới, tự động tìm cách bỏ qua tập âm xung quanh.

Hạ Tuyên nhảy lên thềm đá cao nửa người, còi giầy, dẫm lên bờ cát mịn, một vài hạt mưa rơi trên mái tóc đen tạo thành một đường cong duyên dáng, xấn lên ống quần lộ ra đôi chân trắng trẻo, lại nhìn có chút bình thản. Tiểu Tề Tề thấy Hạ Tuyên đến gần, lại càng nhớ lại những hình ảnh đang cố bỏ qua trong đầu, sợ Hạ Tuyên nhắc tới liền bắt đầu tà đưa mắt sang, nhìn về phía Hạ Tuyên cầu ngón tay. Hạ Tuyên nhìn thấy ánh mắt trong sáng của cô, không khỏi cười cười tới gần. Tiểu Tề Tề giờ lên cái chậu màu xanh lam trong tay, quay lưng về phía Cá hoa vàng, nhìn Hạ Tuyên cười vui vẻ “Đây là chậu rửa chân của tôi, tôi rửa lại để về tiếp tục dùng” Tiểu Tề Tề mặt mày lạnh tanh nhìn Hạ Tuyên đang tròn to hai mắt, chưa kịp thương thức đã nghe thấy tiếng nôn mửa của Cá hoa vàng phía sau lưng truyền tới.

Chậu đựng thịt ở bên cạnh Hứa Thuần là cái Tiểu Tề Tề mới mua ở chợ, còn cái chậu này lại khác, khi Cá hoa vàng hỏi có dùng được không thì cô đang mãi đi đấu tranh với Chu công nên làm gì còn đầu óc nào mà để ý, thuận mồm mới nói dùng được. Đến khi phát hiện các cô đã ướp thịt muối mới nhớ ra thì chậm mất rồi. Tiểu Tề Tề vốn tùy ý, liền nghĩ, chỉ rửa chân có một lần, vẫn sạch chán.

Cô thật sự không muốn nói thật, nhưng lại nhìn thấy Hạ Tuyên, nhìn về phía bờ cát bên kia, nhìn hồ nước... mấy thứ cộng lại làm cho tâm trạng như bị chèn ép mới buột miệng nói ra. Lúc này cô như một vị tướng thẳng trận đi ngang qua người Hạ Tuyên, không quên thông thêm hai chữ chỉ có Hạ Tuyên nghe thấy và hiểu được “Nồng nọc!”

Bữa tiệc thịt nướng vốn để thất chặt thêm tình hữu nghị tràn đầy kịch tính trong mưa cứ như vậy chấm dứt trong vội vàng. Cá hoa vàng nôn hết thịt, nôn thêm toàn mật đắng, liên tục vài ngày sau, mỗi khi đang ăn nhắc tới từ ăn là lại phun. Trong hai tuần lễ bỗng gầy đi hơn chục cân, cả người trở nên mượt mà thon thả hẳn ra. Tiểu Tề Tề vỗ lưng Cá hoa vàng vô cùng đắc ý “Cá hoa vàng, bà nên mời tôi ăn cơm, bà thon thả như vậy toàn nhờ công lao của tôi.” Cá hoa vàng vừa nghe đến từ “Ăn” lại bắt đầu chạy đi toilet.

Một nhân vật khác quan trọng không kém là nhân vật chính Hạ Tuyên cũng không hiểu đi đâu. Vài tuần lễ sau, một lần ở sân bóng, Tiểu Tề Tề mới vô tình nhìn thấy anh đang đá bóng, bộ quần áo rộng thùng thình lại làm anh có thêm chút phiêu phiêu, mềm mại. Từ đó về sau, vẻ đẹp của Hạ Tuyên lại nhiều thêm một tính từ “phiêu dật”

Nói thế nào thì nói, ai chẳng trải qua thời điểm ngây thơ như vậy. Từ sau sự kiện “chậu rửa chân”, mỗi lần Hạ Tuyên nhìn thấy Tiểu Tề Tề liền trốn, Tiểu Tề Tề cũng chẳng buồn để ý đến anh. Hai người thật ra đều rất bình thản. Hứa Thuần theo đuổi một mối, cũng không còn nhiệt tình, bao khắp như lúc mới ban đầu, chỉ thường xuyên lấy cớ đi có thể ở cạnh Hạ Tuyên. Hạ Tuyên vào Hội sinh viên, Hứa Thuần cũng nhập; Hạ Tuyên học thêm lớp thư pháp, Hứa Thuần theo; Hạ Tuyên học nhu đạo, Hứa Thuần cắn răng đăng ký. Tiểu Tề Tề lấy tay đẩy, rống to “Tôi đi cùng”, Hạ Tuyên đi thư viện, Tiểu Tề Tề thay Hứa Thuần theo dõi Hạ Tuyên... Tóm lại, Hứa Thuần thành cái bóng của Hạ Tuyên, tuy rằng hai người không thừa nhận quan hệ nam nữ nhưng là dần dần, những nữ sinh si mê chảy nước bọt nhìn Hạ Tuyên và những ánh mắt nhìn chòng chọc Hứa Thuần đã dần dần biến mất. Lúc này, có sinh viên mới nhập học, trường học bắt đầu đi vào ổn định. Tiểu Tề Tề cũng thật sự an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 9: Theo Dõi

“Vi sao lại là tôi?” Tiểu Tề Tề giật mình, cô rất, rất không muốn gặp Hạ Tuyên, thấy anh, tự nhiên cả người đều không thoải mái!

Cá hoa vàng đầy đầy Tiểu Tề Tề, “Tôi cùng Hứa Thuần phải gội đầu, tắm rửa, quét tước vệ sinh, bà chạy nhanh đi thư viện hoặc phòng học tìm xem Hạ Tuyên ngồi ở đâu, sau đó báo tin cho Hứa Thuần, một lát sau cô ấy sẽ lên.” Hai năm trôi qua, Cá Hoa vàng vẫn nhiệt tình như vậy.

Tiểu Tề Tề mặt nhăn nhó, nhận mệnh ôm một chồng sách vở, dù sao cũng là thi cuối kỳ, coi như tìm chỗ để tự ôn vậy.

“Tề Tề!” Hứa Thuần đột nhiên gọi cô lại.

Tiểu Tề Tề dừng lại, lùi về phía sau mấy bước, ánh mắt Hứa Thuần có chút lả lẫm quái dị “Người đẹp, phát hiện ra chồng đẹp trai có phải không? Sao lại nhìn như thế, người ta vẫn là... trai tân!” Tiểu Tề Tề cười nhếch miệng.

“Không phải, Tề Tề, chính là hôm nay thấy bạn thật xinh đẹp, tự nhiên lại mặc váy.” Ánh sáng trong mắt Hứa Thuần làm cho Tiểu Tề Tề chẳng chút đắc ý, chỉ thấy đau đầu. “Đừng rồi, bao lâu rồi bạn chưa gặp Hạ Tuyên?”

“ Bao lâu?” Tiểu Tề Tề gãi gãi đầu, hỏi Cá hoa vàng, “Cá hoa vàng, bao lâu rồi?”

Hứa Thuần cười đánh Tiểu Tề Tề, “Tớ chỉ thuận miệng hỏi vì sợ bạn không nhớ anh ấy thôi, nhanh đi đi!”

Tiểu Tề Tề cười hi hi đi ra khỏi ký túc xá, trời thật nắng, biết thế mang theo ô. Tiểu Tề Tề giờ cao sách vở lên đầu che nắng, hết như con chuột túi, chỉ kiếm chỗ đi vào những chỗ râm.

Hạ Tuyên đi phía sau Tiểu Tề Tề, nhìn cô mặc cái váy liền kẻ ca rô, chân đi đôi giày vải bạt, đôi bắp chân thon dài dưới ánh mặt trời nhìn trắng bóng, động tác vẫn không đổi, vừa đi đường vừa nhảy. Đã lâu rồi không nhìn thấy nụ cười kỳ lạ của cô? Hai tháng, ba tháng? Hạ Tuyên thờ dài, anh rời trường học cũng gần ba tháng, lúc về đã gần giữa hè.

Tiểu Tề Tề vừa nhảy vừa thì thào lắm bầm “Đồ ngu ngốc chết tiệt, tán gái tôi còn phải giúp anh, đã về sao không trực tiếp gọi lấy một cuộc điện thoại: Alo, anh đang ở chỗ tự học nào đó, người đẹp XX mau tới thăm nào!” Nói xong Tiểu Tề Tề không nhịn được liền cười rộ lên, ôi chao, anh ta có phải gấu mèo đâu mà phải đi thăm. Đúng rồi, anh ta cuối cùng đi đâu không biết? Nghe nói rời trường học mất mấy tháng, thảo nào Hứa Thuần lần này lại coi trọng như vậy, ngay cả mình cũng phát động nhờ đi tìm Hạ Tuyên, xem ra mấy tháng không gặp như cách N thu đây!” Đồ Ngu ngốc chết tiệt, anh ta thật ra ở tòa nhà nào đây?” Tiểu Tề Tề giờ vờ ra, ngửa đầu nhìn xung quanh, mấy tòa xung quanh đều có phòng tự học, chẳng lẽ tòa nào mình cũng phải tìm từng tầng?

“Ôi, ở tòa nhà 2, phòng 803.” Có người ở phía sau nhẹ nhàng nói.

“A? Thật sao, cảm ơn!” Tiểu Tề Tề bị mặt trời phơi nắng nên đầu óc thành ngớ ngẩn, lúc sau mới nhảy dựng lên “Không đúng, anh là ai, làm sao biết tôi tìm ai?” Quay đầu, thấy ngay một thân hình thon dài ở phía sau lưng, trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu như trước, chỉ có điều còn có thêm chút u buồn, bình thân làm cho khuôn mặt vốn nhu hòa có thêm vài phần kiên nghị, sắc mặt cũng có vài phần tái nhợt. Tiểu Tề Tề ngửa đầu, hí mắt nhìn chàng trai đang cười tủm tỉm trước mặt, khó khăn nuốt nước bọt, đáng chết, không có việc gì sao lại đẹp như vậy, còn thêm tội cười, cười chết đi “Cười ngu ngốc!” Tiểu Tề Tề lại thối miệng, nói xong cũng thấy hơi ngượng ngùng liền nhìn xuống mũi chân, chân Hạ Tuyên đang đi đôi giày thể thao màu trắng, hình như phía gót còn có một đường thêu trần bằng chỉ trắng. Trong lòng Tiểu Tề Tề giật mình, cô nhớ rõ khi ông cô mất, mẹ cô cũng đánh dấu một đường chỉ màu trắng lên đôi giày thể thao của mình. “Anh...” Tiểu Tề Tề ngẩng đầu vụng trộm đánh giá vẻ mặt Hạ Tuyên “Anh không sao chứ?”

Hạ Tuyên nhìn thấy đáy mắt Tiểu Tề Tề có chút áy náy, không khỏi cười, nhẹ giọng nói: “Không sao, đi thôi, sợ cô phơi nắng, lát nữa làn da lại đau.”

Tiểu Tề Tề lần này cực ngoan ngoãn, dù sao mọi người đều nói, ưu tiên kẻ thương tâm, cô có thể cảm giác nụ cười của Hạ Tuyên đầy chua xót và đau lòng, vội trả lời đi theo Hạ Tuyên về phía tòa nhà 2, đây là tòa nhà gần nhất, còn có thể đi qua dưới những tán cây. Tiểu Tề Tề đến gần hàng cây, nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện Hạ Tuyên căn bản không đi về phía tòa nhà 2 mà đi dọc theo hàng cây về phía công lớn “Này, anh đi đâu thế?”

Hạ Tuyên quay đầu, “Không phải bạn tìm tôi sao, tôi đi nơi nào không phải bạn cũng nên đi theo chứ?”

Tiểu Tề Tề cứng họng, nhiệm vụ của cô đúng là đi theo dõi Hạ Tuyên mà.

Ra khỏi trường cũng là hết bóng râm, phải đi xuyên qua đường cái mới lại có một hàng cây phong, Tiểu Tề Tề nói thầm, “Nắng chết mắt, tôi không đi.”

Hạ Tuyên quay lại mấy bước, cầm mấy quyển vở che ở đỉnh đầu Tiểu Tề Tề “Ngoan, đừng náo loạn, đi cùng tôi một chút.”

Tiểu Tề Tề sững sốt, anh nói chuyện với cô nghe sao có chút...ám muội, lần trước do cô không thoải mái có thể bỏ qua, nhưng lần này? Tiểu Tề Tề nhìn ánh mắt đau xót của anh liền nhu thuận cảm miệng lại. Cát bước chạy, đi qua đường cái sẽ không phải phơi nắng. Tay chợt âm ập, thân mình không khỏi đổ về phía sau, áp lên một bờ ngực dày rộng, phía trước có một chiếc xe máy vừa vọt qua người.

“Đừng chạy, nhìn đường cẩn thận.” Tiếng nói Hạ Tuyên trầm trầm vang lên phía đỉnh đầu Tiểu Tề Tề, nghe vào tai cô lại cảm giác như có chút...lo lắng.

Hạ Tuyên cứ như vậy nắm tay Tiểu Tề Tề đi qua đường cái, đi dưới hàng cây phong dẫn ra hồ, anh không buông bàn tay mềm mại này ra, chỉ cảm thấy trong lòng thật an tâm. Tiểu Tề Tề mặt ghen hòng, không thấy cảm giác chán ghét, lại cảm thấy thật an toàn, ấm áp.

Hạ Tuyên nắm tay Tiểu Tề Tề đi dọc theo hàng cây ven hồ, đi về hướng bắc “Chúng ta vòng qua chỗ này, lên núi đối diện kia chơi được không?” Hạ Tuyên nghiêng đầu hỏi Tiểu Tề Tề, đáy mắt ôn nhu như nước bao phủ hết thay cảm giác của Tiểu Tề Tề, cô ngu ngốc gật gật đầu.

Bọn họ cứ như vậy nắm tay nhau đi, Hạ Tuyên không nói câu nào, Tiểu Tề Tề cũng nhu thuận, im lặng như một con mèo, tùy anh nắm tay dắt về nơi nào cũng không rõ. Tiểu Tề Tề có thời điểm hoảng hốt, nắm tay như vậy giống như có thể đi đến thiên trường địa cửu.

Tiểu Tề Tề ngồi ở phía sau Hạ Tuyên, lẳng lặng nhìn thân hình đứng yên như tượng, hồ nước, gió núi, tán cây, thỉnh thoảng có tiếng chim hót. Tiểu Tề Tề cảm thấy lúc này trời đất vừa xinh đẹp, vừa kỳ diệu. Nhưng không khí lúc này lại không giống như người ngồi kia, áp lực, thương tâm và cô đơn.

Tiểu Tề Tề nhìn về phía chân trời lúc này chỉ còn lại một mảnh nắng chiều vàng óng, giống như làn váy của một nàng tiên đang nhẹ nhàng tung ra, không còn phong cảnh xinh đẹp và hoàn mỹ, chỉ còn lại thế giới tịch liêu và ưu thương. Cô chậm rãi đi tới ngồi bên cạnh Hạ Tuyên"... Anh rất đau lòng phải không?"

Hạ Tuyên chậm rãi nghiêng đầu nhìn Tiểu Tề Tề, ánh mắt sáng ngời mang theo sự lo lắng và tìm tòi nghiên cứu, giống như ánh mắt xinh đẹp của mẹ mình "Tôi có thể hôn lên mắt của bạn được không?"

Tiểu Tề Tề chớp mắt khó hiểu, Hạ Tuyên cười khẽ lắc đầu, "Đừng ngại, tôi chỉ cảm thấy mắt của bạn rất đẹp, giống hệt mẹ tôi."

Tiểu Tề Tề nhìn anh cười chua xót, cảm thấy đáy lòng như có một dòng nhiệt lạ lùng chạy qua, chậm rãi nhắm mắt, ngửa đầu lên. Hạ Tuyên nhìn đôi lông mi giống như cánh bướm đang run rẩy như giọt sương, tạo nên một cái bóng trên làn da trắng nõn, thật đẹp, làm cho tim người ta đập mạnh, không khỏi cúi đầu xuống, vừa nhẹ nhàng, vừa kinh hãi lại tràn đầy âu yếm hôn lên cặp mắt xinh đẹp giống như đồ sứ kia.

Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy một chút hô hấp ấm áp chậm rãi nhẹ nhàng mà xẹt qua khuôn mặt, mang theo hơi thở sạch sẽ đặc trưng trên người anh, giống như chuồn chuồn nước đậu lên lưu lại một làn sóng nhỏ.

"Mẹ tôi mất rồi." Hạ Tuyên nhìn hồ nước, Tiểu Tề Tề chậm rãi mở to mắt, "Bà rất đẹp, cũng thật tốt bụng nhưng cả đời đau khổ lại không có cách nào khắc phục được. Mặc kệ tôi cố gắng giữ lại, cầu nguyện nhưng bà vẫn bỏ tôi mà đi."

"Tôi biết!" Tiểu Tề Tề vươn tay ra, nắm lấy ngón tay run run của anh "Mọi người đều nói người thân không phải rời bỏ chúng ta, mà biến thành sao trên trời, ngày ngày bảo vệ bên cạnh chúng ta, chỉ có điều là đứng ở chỗ khác. Anh không cần đau lòng, đừng khóc, nếu không mọi người thấy sẽ bị đau lòng theo."

Hạ Tuyên nắm lại tay Tiểu Tề Tề, "Mẹ tôi cũng nói thế, cho nên tôi không đau lòng." Trong đáy mắt Hạ Tuyên như có đám lửa đang cháy làm cho tim Tiểu Tề Tề như bị đập nhanh hơn, cô chợt thốt ra "Chúng ta về đi, Hứa Thuần đang đợi anh đấy." Nói xong lại hận không thể đập vào cái miệng rộng của mình, cảnh đang đẹp, không gian hữu tình, chính mình tự nhiên lại nhắc đến cái đám Hứa Thuần làm gì.

Hạ Tuyên quả nhiên sững sốt, đứng đậy, trong lúc Tiểu Tề Tề đang cố thoát khỏi sự chật vật, anh bỗng nhiên nói một câu, "Đồ ngốc, em có biết mình đang làm gì không?" Trong giọng nói có chút gì đó....sùng nịch, làm cho Tiểu Tề Tề không dám đoán tiếp.

Có một câu như tình gì đó sau khi biến mất, Tiểu Tề Tề lại biến trở về thành con sói xám tà ác. Trên đường quay về không chịu đi một cách ngoan ngoãn, màn đêm buông xuống, chỉ còn chút ánh đèn le lắt, muỗi nhiều vô kể làm cho Tiểu Tề Tề nhảy dựng lên, Hạ Tuyên nhìn cô cười, không nói câu nào.

Tiểu Tề Tề bắt đầu tà ác "A, Hạ Tuyên, đồ trướng thối. Tôi bị muỗi cắn chết mất thôi."

"Hạ Tuyên, tôi mệt chết đi, còn xa lắm không?"

"Hạ Tuyên, tôi mỏi chân quá, không đi nữa."

"Hạ Tuyên, chân tôi đau quá."

"Hạ Tuyên..."

"Anh cố em!" Hạ Tuyên đột nhiên thốt ra một câu, ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Tề Tề thở dài, "Em còn đi chậm như vậy, quả thật bị muỗi phan thay."

Tiểu Tề Tề nhìn người đang ngồi xổm trước mặt mình, bờ vai không rộng mà có chút mảnh khảnh, suy nghĩ ba giây, Giang Nhất Lam nói, có lợi không dùng là đứa ngốc, Tiểu Tề Tề cô không muốn làm đứa ngốc. Vì thế Tiểu Tề Tề rất đặc ý ghé lên lưng Hạ Tuyên mà ngủ. Hạ Tuyên vuốt vệt nước ẩm ướt chảy xuống cổ mình lại cười khổ, cô ấy vậy mà cũng ngủ được?

Lắc lắc! Tiểu Tề Tề cảm thấy đầu óc giống như đang ở con thuyền nhỏ lắc lư trên biển, xóc nảy liên tục, cẩu giận bèn giơ tay ra đập đập. Tay lại bị một đôi tay hơi lạnh nắm lấy. "Tiểu Tề Tề, em không tỉnh lại anh liền ném em xuống hồ cho cá ăn!"

Tiểu Tề Tề sợ ném cho cá nên tỉnh ngủ rất nhanh, lau cái gì đó trên khóe miệng, vò đầu "Mình đang ở đâu thế này?"

Hạ Tuyên cười, thả cô xuống, cố gắng buông sách vở kẹp ở nách ra, ngồi xổm xuống giơ cánh tay đã tê rần, "Tiểu Tề Tề, em nên giảm cân."

Tiểu Tề Tề nhìn về phía những ngọn đèn, lúc này mới nhớ tới mình vừa ghé lên lưng ai mà ngủ, vẫn ngửi thấy hương vị ấm áp, tươi mát giống như cỏ phơi nắng trên núi phía sau nhà, thoải mái, ấm áp, tự nhiên liền ngủ quên mất. Tiểu Tề Tề cười mĩa, cầm sách vở lên "Được, cảm ơn anh nhé" rồi xoay người bỏ chạy, đi nhanh như gió, được một lúc lại dừng lại, xoay người đi lại từng bước khó khăn, đi lùi từng bước "Chuyện này..... Hứa Thuần..."

Hạ Tuyên vỗ vỗ trán “Cứ nói không tìm được anh, ngày mai, ừ, ngày mai anh chờ em chỗ này.” Chỗ này hiện tại là một con đường nhỏ trồng đầy phong, cách cổng trường khoảng một trăm mét.

Tiểu Tề Tề ngạc nhiên, “... Vì sao phải chờ tôi?”

Hạ Tuyên giờ sách trong tay lên “Anh mang em tới chỗ này ôn tập, em muốn ôn lại phải không? Nhìn xem, sách của em còn mới nguyên, em không phải tới giờ mới học bài chứ?”

Tiểu Tề Tề nhăn mặt nhăn mũi, “Nói vậy, tôi có học chứ.” Tuy nhiên, suy đi tính lại, tiếng nói nhỏ dần đi xuống, “Tôi, chúng ta đi cùng nhau, nhờ ai thấy... không được, tôi không đi!”

“Chỉ cần hai tuần thôi, thật đấy” Hạ Tuyên tới gần, Tiểu Tề Tề cúi đầu nhìn đường chỉ trắng trên chân anh “Chúng ta chỉ đi ôn bài, đã ba tháng anh không đi học, cũng phải đọc sách mà. Mọi người ngày nào cũng đi theo anh, anh chẳng lẽ lại học lại?”

Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy như có con giun nhỏ chui trong người ra, không tự chủ được lại gật đầu, quyết miệng nói “Tôi không đi xa được!”

“Yên tâm!” Hạ Tuyên sờ lên đầu cô giống như một cậu nhóc

Tiểu Tề Tề né tránh, “Đừng có sờ đầu tôi, tôi không phải trẻ con.”

Hạ Tuyên cười, vẫy tay, bóng dáng biến mất phía sau mấy thân cây. Tiểu Tề Tề ôm ngực thở sâu, mình đã đồng ý ngày mai... hẹn hò cùng anh ấy? Phi, phi, hẹn hò cái gì, là đọc sách, ôn tập. Cố gắng học tập mỗi ngày hướng về tương lai được không?

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Bí Mật

Buổi tối quay trở lại ký túc xá, Tiểu Tề Tề ghé vào giường Lâm Văn thở hồng hộc, mặc cho Lâm Văn bôi nước hoa, miệng kêu ầm ĩ.

Lâm Văn bôi xong, véo một cái thật mạnh vào lưng cô, đột nhiên hạ giọng nói “Tiểu Tề Tề, bà có biết khi một người càng cố gắng la to là biểu hiện của sự chột dạ?..”

Tiểu Tề Tề giật mình, mạnh mẽ “Không biết!”

“À, không biết! Vậy giờ chắc đã biết đi?” Lâm Văn cười gian manh, “Tiểu Tề Tề, buổi chiều hôm nay đi đâu?”

“Không... Không đi đâu cả. Tôi ngủ ở bãi cỏ gần hồ, tỉnh lại thì trời đã tối, trên người giờ mới đầy muối đốt thế này.”

“A! Vậy hả? một người?”

“Ừ... chỉ một người.” Tiểu Tề Tề tính dù chết cũng không thừa nhận, nếu Hứa Thuần biết chuyện này chắc sẽ khóc chết thôi, Cá hoa vàng mà biết sẽ lột da cô, bản thân mình đã trót thề độc, để ý đến ai cũng được trừ Hạ Tuyên.

Lâm Văn giờ chân lên bắt chéo, ra vẻ suy nghĩ sâu xa “Thật đáng tiếc, buổi chiều tôi cùng Tô Đồng đi dạo bên hồ, bà có biết tôi thấy ai không?”

“Ai?” Tiểu Tề Tề nuốt một ngụm nước bọt, tim nhảy thình thịch.

“Hạ Tuyên!” Đôi mắt to của Lâm Văn híp lại, bộ dạng đáng yêu như trăng rằm “Ôi, có một tin quan trọng nhé, hần ta đang nắm tay một cô gái mặc váy kẻ ca rô! Tiểu Tề Tề, bà nói xem nếu tôi đem tin này bán ra liệu có người nào mua không nhỉ?”

Tiểu Tề Tề vùng phát lên, vội che miệng Lâm Văn lại, hung tợn tròn mắt cho đến khi đôi mắt to như trăng rằm lộ ra đáng vẻ con chó nhỏ đang úy khuất mới chịu buông tay.

Lâm Văn thở hắt hắt, “Tiểu Tề Tề, bà thật tội, con thỏ không ăn cỏ gần hang, bà còn không cho phép tôi nói!”

“Không phải, không phải như vậy.” Tiểu Tề Tề vội vã lắc đầu, tỏ vẻ oan uổng “Thật mà, cái gì cũng không có!”

Lâm Văn cười to, đôi mắt cong lên, ôm cổ Tiểu Tề Tề hôn một cái thật mạnh lên khuôn mặt đang phỉm hồng. “Tiểu Tề Tề, bà biết tôi thích nhất cái gì không? Thỏ ăn cỏ gần hang. Bà tranh đi, nỗ lực lên, phát điên lên, cướp mối tình đầu của tôi về tay bà, còn hơn hần rơi vào tay mỹ nữ giả tạo kia nha!” Nói xong, hai mắt Lâm Văn lại bắt đầu tỏa sáng, không ngừng lay lay hai bả vai của Tiểu Tề Tề “Bà cứ yên tâm, tôi tuyệt đối giữ bí mật cho bà, hơn nữa

tuyệt đối miễn phí dạy cho bà mấy tuyệt chiêu yêu đương.”

Tiểu Tề Tề hạ khoe miệng, cười khỏ, có liên quan gì đến nhau đâu?

Một lát sau, Cá hoa vàng và Hứa Thuần về phòng, sắc mặt tối tăm. Tiểu Tề Tề trừng mắt, liếc nhìn Lâm Văn một cái, Lâm Văn thể hiện bộ dáng cục cưng đáng yêu như trước, cười tùm tùm giống như con cá nhỏ đang tìm ăn, trung ra vẻ mặt không tìm không phôi. Tiểu Tề Tề lúc này mới yên tâm lau mồ hôi sau gáy, gấp quỹ đi! Minh làm sao kham trương hệt như tên trộm thế này? Phi, sao lại so sánh kiểu này?

Ngày hôm sau, Tiểu Tề Tề nằm ở trên giường đấu tranh tư tưởng xem nên đi hay không? Hứa Thuần và Cá Hoa Vàng vừa nghe được nội gián, canh giữ ở phòng học nào đó chờ Hạ Tuyên đại giá, cách mạng gần bó, thật là bạn tốt của nhau. Lâm Văn cũng không thấy bóng dáng đâu, trong phòng chỉ có mỗi mình Tiểu Tề Tề đang nằm ngay đơ.

Điện thoại vang, Tiểu Tề Tề lẩn một phát đứng lên, do dự, đắn đo, nghe hay không?

“Alo?” Tiểu Tề Tề nghe điện thoại, hạ giọng giống như kẻ xấu.

Hạ Tuyên ở phía đầu bên kia cười khẽ lên một tiếng “Ngủ?”

“À, ừ!” Tiểu Tề Tề lâu bà lâu bầu, cũng không nói câu nào

“Đồ heo lười, đừng ngủ, đi ôn thi nào, nhanh ra đây.”

Da đầu Tiểu Tề Tề run lên, sao nghe giống phong cách của Tô Đồng thế nhỉ? Hay là cô nghe nhầm?

Tiểu Tề Tề ôm một chồng sách vở mới cứng đi xuyên qua trường học, chỉ sợ gặp người quen, vỗ ngực than thở, thật may quá! Chỉ cần qua đường là an toàn.

“Ôi” Gió Bắc? Tiểu Tề Tề cảm thấy thân mình ngã oạch ra, lẩn một vòng, đầu choáng váng, mông hạ xuống đất, xoa mông, nhếch miệng, trước mắt chợt xuất hiện một khuôn mặt phóng to “Này, cô có sao không?” Người đó nghiêng người lộ rõ huy hiệu trường đại học K in trên áo phông. Tiểu Tề Tề giật giữ “Đồ đầu heo? Tự nhiên bị ông đâm vào?” Cô vượt mông, cố gắng đứng lên, trợn mắt nhìn khuôn mặt đang cười làm lạnh phía đối diện “Điên khùng sao mà để tóc dài như thế? Đóng giả Quách Phú Thành thứ hai à?” Tiểu Tề Tề thử động dậy chân, thấy không có vấn đề gì, đáng hận là tên này rất ra vẻ tự cho mình là tuấn tú, tự xưng lại dễ kiểu đầu rất phong cách, ở trên đường ra về đua xe. Nếu bình thường, có lẽ Tiểu Tề Tề sẽ ngăm nhìn mà huyết sáo chứ không phải có tâm trạng như vậy. Cô không buồn nhìn nhiều, xoay người khắp khiêng đi tiếp về phía trước.

Trần Viễn Hưng ngạc nhiên nhìn nữ sinh kia xoay người dời đi, lắc đầu liên tục. Nữ sinh viên đại học A thật chán, chính mình qua đường không nhìn xe, trách mình? Mà không phải, trách mình để tóc dài? Trần Viễn Hưng phẩy phẩy mái tóc dài đã muốn che khuất ánh mắt, rõ ga phóng đi.

Tiểu Tề Tề đi về phía hàng cây phong, nhìn thấy Hạ Tuyên đang ngồi trên xe đạp ngẩng đầu nhìn lên tán lá phong xanh biếc, im lặng tựa như một bức tranh sơn thủy, chỉ cần phác họa bởi vài nét bút đơn giản mà lại có chút ý tứ. Tim Tiểu Tề Tề chợt đập nhanh, rất đẹp mắt, thảo nào lại có nhiều người phát điên lên vì hấn.

Hạ Tuyên không quay đầu, vỗ vỗ lên yên xe “Đừng ngăn người , đi thôi!”

Tiểu Tề Tề để sách vở lên phía giỏ xe, nhảy lên yên “Làm sao anh biết tôi đã tới?”

Hạ Tuyên chân nhấn bàn đạp, xe bắt đầu chuyển bánh “Thử đoán xem, đoán trúng sẽ mời em ăn.”

“Hừ, tôi không phải trẻ con, sẽ không ăn đường.”

“Ha ha.” Hạ Tuyên cười nhẹ, “Sao lâu thế?”

“Trên đường đi gặp phải một anh chàng đẹp trai, trao đổi vài câu” Tiểu Tề Tề trả lời lắt léo, trừng mắt nhìn kỹ sau lưng Hạ Tuyên, không thấy có chút gì khác thường, chán nản.

“Chúng ta tới chỗ ngày hôm qua học bài được không?”

“Được!” Tiểu Tề Tề thấy có chút ừ ừ, trả lời mềm nhũn. Xe đạp đi từ từ trên đường nhỏ ven hồ, gió ấm áp mang theo hương vị tươi mát của hơi nước, thấm vào tim phổi, tâm tình như gió nhẹ, mang theo chút xao động, giống như hạt nảy mầm, chậm rãi nở ra. Tiểu Tề Tề thấy tâm trạng khá hơn, vụng trộm dựa đầu vào sau lưng Hạ Tuyên, rất thoải mái. Một cái xóc nảy lên, đầu Tiểu Tề Tề văng ra, chút nữa thì ngã ra ngoài, tự nhiên thấy tỉnh táo hẳn.

“Năm chắc vào lưng anh” Tiếng nói Hạ Tuyên nhẹ như gió thoảng, tràn đầy dụ hoặc, Tiểu Tề Tề nhu thuận như con mèo nhỏ, thu hồi móng vuốt, đưa tay ra bám vào tấm lưng chắc chắn, đầu tựa vào, phàng phật như thấy thật thỏa mãn, chuyện gì trọng yếu cũng chỉ như thế này, tim chậm rãi như bị cái gì đó nhẹ nhàng len vào, luẩn quẩn không ra.

Tiểu Tề Tề tựa lên thân cây, học môn xác suất thống kê, giống như đọc sách trời. Thờ dài, lại thờ dài, thấy Hạ Tuyên lật trang thật nhanh, bộ dạng đọc sách của anh trông trầm tư lại càng hấp dẫn. Đã là năm thứ hai đại học, khuôn mặt anh càng mê người, có thêm nét thâm trầm, hiện tại lại thêm nét u buồn tự nhiên. Thật là mê người và có phong cách.

“Không đọc sách, nhìn anh làm gì?” Hạ Tuyên không buồn ngắt đầu tiếp tục lật sách.

“Ho!” Tiểu Tề Tề vụng trộm lè lưỡi, nhìn trộm lại bị anh phát hiện, trực tiếp bỏ sách vờ xuống, ôm chân nhìn kỹ Hạ Tuyên, “Anh lật sách nhanh như vậy liệu có nhớ không?” Nghe nói ba tháng nay anh không đi học mà.

“Giờ một lần là có thể đủ đáp ứng cuộc thi.” Hạ Tuyên bỏ sách xuống, ngắt đầu nhìn Tiểu Tề Tề, “Không đọc? Thờ dài?”

“Đúng vậy! Tôi không đi học, làm sao mà hiểu?” Tiểu Tề Tề gãi đầu, ghét nhất thầy giáo dạy môn xác suất thống kê, xấu xí, chẳng có chút thông cảm gì cả.

“Đi học sao lại viết mấy thứ này?” Hạ Tuyên giống như phù thủy, lấy ra một trang giấy kẹp trong quyển sách.

Tiểu Tề Tề nhìn Hạ Tuyên tựa như phù thủy, dò hỏi “Có gì hay ho? Tự đừng lại lấy ra tờ giấy trong sách làm gì?”

“Ừ!” Ra dấu cho Tiểu Tề Tề tới gần, Tiểu Tề Tề cầm sách vội chạy qua, nhìn cẩn thận, ơ, chữ rất quen nha, rồng bay phượng múa lại cực tiêu sái, vờ đầu “Oa, chữ người này thật giống chữ tôi nha?”

Hạ Tuyên giờ bàn tay thon dài gõ lên đầu Tiểu Tề Tề “Nhìn lại xem trên đó viết cái gì!”

Tiểu Tề Tề cúi đầu đọc “Luận tính xấu của XX.” Tiểu Tề Tề giờ khoe miệng, “Tôi, tôi... sao nó lại ở chỗ anh?”

“Là khoa em viết bài chúc mừng ngày Quốc tế Lao động!”

Tiểu Tề Tề hoảng sợ, hai mắt mở to “Ồ ô, làm sao có thể, ai hại tôi! Chắc chắn có người nói xấu, tôi từ nhỏ đến giờ là một người rất yêu Đảng và Nhân dân, trung thành ủng hộ đoàn viên thanh niên, tại sao lại có kẻ không có chút giác ngộ, chút nhân tính nào dám viết loại đại nghịch bất đạo này?” Tiểu Tề Tề còn muốn cãi chày cãi cối đã thấy Hạ Tuyên ngả người ra thân cây, vừa cười vừa như không cười nhìn mình, nhứt chí “Tôi thừa nhận đó là chữ của tôi, nhưng thật sự không phải do tôi viết, tôi...tôi quên rồi.” Tức giận nhàu mày, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ không ra cô đã viết nó vào lúc nào?

Hạ Tuyên tức giận, đập đập cô “Em thật quá hồ đồ, nếu không phải anh ở ban xã luận phát hiện ra nó, chỉ sợ lúc này em đang đứng ở văn phòng hiệu trưởng đấy?”

Tiểu Tề Tề cảm kích vội gật đầu, nắm lấy tay Hạ Tuyên, tự nhiên nghiêng đầu lên bả vai anh. “Ồ ô, Hạ Tuyên, tôi yêu anh chết thôi, anh thật là tốt!”

Tay Hạ Tuyên run lên, chỉ một thoáng sắc mặt biến đổi liên tục “Tiểu Tề Tề, em biết em đang nói cái gì không?”

Tiểu Tề Tề mỗi khi kích động đầu như ngập nước, đặc biệt mỗi khi cô cùng một chỗ với Hạ Tuyên, đầu như thiếu không khí, ví dụ như lúc này, cô chỉ biết gật đầu giống như con tôm “Biết biết, tôi biết anh là thiên hạ đệ nhất người tốt.”

Lung tung nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, ném nó xuống nước cho tới khi không thấy, cô vỗ vỗ ngực, may mắn, thanh danh đời này của cô chút nữa thì bị hủy! Tiểu Tề Tề cắn răng, quỷ nào thiếu đạo đức như thế lại hại cô? Đem chứng cứ viết loạn linh tinh của mình giao cho ban xã luận của trường học? Ôi, còn nữa, trời ạ, cô vừa nói cái gì nhĩ? Coi Hạ Tuyên là Lâm Văn? Bắt tay, yêu thương nhưng nhớ, nói “Yêu anh chết mất”? A, Tiểu Tề Tề lại vô cùng hối hận và tự trách bản thân.

Tiểu Tề Tề vờ sách, lại vờ sách, Hạ Tuyên nhìn biểu hiện lúc thì cười gian狡, lúc thì phẫn hận, lúc thì hối hận của cô không khỏi lắc đầu, mình thì kích động phát điên mà cô dường như đã quên mình vừa nói cái gì.

“Có cừ oán gì với sách?”

Tiểu Tề Tề gật đầu, rất trịnh trọng nói: “Có cừ oán, tôi không hiểu gì cả”.

Hạ Tuyên kinh ngạc, cô sao nhanh trấn tĩnh như thế?” Anh giảng cho em nhé.”

“Anh? Không phải ba tháng nay anh không đi học sao? Mà anh học cùng năm với tôi nha.” Tiểu Tề Tề nhìn Hạ Tuyên như nhìn một con quái vật.

“Biết cái gì gọi là ngớ ngẩn không? Nước ta hàng năm đều bồi dưỡng vài nhân tài đặc biệt, bọn họ chỉ bị chướng ngại ở bộ phận thần kinh nào đó nhưng bộ phận khác lại là thiên tài! Không tin, bạn đi hỏi, Hạ Tuyên Viện thống kê! Đó là một thiên tài mắc bệnh ngớ ngẩn đấy, mấy vạn con số, hần ta chỉ liếc một cái là có thể đưa ra một loạt các báo cáo thống kê.” Hạ Tuyên vừa giờ sách vừa nói một cách bình thản.

“A?” Tiểu Tề Tề che mặt, lui lại về phía sau mấy bước”Anh, anh, anh?”

“Ha ha, Tiểu Tề Tề, không biết lúc em nói câu này mặt có đỏ hay không?” Hạ Tuyên cười thật thoải mái, Tiểu Tề Tề nhìn qua kẽ tay, thấy anh nằm thoải mái trên mặt đất, khoe miệng nhếch lên, trông vui vẻ hơn bình thường, lại có thêm chút chân thành, thân thiết.

“Hứa Thuần nói với anh?” Tiểu Tề Tề ngập ngừng, chờ Hạ Tuyên cười xong mới ngượng ngùng hỏi. Hứa Thuần, nghĩ đến Hứa Thuần, tìm Tiểu Tề Tề bỗng nhiên đập trật một nhịp, nếu cô ấy biết cô và Hạ Tuyên đang ở cùng một chỗ thì sao nhĩ? Nếu như cô ấy và Hạ Tuyên ở cùng nhau thì có như thế này không? Anh có cười ôn nhu như vậy không?

“Dù sao làm người không nên làm chuyện xấu, nếu không cuối cùng vẫn bị người biết.” Hạ Tuyên héch mặt “Tiểu Tề Tề, kỳ thực em rất đáng giận, có

biết không?”

Tiểu Tề Tề như bị người nắm lấy tóc, vội gật đầu liên tục “Tôi thật đáng giận, cho nên từ nay về sau tôi quyết không nói xấu anh, lại càng không đi một mình với anh.”

Hạ Tuyên kinh ngạc, “Cái gì? Hai chuyện này có liên quan gì đến nhau?”

Tiểu Tề Tề trịnh trọng gật đầu, “Thật chứ. Anh cũng biết Hứa Thuần thích anh, Tiểu Tề Tề tôi là người coi trọng nghĩa khí, tuy rằng ở cùng một chỗ với anh thật vui vẻ nhưng tôi không thể làm chuyện có lỗi với cô ấy. Cô ấy thật sự ..yêu anh. Anh có thể tốt với cô ấy một chút được không? Mỗi lần thấy cô ấy khóc tôi đều thấy đau lòng.”

Đôi mắt Hạ Tuyên tối sầm, khôi phục dáng vẻ lễ phép xa cách ngày trước “Cảm ơn bạn nhắc nhở, tôi đã biết.”

Tiểu Tề Tề cảm thấy tim như bị dao cắt nhưng vẫn cắn chặt đôi môi mình, nuốt sự hối hận vào bụng.

Cứ như vậy, chỗ ngồi nơi ngọn đồi đối diện với bờ hồ trở thành bí mật của Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên. Cũng như chuyện nồng nọc và cá chạch trên bờ cát đêm nào, giống như ánh sáng thanh lãnh của ánh trăng rớt xuống, là kỷ niệm đẹp mỗi khi nhớ lại của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Tự Nhiên

Tiểu Tề Tề đột nhiên thay đổi tính tình, tập trung vào học tập, theo lời của Cá Hoa vàng là dây thần kinh nào đó của cô đang bị chập mạch. Tiểu Tề Tề không để ý, sáng tinh mơ đã rời giường, ôm sách vở đi tìm chỗ tự học, sau hai ngày tâm trạng đã không tốt lên lại càng thêm bức bối. Chỗ nào cũng đông người, có đôi có cặp thì thân thiết, bạn bè thì rì rầm râm râm, chỉ có duy nhất Tiểu Tề Tề là một mình một bóng, đến vội vàng, hoặc cười cười hoặc vẻ mặt không đổi sắc, coi mọi người xung quanh như không khí. Có lẽ cảm giác này ở tuổi cô lại càng thêm trầm trọng, giống như tuy là đang mặc một bộ quần áo thanh xuân nhưng lại đi trên con đường tối mù mịt, hai mắt vô vọng nhìn về phía trước.

Về sau, Tiểu Tề Tề lại tự học ở ký túc xá, có lẽ đây mới là nơi yên tĩnh nhất. Không có ai quấy rầy, không có kích thích hỗn loạn từ bên ngoài, trong phòng chỉ có ánh vàng nhạt của bàn học, giá sách, bên trên chất đầy những cuốn sách đủ màu sắc, tấm đệm kê ca rô màu xanh lam, vỏ chăn màu xanh biếc, tràn ngập hương vị quen thuộc.

Tiểu Tề Tề trải chiếu trúc ở giữa phòng, mặc quần sóc nằm xoài trên mặt đất, không tập trung vào đọc sách, chỉ nghe tiếng bước chân thỉnh thoảng truyền tới từ cầu thang bên cạnh, tiếng nói cười, thậm chí cả tiếng chửi bậy. Có tiếng gõ cửa dồn dập, Tiểu Tề Tề bất đắc dĩ gãi đầu, không phải là chị cả Cá Hoa vàng và Hứa Thuần chứ? Hai ngày này, cô vẫn lo trốn tránh hai người này, mỗi sáng sớm đi ra ngoài, ngồi ở vườn hoa nhỏ trong ký túc xá cách đó không xa, nhìn hai cô gái đi ra khỏi ký túc xá mới từ từ trở về, sau đó căn giờ hai người này về thì lại đi ra ngoài. Tâm lý này thật khó nói, chính là cô không muốn gặp mặt, áy náy, hối hận, buồn chán? Đến bản thân Tiểu Tề Tề cũng chẳng hiểu được mình.

Thờ dãi, đứng dậy mở cửa, là Đái Côn Côn ở phòng đối diện “Sao lại nằm bẹp ở trong phòng thế này?”

Tiểu Tề Tề trở lại chiếu nằm úp sấp xuống “Áp gà con.”

“Xuy.” Đái Côn Côn cười, cời giày, ngồi khoanh chân, “Mấy ngày nay không thấy bà ra ngoài làm mặt thám?”

“Không khỏe.” Tiểu Tề Tề trả lời thành thật, ánh mắt vẫn tập trung vào quyển sách, thật ra quan hệ giữa cô và Đái Côn Côn tốt vô cùng, giống như huynh đệ, không chút phong hoa tuyết nguyệt. Cô và Đái Côn Côn có thể lang thang trên internet, uống rượu, sa đọa, ngủ nướng, chơi bài lêu lổng, lang thang ở các cửa hàng đồ hiệu cả ngày mà không mua lấy một bộ quần áo nào, ngồi cả ngày ở cầu vượt ngắm trai đẹp gái xinh, không chút liên quan gì đến sự nghiệp cùng nhau học tập tiến về phía trước.

“Mọi người đều nói bà năm nay phải làm sinh viên ba tốt, tôi xem cũng có vẻ đúng được ba phần.” Đái Côn Côn sờ sờ đuôi Tiểu Tề Tề “Thật tình mà nói, trông thật bóng loáng.”

“Đừng có sờ!” Tiểu Tề Tề đập tay cô “Động một tý biết ngay, bà không thay đổi bộ dạng dê xồm đâu?”

“Đáng tiếc, tôi chỉ sờ của con gái, con trai cho tôi sờ tôi cũng không thêm đâu.” Đái Côn Côn cọt nhà, “Vừa rồi tôi thấy đại mỹ nữ – vợ bà đang vừa lòi Lý Dược vừa khóc đâu, có vẻ hồng hạnh ra tường?”

Tiểu Tề Tề cuối cùng cũng nháy nháy mắt “Chắc bà nhìn nhầm rồi?” Hứa Thuần quả thật thường hay khóc, ba ngày thì hai lần khóc, lần nào cũng phải ghé vào lòng Tiểu Tề Tề mà tra tấn nhưng nếu lòi kéo Lý Dược chắc chắn không phải là chuyện thường!

“Thiết, mắt của tôi là 10/10 nhé!” Đái Côn Côn nhủ mày, “Ài, con gái thật phiền toái! Vì một người con trai mà cái gì cũng không cần, Tiểu Tề Tề, bà nói xem liệu con trai có thật là tốt như vậy không?”

Nếu bình thường, chắc chắn Tiểu Tề Tề sẽ nói với giọng khinh thường “Con trai toàn là đồ xấu xa”, nhưng mấy ngày nay, trong đầu cô luôn hiện ra khuôn mặt u buồn, trầm tĩnh của Hạ Tuyên, khác xa so với khuôn mặt xấu xa trong tưởng tượng, vì thế Tiểu Tề Tề nói: “Tôi đi tìm Hứa Thuần.”

“Đừng đi, đi cũng không giúp được việc tìm Hạ Tuyên, buổi sáng tôi còn nghe Cá Hoa vàng giờ chân mắng to ở trong phòng đấy, hận không thể moi hết số điện thoại bạn bè Hạ Tuyên ra gọi cho bằng hết.”

“Cá hoa vàng!” Tiểu Tề Tề thờ dài, “... Thật đúng là người tốt.” Người tốt quá mức, đâm ra thành gánh nặng, đây là ý tưởng trong lòng Tiểu Tề Tề. Hứa Thuần là người cuồng dại, Cá hoa vàng thuần túy là... đồng tâm. Tâm tình của Tiểu Tề Tề càng trở nên kém, Hứa Thuần bởi vì si mà khóc, Cá hoa vàng bởi vì nóng mà giận, mặc kệ thế nào, đều làm cho Tiểu Tề Tề không thể chịu đựng được.

Chút tình ngây thơ đơn giản này có chút do dự lại áp lực, nụ hoa buổi sớm bởi vì ánh trăng lương thiện mà từ bỏ nở hoa, đây là nhiều năm về sau, khi suy nghĩ lại một cách cẩn thận Tiểu Tề Tề mới hiểu ra. Còn lúc này đây, cô không rõ lắm, không hiểu được trái tim đang đập thình thịch nơi lồng ngực là mang theo khát vọng như thế nào để trải qua những năm tháng sau này. Có lẽ, chúng ta cũng không hiểu được, cho nên chúng ta vừa chậm rãi mang theo chút tò mò, thử điều chỉnh mà đi từng bước một, đi qua giai đoạn ngây thơ hướng tới đoạn trưởng thành phía trước.

“Được rồi, đừng áp nữa, tôi tìm được quán gà rất đặc biệt, có đi hay không?”

“Không đi, tôi cứ áp trứng đấy.” Tiểu Tề Tề tức giận, thế giới này thật là rối loạn. Hứa Thuần tìm không thấy Hạ Tuyên, chắc chắn anh ta trốn ở chỗ kia, có nên giúp cô ấy hay không đây?

Đái Côn Côn mặc kệ, lay đi lay lại cánh tay trắng nõn của Tiểu Tề Tề, hai người trừng nhau, cuối cùng Tiểu Tề Tề nhận thua, “Mắt bà 10/10, tôi không so được.”

Tiểu Tề Tề, Đái Côn Côn lúc mới quen nhau, Đái Côn Côn nói: “Ba mẹ tôi thật là cổ hủ, đều thích đeo ngọc cho nên đặt cho tôi theo tên một loại ngọc đẹp, sợ một chữ không đủ thể hiện tâm ý cho nên lặp lại lần nữa.” Lúc ấy Tiểu Tề Tề thực thò bí nói: “Mẹ tôi họ Tề, bà nội họ Tề, cho nên gọi là Tề Tề.” Đái Côn Côn lúc ấy cười nghiêng ngả nói: “Bà chắc tên là Tiểu Tiểu Tề Tề bởi vì ông nội bà cũng họ Tiểu.” Tiểu Tề Tề đồng ý gật đầu, “Trước đây, tôi cũng nghĩ đến vấn đề này nên đặt yêu cầu đổi tên, thế nhưng bị mẹ mắng cho một trận nên mới tạm không đề cập đến.”

Tiểu Tề Tề và Đái Côn Côn cứ là như thế mà hòa hợp, thường đi cùng với nhau, giống như hôm nay vậy.

“Này, cùng đi uống rượu đi.” Tiểu Tề Tề cúi đầu nghe Đái Côn Côn mời tới lần thứ một trăm linh một lần người qua đường, thờ dài, Đái Côn Côn cái gì cũng tốt, chỉ có điều quan hệ rất rộng, chỗ nào cũng gặp người quen.

“Được.” Cuối cùng cũng có người đáp ứng, Tiểu Tề Tề ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một người đang héch cằm lên, hóa ra là Lý Dục!

Lý Dục không nhìn Tiểu Tề Tề, chỉ cùng Đái Côn Côn nói chuyện Đông Tây Nam Bắc, ba người uống bia, rồi chuyển sang uống rượu, sau vài lượt uống, mặt đỏ tía tai, rồi Tiểu Tề Tề thấy Lý Dục và Đái Côn Côn đập thật mạnh lên mặt bàn.

Đái Côn Côn, “Lý Dục, ông là đồ đê tiện, hôm nay chắc lại bị coi thường phải không?”

“Bà mới bị coi thường.” Lý Dục lườm Đái Côn Côn, “Không thích con trai chỉ biết thích con gái.”

Tiểu Tề Tề phun hết cả rượu ra, Đái Côn Côn vội lấy giấy lau hộ Tiểu Tề Tề, mắt say lơ lơ nhìn mông lung, dáng vẻ vô cùng khản trương, trong mắt Tiểu Tề Tề, trong thật làái muội.

Lý Dục cười lạnh, tiếng chuông vang lên thanh thúy, Lý Dục moi ra một chiếc di động màu xám, nhấn vài cái. Đái Côn Côn tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, giờ tay cướp lấy “Nhóc con, còn mua được đồ cao cấp này!”

Lý Dục thờ dài, “Hạ Tuyên, tôi làm sao có tiền mua đồ xa xỉ này, hẳn không cần, thuận tiện bọn tôi dùng.”

“Hạ Tuyên? Không phải là người nổi tiếng vì đẹp trai sao?” Tiểu Tề Tề cũng hiếu kỳ nhìn màn hình di động màu xanh lam, lúc này, phải là kẻ thật khá giả mới có điện thoại di động.

Lý Dục lắc đầu, “Ai có thể so được với Hạ Tuyên? Tên nhóc đó thật may mắn, tướng mạo, mỹ nữ, tiền tài, thông minh, cái gì cũng có, bọn tôi có đũa nào sánh được.” Giọng nói vừa hâm mộ vừa phẫn nộ.

“Lý Dục, ông là thằng hẹp hòi, cứng mồm cái không cần Hứa Thuần thì sao còn ghen tị với Hạ Tuyên làm gì?” Đái Côn Côn khinh thường, “Buổi sáng tôi tận mắt thấy vẻ mặt xấu xa của ông sau lưng Hứa Thuần đâu.”

“Hừ!” Lý Dục hừ ra một tiếng “... Nếu cô ấy chịu rơi cho tôi nửa giọt nước mắt đã tốt, cô ấy hỏi tôi Hạ Tuyên đi chỗ nào.” Khi nói chuyện, ánh mắt lại nhìn về phía Tiểu Tề Tề, “Tôi nào có biết Hạ Tuyên chạy tới chỗ nào đâu, đáng tiếc cô ấy tìm không đúng người.” Có vẻ như một câu gồm hai nghĩa.

Tim Tiểu Tề Tề đập lộp bộp một chút, chiếc đĩa ngưng lại hai giây, lại vùi đầu vào ăn, Giang Nhất Lam luôn nói, không làm việc sai không sợ quý gối cửa, lại thường nói, không hề có gió lửa tường, nếu muốn làm chuyện xấu, phải biết gánh chịu hậu quả. Hiển nhiên, Tiểu Tề Tề không phải là người có tâm trí cứng rắn như vậy.

Cơm nước xong, Tiểu Tề Tề cảm thấy đầu vô cùng choáng váng liền kéo Đái Côn Côn đi hóng gió bên hồ. Tiểu Tề Tề nằm ở trên cỏ dưới tán liễu rủ, hípc mắt nghe tiếng nước vỗ về, Đái Côn Côn ngồi ở ngay bên cạnh.

“Tiểu Tề Tề, thật ra nhìn bà cũng rất đẹp .”

“Hừ.” Tiểu Tề Tề lười biếng trả lời, ở bên cạnh hào quang của Hứa Thuần, bất luận kẻ nào cũng trở nên xấu xí.

“Bọn con trai đều mù hết rồi, bà tốt như vậy làm sao không có ai yêu?”

“Hừ.” Con trai có hàng tỉ, tôi chỉ cần một người.

“Tiểu Tề Tề, hai chúng ta trông cũng được.”

“Ừ... Cái gì?” Tiểu Tề Tề mở ra đôi mắt còn tràn ngập sương mù, trừng Đái Côn Côn.

“Bà đừng trừng tôi, bà chẳng có chút chí khí nào, rõ ràng có tình cảm đến Hạ Tuyên lại tránh né, lừa mình hay là lừa Hứa Thuần? Tiểu Tề Tề, bà chính là cánh diều trong tay người ta, nhìn thì tiêu dao nhưng không thoát được trời buộc, một khi đứt, bà sẽ không trở lại chính mình.”

“Tôi... Không có!” Thực vô lực.

“Lý Dục mấy ngày nay vẫn nói với tôi bà cùng Hạ Tuyên ở cùng một chỗ.”

“Nói bậy! Tôi đang lo ôn bài.” Tiểu Tề Tề ngồi dậy, cẩ nhanh nhẹn, ngoại trừ ngày hôm đó, cô cũng chưa gặp Hạ Tuyên .

“Tôi thật muốn tin bà, chỉ không biết liệu Hứa Thuần có thể tin bà hay không.” Đái Côn Côn cười lạnh, “Vì thế, Tiểu Tề Tề, đừng từ chối, hai đứa mình cũng ổn, tôi nhất định sẽ yêu chiều bà.”

Tiểu Tề Tề mắt tròn trũng “... Hứa Thuần?” cho nên không nghe câu nói tiếp theo của Đái Côn Côn, Đái Côn Côn nhìn Tiểu Tề Tề một cách dăm dăm, đáy mắt hiện lên một tia thất vọng.

“Quên đi, Tiểu Tề Tề, bà rất lương thiện, rất ngốc.”

Tiểu Tề Tề ngã lại ra bãi cỏ, bên tai chỉ vọng lại tiếng nói cuối cùng của Đái Côn Côn “Bà rất lương thiện, rất ngốc” .

Không phải cô ngốc, cũng không phải lương thiện mà là quá mức sợ hãi. Người con trai như Hạ Tuyên, đến chỗ nào, trong mắt mọi người cũng là một viên trân châu ưu tú, cho dù cô có bản lĩnh cướp được trong tay, liệu cô có giống hôm nay có thể bình thản nằm trên bãi cỏ như vậy? Chỉ sợ khi đó, cô sẽ ngày đêm mất ngủ, sợ hãi mất đi, sợ hãi tương lai, Hứa Thuần không phải là bằng chứng tốt nhất kia sao?

Có những thứ rất đẹp nhưng chiếm được chưa chắc đã hạnh phúc, hạnh phúc chỉ như hạt cát nhỏ, nắm càng chặt, chảy càng nhanh.

Mãi cho đến lúc trời tối, Tiểu Tề Tề mới trở lại ký túc xá, vừa vào cửa Cá hoa vàng đã giữ chặt Tiểu Tề Tề, “Tiểu Tề Tề, bà cuối cùng cũng trở về, Hứa Thuần nói muốn đi ra ngoài uống rượu.”

“Uống rượu?” Tiểu Tề Tề kinh ngạc nhìn Hứa Thuần đang cười hiền lành giống như một nàng tiên, không thấy chút ủy khuất nào. Tiểu Tề Tề âm thầm thở ra một hơi, có lẽ Hứa Thuần còn chưa biết.

Ăn cơm, uống rượu, nói chuyện phiếm, nể diện, làm những việc mọi người khi học đại học thường làm, gian phòng trong khách sạn nhỏ cách âm không tốt, mọi người chơi trò chơi chuyên chai.

Cái chai chuyển đến Lâm Văn, ánh mắt cô ấy đã sớm hípc lại thành một hình vòng cung, Cá hoa vàng đặt câu hỏi, “Bạn nhỏ Lâm Văn, hỏi bạn một vấn đề quan trọng nhưng phải thành thật, bà có là gái trinh hay không?”

Lâm Văn làm nũng, lay cánh tay Tiểu Tề Tề “Ôi, thật dọa người! Tâm lý Cá hoa vàng âm u, chỉ thích hỏi vấn đề riêng tư của người khác.” Mọi người nhất trí cười vang, cuối cùng đều không thể làm hồng quy tắc trò chơi, Lâm Văn chậm rãi dùng bữa, thông thả nhả từng chữ “Tôi... sao, đã đủ mười tám tuổi, đương nhiên... là !” Bốn người lại cười nghiêng cười ngả.

Lâm Văn chuyển tới Hứa Thuần, khoe miệng Lâm Văn lúc này như muốn cong lên tới tận trời “Vấn câu hỏi vừa nãy, hi hi.”

Tiểu Tề Tề nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hứa Thuần, âm thầm cấu nhẹ vào tay cô ấy, thật lạnh. Tiểu Tề Tề đập bàn, cái chai lay động vài cái liền chuyển tới trước mặt cô, Tiểu Tề Tề cười hi hi, đứng lên “Chẳng đúng tí nào, chơi từ nãy tới giờ chẳng thấy đến lượt tôi, các bà xem kia, cái chai đã tự chuyển tới chỗ tôi rồi, tôi sẽ trả lời câu hỏi này.”

Lâm Văn vừa định phản đối đã bị Tiểu Tề Tề gấp một quả cà chua nhét vào trong mồm, “Hi hi, nói cho các bà biết, tôi không phải là gái trinh.” Cà chua trong mồm Lâm Văn bị nghẹn trụ, không ngừng ho khan, ngay cả Cá Hoa vàng trừng to đôi mắt nhìn Tiểu Tề Tề như quái vật.

Tiểu Tề Tề gõ chiếc đĩa lên chiếc bàn, tỏ vẻ lưu manh, nhìn mọi người một cách dâm dăng “Nói thật với các bà, mười hai tuổi tôi đã không còn là gái trinh.” Tạm dừng lại nhìn mọi người cười gượng cô mới tiếp tục nói “Năm tôi mười hai tuổi, tôi ở nhà bà nội, thấy người ta cười trêu thì rất thích thú, thừa

dịp bà không để ý tới liền cười trộm lên con trâu to nhà bà, tuy là trâu nhưng nó không thích tôi trèo lên người nó, có thể không thích mùi trên người tôi nên đã trở mặt ném tôi văng ra. Nói thật với các bà, xương hông của tôi rất nhỏ, vì năm đó bị ngã trâu mà không dậy thì nổi, phía dưới chảy thật nhiều máu. Bà tôi lúc ấy còn bị sợ đến ngất, về sau thầy thuốc nói là do màng trinh bị rách nên mới chảy nhiều máu như vậy” Tiểu Tề Tề nói một cách thông thả, cợt nhả nhìn mọi người lúc này đang như trút được gánh nặng nên cười ầm ĩ, toàn bộ thân mình đều nằm úp sấp trong lòng Hứa Thuần “Vợ ơi, chồng xin lỗi vợ!”

Tiểu Tề Tề thấy thoải mái, bạn bè là phải biết quan tâm đến nhau, không phải là để gây thương tổn, đây là chân lý từ lúc nhỏ của cô. Cô không ngừng đầu lên nên không phát hiện trong mắt Hứa Thuần thoáng hiện lên một tia đắc ý trong lúc cúi đầu.

Ngày trôi qua rất nhanh, sau hai tuần lễ, cuộc thi chấm dứt, nghỉ hè, về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12

Nghỉ hè, cô và Giang Nhất Lam đi làm gia sư, cả ngày ở cùng với đám thanh thiếu niên mới đang này chút mầm non thanh xuân, Tiểu Tề Tề cảm thấy ngày trôi qua thật dễ chịu, suốt ngày chỉ nghe bọn họ chuyện trò là nam sinh nào và nữ sinh nào cặp kè với nhau, nữ sinh nào yêu đương mặn nồng, nam sinh nào đứng ở trước cửa phòng nữ sinh hát tình ca bị cha mẹ người ta đánh cho xưng đầu. thầy cô nào như gà mẹ nhất, thầy cô nào đáng yêu nhất, người nào có tình sử rung động lòng người nhất. Ngày nào Tiểu Tề Tề và Giang Nhất Lam đều cười đến đau cả bụng, tuổi trẻ thật là hạnh phúc, trong veo như nước, sạch sẽ hơn cả dòng suối trong khe suối. Không lớn lên thật tốt, đây là kỳ nghỉ hè Tiểu Tề Tề thấy có nhiều cảm khái, chính là cô không còn nhắc tới cái đề tài liên quan đến “ngu ngốc” hoặc “nòng nọc” lần nào.

Ngày trôi qua thật mau, nghỉ hè, khai giảng, trở lại ký túc xá, đoàn tụ, lập lại.

Lại là tiết trời cuối mùa thu, một ngày vốn dễ chịu nhưng lại trở thành ngày dầy vò đối với Tiểu Tề Tề, cô chỉ dám trốn ở trong ký túc xá, ngắt điện thoại mà lo ngủ, cũng là nhân nhả nhưng không phải giống như những ngày nằm trên bãi cỏ ven hồ mà hít thở hương thơm mùa thu.

Đó là vì dưới tầng có một người rất kỳ lạ, mặc một áo phong rộng thùng thình, quần bò rách tơi tả, có một làn râu mép, nghe nói là đồng hương của Tiểu Tề Tề. Ăn mặc khác người không nói làm gì, cái kỳ lạ là trong tay người đó ngày nào cũng cầm một bông hoa hồng. Lúc ban đầu, Tiểu Tề Tề còn có chút tò mò, hoa hồng đấy, con gái ai chẳng yêu, sau hai ngày, nhìn mãi khuôn mặt tươi cười quái dị kia cô liền không thể nhìn được, nhìn thẩm mỹ là biết ngày dạng người, Tiểu Tề Tề chỉ biết lẩn trốn.

Một ngày, hai ngày, nửa tháng trôi qua, tòa nhà 8 ai cũng đều biết người con trai để râu mép, cầm hoa hồng hát tình ca cả ngày là đang theo đuổi một cô gái tên là Tiểu Tề Tề.

Tiểu Tề Tề thờ dài, lại thờ dài, ăn đi ăn lại cùng một loại canh, trong tim thì như bốc hỏa, thật muốn rống to lên một tiếng, thế rồi Tiểu Tề Tề vọt tới ban công, “Này, ngày nào cũng hát cô hòng không đau à?” Rìa mép đắc ý xua tay, trả lời rõ ràng “Tề Tề, anh mang theo thật nhiều loại nước uống, em có muốn uống hay không?” “Uống cho chết ông đi!” Tiểu Tề Tề đóng cửa ban công, lau mồ hôi, từ nhỏ tới giờ cô chưa xử lý loại chuyện này bao giờ nên hơi sợ.

Đập đập Hứa Thuần, “Vợ thân yêu, em kinh nghiệm phong phú như vậy đuổi hộ chồng tên Rìa mép kia với.”

Hứa Thuần tỉnh bơ đáp “Ồi nha, đừng động vào tay vợ, hồng bây giờ.”

Tiểu Tề Tề bắt đắc dĩ buông tay, “Van vợ đấy, chồng muốn đi chơi, nếu không ra khỏi phòng chắc chồng chết vì ghen mắt.”

Hứa Thuần cười một nụ cười quynh rũ, trông rất câu hồn nhìn chăm chú đánh giá Tiểu Tề Tề, “Mặc kệ dùng phương pháp gì?”

“Ừ, phương pháp nào cũng được.” Tiểu Tề Tề gật như gà mổ thóc.

“Mời vợ ăn tôm hùm.”

“Được, được, chồng đang có tiền.” Tiểu Tề Tề vỗ mạnh lên túi quần, làm thêm sau kỳ nghỉ hè có khác, đang giàu có nha.

“Mặc kệ biện pháp kia có để lại hậu quả hay không cũng đừng trách vợ?”

“Chồng thề, tuyệt đối không trách.”

Vì thế Hứa Thuần tao nhã đi ra ngoài, bóng dáng xinh đẹp ngày càng đậm đà thêm hương vị tiên khí, có lẽ con gái kiên cường là xinh đẹp nhất, Hứa Thuần vừa đủ kiên cường lại vừa xinh đẹp cho nên càng mê người.

Tiểu Tề Tề vụng trộm nằm úp sấp trên ban công, nhìn đại mỹ nữ Hứa Thuần với dáng vẻ yếu điệu đi tới trước mặt Ria mép, đưa ra một đôi mắt hồ ly câu hồn người, Tiểu Tề Tề nhìn không được bấu môi, ai, sao mình không nghĩ tới chiều này, để đại mỹ nữ đi câu dẫn hẳn ta có phải xong sớm không?

Hứa Thuần chỉ nói mấy câu với Ria mép, Ria mép liền lộ vẻ mặt hoảng sợ đi như chạy trốn, ôm theo cả một đồng nước đủ màu sắc, Tiểu Tề Tề như muốn ngã xuống, mỹ nữ thật mạnh mẽ, cô cùng một trăm tám mươi loại phương pháp cũng không làm gì được Ria mép, Hứa đại mỹ nữ chỉ dùng ba câu là thu phục?

Hứa Thuần vừa trở về, Tiểu Tề Tề liền chạy vội qua, sùng bái nhìn Hứa Thuần, “Vợ nói gì với hân ta đấy?”

Hứa Thuần vuốt vuốt mái tóc dài, trở lại trước bàn tiếp tục sơn móng tay, nói một cách thần nhiên: “Vợ nói với hân ta chồng mười hai tuổi đã không còn là gái trinh.”

Tiểu Tề Tề “Đông” một tiếng, ngã ngồi lên ghế, móng bị đâm một phát đau nhói, nhìn Hứa Thuần một cách ngớ ngẩn “Không thể nào, đại mỹ nữ, câu nói này vợ cũng có thể nói ra ư?”

“Đàn ông ấy à, đều có tính cách như vậy, tình cảm dành cho gái trinh. Đây là phương pháp rõ ràng nhất.”

Tiểu Tề Tề nhìn Hứa Thuần một cách kỳ quái, “... Không phải trước kia vợ đều dùng phương pháp này?”

Hứa Thuần tập trung vào việc vẽ móng tay, tiếng nói lạnh lùng “Vợ với chồng không nhau.” Tiểu Tề Tề vội vàng cúi đầu giống như trẻ nhỏ phạm lỗi, Hứa Thuần tiếp tục nói một cách dừng dừng: “Vợ là gấu đầu hồ đuôi, cho nên liều mạng che dấu. Chồng thì lại khác cho nên chẳng sao cả..”

Điều này cũng đúng, khi Tiểu Tề Tề đi ra khỏi tòa ký túc xá, một con ruồi cũng không thấy bay quanh nơi này, bèn lại tiếp tục tiêu dao.

Nhưng Tiểu Tề Tề dần dần phát hiện, danh vọng của cô ở trường lại một lần nữa có xu thế tăng cấp. Còn hung mãnh hơn so với lúc mới nhập học dính vào sự kiện phi bang Hạ Tuyên. Đi đâu cô cũng thấy có người chỉ trỏ, thậm chí châm biếm. Sinh viên nữ thì khinh thường, phi nhỏ, sinh viên nam thẳng thắn tìm tòi, nghiên cứu, thậm chí ...dâm dăng. Đợi đến lúc Tiểu Tề Tề cuối cùng cũng phát hiện ra chuyện này thì mùa đông đã tới từ lâu, ánh mắt con người thể nhưng còn lạnh lẽo hơn cả gió rét, làm cho người ta cảm thấy rét lạnh.

Tiểu Tề Tề hỏi thử Hứa Thuần, Hứa Thuần mờ mịt lắc đầu, hỏi Lâm Văn, Lâm Văn mắt lờ lờ nhấp nháy, hỏi Cá hoa vàng, Cá hoa vàng chửi ầm lên và sờ đầu cô, an ủi rằng chắc họ bị bệnh thần kinh. Tiểu Tề Tề chỉ còn cách gõ cửa phòng Đái Côn Côn.

Đái Côn Côn và Tiểu Tề Tề ghé vào lan can cầu vát qua hồ, ngắm nhìn mặt nước lăn tăn theo từng đợt gió, Đái Côn Côn cắn răng, “Người thật sự không biết?”

Tiểu Tề Tề mờ mịt lắc đầu.

“Đứa nhỏ đáng thương. Lời đồn không biết bắt đầu từ chỗ nào, có người nói là các bà uống rượu bên ngoài, chính bà nói, về sau tên Ria mép người đã theo đuổi bà trước kia công nhận, có người nói người đầu tiên nói ra là tên Ria mép, nghe thấy bà nói chuyện nên hỏi bà để chứng minh.” Đái Côn Côn nói một hồi giống như khẩu lệnh, Tiểu Tề Tề càng mờ mịt.

“Tóm lại, trung tâm lời đồn chính là bà, Tiểu Tề Tề mười hai tuổi đã không còn là gái trinh.” Đái Côn Côn rầu rĩ thờ dài.

Tiểu Tề Tề sùng sốt, rồi bật cười ha hả “Chỉ là chuyện dờ hơi này? Tôi đã nói rồi, vì chuyện này mà cũng coi tôi giống như là mãnh thú sao?” Thời buổi này, xã hội đã rất tân tiến, ngoài trường học có rất nhiều phòng nghỉ, cả trai lẫn gái trong đó gồm Lâm Văn qua mười tám tuổi đều cùng với Tô Đồng thuê phòng ở bên ngoài mà.

“Chuyện này còn nghiêm trọng hơn.” Đái Côn Côn lắc đầu, “Tôi nói ra, bà đừng phát điên.”

“Chuyện gì nào, bà nói đi, tôi không sợ.” Tiểu Tề Tề tỏ vẻ không sao, bản thân cô khoongl àm chuyện gì xấu thì sợ gì lời đồn của người khác?

“Bọn họ nói từ năm mười hai tuổi, bà đã lên giường cùng thầy giáo, còn chia rẽ vợ chồng người ta. Sau đó cha mẹ bà phải cho bà chuyển trường.”

“Chuyển trường? Đó là bởi vì tôi học tiểu học ở quê nội, đến trung học mới chuyển tới trường học gần chỗ cha mẹ tôi ở có được không? Chuyển trường lúc học trung học là vì chuyển nhà. Đợi chút, trên giường? Chia rẽ vợ chồng người ta?”

Đái Côn Côn xua tay, “Bà đừng cáit lời, hãy nghe tôi nói hết. Bọn họ nói bà ở chỗ nào cũng có rất nhiều bạn trai, thầy giáo, đầu bếp căng tin, bạn học cùng lớp, lưu manh bên ngoài, sáu năm trung học bà có tới mười mấy bạn trai, nạo thai rất nhiều. Thaamjchis nói khung xương của bà tính tế là vì quan hệ với đàn ông nhiều quá. Tóm lại bà chính là ...kỹ nữ. Đến đại học vì dấu điểm nên suốt ngày mặc quần áo kiểu chẳng giống ai, chủ yếu là để khi lêu lổng bên ngoài không ai nhận ra bà. Bọn họ còn nói bà hành tung khó xác định, thích đi lại một mình, chỉ vì thường xuyên ra vào chỗ ăn chơi, bọn họ còn nói...”

“Đủ rồi!” Móng tay Tiểu Tề Tề cơ hồ như bấm sâu vào lan can cầu bằng trúc, lắc đầu liên tục, “Hoang đường, vớ vẩn, buồn cười, sao lại truyền nhảm như thế?”

“Lời đồn dãi sao, hừ, lúc nào chẳng như thế, truyền qua người khác đã thêm mắm thêm muối, vẽ loạn thêm ra, chưa kể lại còn thêm chút nói quá, cuối cùng một truyền mười, mười truyền trăm, nghe nhảm đồn bậy liền trở thành hiện thực giống như thế này. Giống như quả cầu tuyết ấy, lăn xuống mấy

tháng là trở thành núi tuyết ngay.”

Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy trên mặt như nghẹn đến đỏ bừng, lời đồn đãi đáng sợ như vậy? Thảo nào, thảo nào người ta chỉ trở sau lưng, thảo nào ngay cả giáo viên chủ nhiệm mỗi khi đứng trước mặt cô đều áp ứng, thảo nào những cô gái đang quan hệ tốt với mình lại né tránh vội vàng, còn bọn con trai thì vô tình giờ tay giờ chân, thảo nào...

Tiểu Tề Tề không dám nghĩ tới, cảm thấy nếu nghĩ tiếp thì cô sẽ điên mất. Thế giới thật đáng sợ.

“Tề Tề, bà sao thế? Muốn khóc thì cứ khóc đi?” Đái Côn Côn lo lắng kéo tay Tiểu Tề Tề, cười khổ, “Tôi đã bảo bà không biết là tốt nhất, bà không nên hỏi tôi!”

Tiểu Tề Tề ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời, một mảnh mây đen dần dần kéo tới, nặng nề làm cho cô như thấy khó có thể thở được “Côn Côn, bà về trước đi, tôi cần bình tĩnh một chút.”

Tiểu Tề Tề cuối cùng cự tuyệt sự an ủi của Đái Côn Côn, một mình đi lòng vòng trên con đường nhỏ, nghiêng ngả lao đảo tiến về phía trước, không mục đích, đi tới rừng cây yên tĩnh mà cô và Hạ Tuyên đã từng đến hè năm trước.

Hồ nước vẫn trong veo như trước, không có vẻ xanh biếc của mùa hè, chỉ còn chút gió lạnh như băng thổi qua, mặt cỏ khô héo không chút tươi tốt, nhánh cây trụi lụi mang theo sự tiêu điều không ngừng lay động, giống như không chịu nổi sự tàn phá của gió lạnh. Tiểu Tề Tề ngồi ở lên tảng đá nơi Hạ Tuyên từng ngồi nhìn lên bầu trời, nhìn mặt nước lạnh lẽo, nghe tiếng thông reo nước nổi, nghe tiếng vịt trời kêu.

Cô tịch, hóa ra đơn giản như vậy.

Tiểu Tề Tề suốt đêm ngồi ở quán internet chơi game, trò nào cũng vào, đổi nick liên tục nhưng rất nhanh lại thoát ra, giống như sợ những cái nick kia đột nhiên chuyển thành “Tiểu Tề Tề”. Lại giống như cô đã hoàn toàn kiệt sức, không biết bản thân mình đứng trên vũ đài là vì vinh quang hay vì sự sống còn. Mãi cho tới khi cô tìm được trò chơi khá kích thích CS, nắm lấy khẩu súng tự động, Tiểu Tề Tề lần lượt hạ gục đối thủ, chân thật làm cho cô cảm thấy hả giận, kích thích, xúc động, làm cho tâm tình của cô lại bắt đầu thấy khá hơn. Có một đội, tên là Âm Dạ, Tiểu Tề Tề vô tình click vào, đội trưởng tên là “Nồng nọc”, giây phút này cô cảm thấy vô cùng vui mừng, thậm chí còn có cảm giác muốn khóc, cô lấy nick là “Cá chạch”, từ đó về sau, không hề do dự, không hề bồi hồi, liền ở trong này có nồng nọc và cá chạch làm bạn, khiêu vũ trong bóng đêm.

Hai người nói chuyện phiếm.

Nồng nọc hỏi: “Bạn không vui?”

“Tôi muốn đánh vỡ đầu mọi người, mọi người là ma quỷ.”

“Tôi tràn đầy cảm kích cùng yêu thương nói lời cảm tạ tới mọi người. Rất là cảm ơn mọi người đã hảo tâm treo tường ra ngoài, nghỉ chân nghe chút âm nhạc của tôi rồi mới tiếp tục bước đi, lao tới thương trường hoặc là điện thánh vì tiền đồ của mình, không thể nào quay lại.”

Đầu ngón tay lạnh lẽo, bàn phím phát ra tiếng lách cách. Cá chạch trầm ngâm một lúc, nói lời “Cảm ơn.” rồi rời đi. Cô thấy tâm tình thoải mái và tự tin, chỉ trong chớp mắt, tâm tình đã như hồi phục trở về lúc ban đầu.

Con người, không cần chỉ dùng ánh mắt để hận thù. Thượng đế cho bạn ánh mắt chỉ để tìm kiếm chân trời, đây là lời bình của Tiểu Tề Tề nhiều năm sau mỗi khi cô nhớ lại thời gian này. Tuy rằng khi đó, cô vẫn chưa hiểu lừa gạt, tà ác, nói xấu là như thế nào nhưng lòng thẳng thắn, thành khẩn của cô vẫn luôn còn. Cô sẽ tốt với những người cô yêu, có lẽ thế là đủ.

Giang Nhất Lam nói, thẳng thắn đối mặt với mọi chuyện. Vì tuổi trẻ, chúng ta thoải mái tiêu xài, vì tuổi trẻ nên chúng ta dễ dàng học tha thứ, vì tuổi trẻ, chúng ta kích tình, vì tuổi trẻ, chúng ta không sợ hãi tương lai, vì tuổi trẻ, chúng ta vẫn muốn yêu.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Trôi Qua

“Tiểu thư, có vẻ cô lấn chiếm địa bàn của tôi.” Tiếng nói không còn vẻ non nớt mà trầm thấp, ảm áp, càng thêm mê người. Tiểu Tề Tề bỏ tay đang gỡ gãi đầu xuống quyển sách, ánh mắt híp lại nhìn khuôn mặt phồng to trước mắt mình, xoay người, úp sách lên mặt, tiếp tục ngủ. Ngủ quá, Tiểu Tề Tề không nhìn được gãi gãi mũi, bất lịch sự hắt xì một tiếng, lại hắt xì thêm phát nữa, cuối cùng cũng tỉnh ngủ liền lười biếng ngồi dậy “Tiên sinh, chỉ có trẻ con mới quấy rầy giấc ngủ trưa của người khác bằng cách này.”

Tiểu Tề Tề gỡ mái tóc đã rối như một chiếc bánh ngô, nhìn Hạ Tuyên đang tươi cười ôn nhu, ánh mắt mê ly, khóe miệng nhếch lên, trong tay còn đang cầm một cọng cỏ mà nhẹ nhàng phe phẩy.

Hạ Tuyên nghiêng đầu nhìn Tiểu Tề Tề, “Không phải cô muốn cùng một chỗ với tôi sao? Chạy tới địa bàn của tôi làm gì?”

“Thích!” Tiểu Tề Tề không còn mất tự nhiên như một năm trước, cô gái nhỏ ngây thơ không còn nghịch ngợm, không mạnh miệng nói láo, hét to, chàm chọc, không còn mặc những bộ quần áo lạ kỳ, không còn trốn tránh, cả tật nháy mắt cũng không còn. Có một số chuyện cứ nên thuận theo tự nhiên là tốt nhất “Nơi này yên tĩnh.” Tiểu Tề Tề nói thật, cô sớm học cách im lặng, học được cách cười bình tĩnh dưới ánh mắt sấm soi trắng trợn của mọi người. Tuy nhiên cô lại không chịu được cách đối xử dối trá bịa chuyện nên ngoài ký túc xá, internet, những con đường không có người quen, cô còn biết đi đâu? Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có chỗ này, tuy là địa bàn của Hạ Tuyên nhưng thảnh thơi hẳn ta mới tới chỗ này ngồi, cho nên cô cũng ít gặp. Hơn nữa, chỉ còn hơn tháng nữa là nghỉ hè rồi.

“Rất đẹp.” Hạ Tuyên tự nhiên ngồi bên cạnh Tiểu Tề Tề.

“Cám ơn.” Tiểu Tề Tề nhìn người con trai bên cạnh, không còn vẻ ngây ngô mà trở nên đĩnh đạc hơn, quần áo trắng tắp, áo sơ mi màu xanh nhạt xắn lên vài nấc, ánh mắt sương mù đã có thêm chút kiên nghị, trầm tĩnh, bả vai gầy yếu tựa hồ cũng dày rộng hơn, tuy nhiên bóng dáng vẫn còn nét thần nhiên, thương tâm, bất lực đồng thời mang theo sức hấp dẫn mê người. Tiểu Tề Tề bỗng nhiên cười, “Đái Côn Côn gần đây mê một anh chàng cắt tóc rất đẹp trai cho nên ngày nào cũng ép tôi đi làm tóc, mọi người nói đầu tôi giống như cái ô gà, chỉ có anh là nói tôi trông đẹp.”

Hạ Tuyên quay đầu, “Tôi nói thật, rất được, con gái nếu đẹp thì dù thế nào cũng vẫn đẹp.”

Tiểu Tề Tề nhìn anh một cách ngạc nhiên “Miệng lưỡi thật ngọt? Có phải thường xuyên nói ngọt như vậy với các cô gái khác?”

“Không, tôi chỉ nói với người con gái nào tôi thấy đẹp.”

“Hứa Thuần thì sao?” Tim Tiểu Tề Tề nhảy dựng lên, lại hỏi một cách khiêu khích.

Hạ Tuyên vẫn cười ôn nhu, không tỏ vẻ do dự hoặc kinh ngạc, “Cô ấy là một cô gái đẹp.”

“Ha ha...” Tiểu Tề Tề lắc đầu cười “May mà anh nói như vậy, nếu không, chắc chắn tôi sẽ đá anh một cái.”

“Tôi là người thành thật.” Hạ Tuyên đưa cọng cỏ lên miệng, khẽ cắn, ánh mắt sương mù không có chút độ ẩm nào nơi đáy mắt, Tiểu Tề Tề bỗng thấy hoảng hốt, giống như người đang ngồi cạnh cô là một người hoàn toàn khác.

Ngày yên tĩnh trôi qua như vậy, tự nhiên Tiểu Tề Tề không còn băn khoăn về tình cảm của mình, tìm nguyên nhân, hậu quả tại sao cô lại cùng một chỗ với Hạ Tuyên, không còn do dự, sợ hãi, trốn tránh. Cô chỉ biết là cô thấy thoải mái, an bình, chỉ cần thế là đủ. Quan hệ của cô và Hạ Tuyên vẫn lúc gần lúc xa, thảnh thơi có chút ái muội. Thỉnh thoảng, Hạ Tuyên cũng vuốt tóc cô, nói: “Ngoan, đừng ầm ỹ, đọc sách đi.” Thấy cô cần phát tiết, gào ầm ỹ lại nói: “Tề Tề, đừng làm ồn, cá bị dọa chạy hết rồi.” Thời gian chủ yếu là cô ngủ trên cỏ, anh sẽ lấy cỏ chọc chọc vào mũi cô “Tiểu Tề Tề, cô đừng có ngủ ở đây có được không?” Cô sẽ khôi phục vẻ kiêu ngạo ngày xưa, mắng anh Ngu ngốc, anh sẽ cố ra vẻ hằm hằm lên, nói: “Này, nếu còn nói tôi ngu ngốc, tôi sẽ đánh cô!” Nói xong, không nhịn được lại cười. . .

Thế nhưng hai người cũng không tiến hơn, cô không muốn đến gần anh, anh tựa như sẽ kiên nhẫn chờ đợi. Bọn họ từ đó không còn đề cập tới Hứa Thuần, cũng không đề cập tới “Chuyện xưa” của Tiểu Tề Tề. Cứ sạch sẽ giống như ngày nào đó, nơi ánh hoàng hôn chiếu xuống sân thể dục, chỉ có thiên nhiên xung quanh, cô ngồi ở trên cây, anh đứng dưới tàng cây, cùng nhìn về phía cuối chân trời.

Bí mật một năm trước như lại trở về, đó là kỷ niệm đẹp của hai người. Mùa đông bên hồ rất lạnh nhưng hai người sẽ cùng ngồi một chỗ ngắm ánh chiều tà rớt xuống mặt hồ, ánh sáng mỏng manh dập dờn trên mặt hồ, không phải trong trẻo lạnh lùng mà là thần nhiên ấm áp, anh sẽ chia sẻ với cô chút ấm áp trên ngón tay lạnh như băng, bàn tay nhỏ bé cứng ngắc nằm trong lòng bàn tay to và ấm áp, đầu ngón tay lưu trữ hơi thở ngàn năm, hai người nhìn nhau cười. Bọn họ ngồi đối diện nhau đốt lửa nấu mì, chưa kịp nấu xong đã bị bán vệt tới nắng cho một trận, hai người nhìn nhau làm mặt xấu. Bọn họ cùng nhau chạy bộ dưới ánh trăng, cùng đi nhìn tàu hỏa chạy về phía phương xa.

Tiểu Tề Tề trốn ở góc khuất trong quán tạp trưng ăn mì, khuôn mặt đỏ bừng vì rét, hơi nóng từ bát mì bốc lên lại càng thêm hồng. Hạ Tuyên ngồi đối diện, ăn rất tào nhả, thỉnh thoảng nhìn Tiểu Tề Tề, cảm giác thật ấm áp, lại thấy cô một lần nữa là lưỡi nhin không được buồn cười nói: “Chậm một chút, có ai ăn tranh với em đâu, nóng quá hả?” Tiểu Tề Tề vươn tay ra dấu “Hur” một tiếng, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, trông cực kỳ đáng yêu. “Đừng nói, người ta nhìn thấy bây giờ, phiền toái.” Hạ Tuyên lắc đầu, “Không phải em đã nói không để ý sao? Chẳng lẽ sợ anh ảnh hưởng tới thanh danh của em?”

Đôi mắt Tiểu Tề Tề buồn bã, cô ỉu xiu nói: “Là em sợ ảnh hưởng tới thanh danh của anh.” Hạ Tuyên nhìn sự ưu thương nơi đáy mắt cô bỗng thấy tim như trĩu xuống, lời đồn đãi khắp trường không phải anh không nghe thấy nhưng anh tin vào hai mắt của mình, không nhìn được anh vươn tay, vuốt tóc cô, đánh trống lảng: “Tóc để tự nhiên vẫn tốt nhất, vừa suôn vừa dày.” Mặt Tiểu Tề Tề nhăn nhó “Khi đó ai đã nói tóc uốn nhìn cũng đẹp.”

“Anh nói em đẹp chứ không phải nói tóc em đẹp.” Hạ Tuyên cười dối trá, Tiểu Tề Tề cứng họng “Hạ Tuyên, anh thật sự thay đổi.”

Hạ Tuyên đập vào trán cô “Sắp tốt nghiệp đến nơi, chẳng nhẽ anh còn giống năm đó mặc cho em gọi là Ngu ngốc, lại còn chạy đi mua thuốc cho em nữa?”

Nhắc tới hai từ “mua thuốc”, mặt Tiểu Tề Tề càng hồng, hừ nhỏ một tiếng như muỗi kêu “Chán ghét!”

“Con gái nói con trai chán ghét có hai nghĩa muốn nói “Anh thật đáng yêu” hoặc “Em rất yêu anh”. Tự nhiên có tiếng nói không lạnh không nhạt vang lên ở phía sau. Tiểu Tề Tề sợ tới mức làm cho chiếc đĩa kêu “Ba” một tiếng, rơi trên mặt bàn, đồ quý, gặp người quen!

Hạ Tuyên nâng cằm “Lại đây ngồi cùng nhau.” Sau đó, anh lấy ra một đôi đũa khác ra cho Tiểu Tề Tề.

Tiểu Tề Tề cầm đũa liền đánh lên tay Hạ Tuyên, Hạ Tuyên né nhanh, anh vốn thấy Lý Dục từ trước. Lý Dục bưng một nửa bát mỳ còn lại ngồi cạnh Hạ Tuyên, ánh mắt không nhìn về phía Tiểu Tề Tề, “Lát nữa đi Âm dạ nhé?”

Hạ Tuyên gật đầu, “Được.”

Tiểu Tề Tề cũng gật mình, Âm Dạ? Bọn họ muốn nói trò chơi trên mạng hay là chỗ nào? Cô không dám hỏi, Hạ Tuyên và Lý Dục tất nhiên cũng không nói. Ba người ăn ý chỉ tập trung vào ăn mỳ. Tiểu Tề Tề ăn xong vội đứng dậy “Tôi ăn xong rồi.”

“Em về à?” Hạ Tuyên ngẩng đầu hỏi, Tiểu Tề Tề gật đầu, cười miễn cưỡng, mỗi khi ở bên Hạ Tuyên, nếu có thêm người khác cô sẽ trở nên xa cách và ngượng ngùng như vậy. Hạ Tuyên đứng dậy, đi tới trước mặt Tiểu Tề Tề, đưa tay ra, Tiểu Tề Tề ngáy ngốc nhìn anh.

“Chẳng lẽ muốn mang về tái sử dụng?” Hạ Tuyên lau đi mảnh giấy vụn dính bên miệng cô, lại vỗ vỗ lên đầu “Đi ngủ sớm một chút, hai ngày nữa thi rồi.” Tiểu Tề Tề lúc này mới phát hiện, hóa ra anh đã cao như vậy, cô cao 1m64 mà anh lại cao hơn cô hẳn một cái đầu. Thật là ngưỡng mộ.

Tiểu Tề Tề mờ mịt gật đầu, không dám nhìn vào đôi mắt đang tròn to như quái vật của Lý Dục, không nhìn hẳn cũng không có nghĩa là hẳn không nhìn cô, cười ын ý: “Con gái trăm lần không nên dễ dàng nói “Chán ghét” với con trai, sẽ bị người khác hiểu lầm, đúng không Hạ Tuyên?”

Tiểu Tề Tề cuối cùng cũng bùng nổ, nghiêng răng mắg “Cút!”, sau đó ngênh mặt khiêu khích nhìn Lý Dục phía đối diện, Lý Dục cuối cùng cúi đầu, “Không chấp con gái.”

Hạ Tuyên vẫn mỉm cười nhìn Tiểu Tề Tề, mãi cho đến khi bóng dáng cô khuất sau cánh cửa mới quay đầu nói với Lý Dục: “Về sau không được bắt nạt cô ấy.”

“Hạ Tuyên, ông không phải muốn nói với tôi ông muốn ăn cô gần hang Tiểu Tề Tề đi?”

“Cút!” Hạ Tuyên vừa chửi người vừa mỉm cười, điệu cười làm cho Lý Dục thật ử rừ.

Nhưng Lý Dục vẫn là chưa từ bỏ ý định, “... Hạ Tuyên, ông chẳng lẽ không nghe thấy lời đồn kia?”

Khuôn mặt Hạ Tuyên bốc chốc như phủ kín một tầng sương lạnh, đôi mắt đen giống như thanh kiếm sắc quét về phía Lý Dục, “Nhìn người, nhìn bằng tâm, không cần nghe lời người khác nói. Chẳng lẽ ông tin?”

Lý Dục cười ha ha, vỗ lên vai Hạ Tuyên, “Ông bạn, cuối cùng không làm cho tôi thất vọng. Tôi cũng không bao giờ tin chuyện đó.”

Hạ Tuyên lại có chút trầm tư suy nghĩ, Lý Dục tiếp tục ăn mỳ, lại cảm thấy mỳ dường như ngày càng khó ăn, hẳn biết còn nhiều hơn so với Hạ Tuyên và cả so với bản thân Tiểu Tề Tề, chính là hẳn... Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cho dù là anh em thân thiết bốn năm cũng không thể nói.

Âm Dạ, vẫn như cũ đầy máu me, chém giết. Cá chạch đi theo Nòng nọc, liên tục nhắm vào phía Phong Thần mà đánh, cuối cùng phân thắng bại. Tiểu Tề Tề rất đắc ý muốn cười to ba tiếng, chỉ có điều đây là trên mạng internet nên đành chịu.

Nòng nọc: “Hôm nay bạn có vẻ vui?”

“Ừ, rất vui.”

“Vì sao?”

“Lừa tình được một anh chàng.”

“Anh ta thế nào?”

“Một anh chàng khá được.”

“Bạn thường xuyên lừa tình sao?”

“Đương nhiên!”

“Vậy sao bà không lừa tình tôi?”

“Thì tôi đang lừa tình ông đấy thôi.”

“...” Một lúc lâu sau, một icon đang khóc

“Tôi cũng hiểu được.”

Cá chạch, đánh ra một icon mặt cười

“888.”

Tâm tình vui vẻ, đôi cửa sổ khác cãi nhau với Phong Thần.

“Đồ điên, ngu ngốc?”

“Đồ con gái xấu xa, bóc da của bà nướng ăn.”

“Nhóc con, chỉ sợ không kịp bóc da bà đây thì ông đã vào viện tâm thần rồi.”

“Vào viện tâm thần cũng ăn bà trước.”

“Đàn ông con trai phải rộng lượng, tính toán chi li chỉ làm người ta thêm ghét.”

“Giống như tên Nòng nọc của bà?”

“Tất nhiên.”

“Con gái ấy mà, nảo ngẩn, đều là động vật ngu xuẩn.”

“Con trai lại thích con gái ngu xuẩn, ông nói xem ai ngu hơn ai?”

“Bà là ngu nhất!”

... Tiếp tục lảm nhảm.

“Cá chạch, tôi phát hiện tôi yêu bà mất rồi, chúng ta gặp nhau đi.”

“Được.”

Icon khuôn mặt cười, “Gặp thế nào?”

“Công đồng đại học A, 6 giờ chiều, có một cô gái đẹp như tiên nữ tóc dài, mặc áo trắng, đó chính là bà chị đây.”

“Phi! Mùa đông, áo trắng bay cái gì? Bà mặc áo tang?”

Nhấn nhện!

“Áo lông trắng có được không?”

“Được! Không phải gái xinh tôi đánh chết bà!”

“Được!”

Sáu giờ chiều ngày hôm sau, bạn học Hứa Thuần mặc áo lông màu trắng, quần ôm màu đen đứng ở cổng đồng trường đại học A chăm chú nhìn về phía đông người, nhìn đồng hồ liên tục, than thở, “Đồ chết tiệt Tiểu Tề Tề, chạy đi đâu rồi!” Đôi môi mím chặt tuy tức giận vẫn thật động lòng người. Trần Viễn Hưng đứng ở phía xa, trông mắt suýt rơi xuống, thật là gái xinh nha?

Buổi tối, Cá chạch đắc ý, “Ai, sao ông không tới? Tôi chờ ông thật lâu.”

Phong Thần: “... Có bản lĩnh bà lăn ra đây cho tôi?”

Tiểu Tề Tề chột cười.

Trần Viễn Hưng lúc đó vô cùng vui vẻ đi tới trước mặt tiên nữ áo trắng, cực kỳ lễ phép hỏi: “Xin hỏi bạn có phải là Cá chạch không?”

Hứa Thuần trừng to đôi mắt xinh đẹp kiều mi, nhú mi, từ hàm răng nghiêng ra ba chữ “Đồ thần kinh!” sau đó rời đi một cách tao nhã, để lại Trần Viễn Hưng với vẻ mặt kinh ngạc và một người trốn trong rừng cây cười hăng hắc.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Tình Ban Sơ

Nghỉ đông sắp tới, Tiểu Tề Tề thu dọn hành lý chuẩn bị đi về phương Bắc, cô không còn tiêu dao như cũ, công việc là vấn đề nan giải của sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp. Học kỳ này trên mặt ai cũng ẩn hiện nét âu lo không tên, ở thành phố lớn, hội chợ việc làm dù to hay nhỏ lúc nào cũng kín người. Tiểu Tề Tề không tránh được, nhưng cô không giống như hầu hết sinh viên ở đây, hoặc ở lại Giang Nam, hoặc quay về phía Nam mà đi về phía Bắc. Đơn giản là cô thích sự cổ kính ở đó.

Bên hồ tĩnh lặng, không còn cái tiêu điều của mùa đông mà có chút ấm áp, Tiểu Tề Tề ngồi cạnh Hạ Tuyên, hai người đều không nói câu nào.

Từ sau khi mẹ anh qua đời, ánh mắt Hạ Tuyên luôn có nét ưu tư buồn bã, Tiểu Tề Tề nghiêng đầu nhìn anh chăm chú "... Anh có tâm sự?"

"Ừ." Hạ Tuyên vẫn nhìn về mặt hồ đang gợn sóng "Thật là em muốn đi thành phố X ở phía bắc?"

"Đúng vậy, em vẫn muốn đi đến đấy, năm đó thi đại học bị thiếu mất một điểm."

"... Anh tốt nghiệp xong, có thể sẽ đi Mỹ."

Anh ấy muốn đi du học? Trong lòng Tiểu Tề Tề tuy căng thẳng nhưng vẫn mỉm cười: "Thành tích của anh tốt thế, chắc nên đi du học. Nói thật, em không hiểu tại sao anh học hành tốt như thế sao lại đến đại học A này?" Cô nghe nói thành tích của Hạ Tuyên năm đó đạt thủ khoa, nhưng kỳ lạ là anh ấy lại chọn khoa Thống kê, ngành rất khó khan nhậm chán.

Hạ Tuyên ngoái đầu nhìn lại cô, cười nhẹ "Em có biết vì sao anh muốn tới đây học không?"

Tiểu Tề Tề đương nhiên lắc đầu, chặc lưỡi "Anh không nói ai mà biết được?"

"Bởi vì anh muốn hoàn thành tâm nguyện của mẹ anh. Mẹ anh... học năm thứ hai đã gặp ông ta, sau đó bỏ học kết hôn cũng ông ấy. Năm đó bà ấy cũng học ngành thống kê, không lấy được tấm bằng đại học làm cho bà ấy hối tiếc cả đời cho nên anh thế anh nhất định phải thay bà bù được khuyết điểm này của bà. Đặc biệt khi bà qua đời...anh càng không thể làm cho bà thêm tiếc nuối."

"Anh là một người con hiếu thảo, cha mẹ nào cũng yêu thương." Tiểu Tề Tề cảm khái, "... Ông ấy là ba anh phải không?"

"Ừ, ba anh." Khóe miệng Hạ Tuyên nẩy lên một tia chua xót, "Ông ta ở Hongkong."

Tiểu Tề Tề nhìn Hạ Tuyên, lòng đau như cắt "Vậy từ nhỏ anh sống cùng mẹ ở trong nước, không cùng với cha mình?"

"Không, lúc anh sáu tuổi mới cùng mẹ quay về trong nước." Hạ Tuyên lắc đầu, đôi mắt híp rất sâu, giọng nói trầm thấp, mang theo sự xa xôi, yên lặng "Từ lúc quay về sống trong nước, anh đã không gọi ông ấy là cha, Người đó....Ông ấy có rất nhiều tiền, cũng có nhiều đàn bà. Em có hiểu điều đó nghĩa là gì không?"

Tiểu Tề Tề gật đầu, "Em nghe nói ai có tiền, cũng có rất nhiều...rất nhiều đàn bà. Có tiền là sẽ nuôi tình nhân, lấy tiền tài mua tuổi xuân."

"Đúng vậy, cuộc sống của kẻ có tiền." Khóe miệng Hạ Tuyên lộ nụ cười châm chọc "Mẹ anh là vợ chính thức gia nhập gia tộc họ Hạ, mấy năm đầu, hai người là thật yêu nhau. Nhưng về sau ông ấy bắt đầu thấy chán, tìm các loại đàn bà muôn màu muôn vẻ. Mãi cho tới khi ông ấy dẫn người đàn bà thứ hai về nhà. Tính mẹ anh kiên cường, bà ấy không nói câu nào, mang anh quay lại trong nước. Từ đó đến nay, mẹ con anh không quay lại căn nhà kia ở Hongkong lần nào."

"Nhưng cuối cùng anh cũng phải quay về, đúng không?" Tiểu Tề Tề hỏi.

"Đúng vậy, ngày trước là có mẹ anh, ông ấy đối với mẹ anh vẫn còn chút tôn trọng, không miễn cưỡng bà, hiện nay bà đã mất, mà gia tộc anh em không biết đâu, thật khổng lồ, quan hệ hết sức phức tạp, cho dù anh có muốn trốn cả đời cũng không được."

"Cho nên tốt nghiệp xong, anh liền quay về, theo mọi người thu xếp, du học sau đó về nhà?"

"Nhà?" Hạ Tuyên mê mẩn lắc đầu, "Có đôi khi anh thật không biết nhà là gì."

"Chỉ cần anh muốn, chỗ nào cũng có thể là nhà. Ví dụ như ký túc xá, như nhà trọ, mỗi ngày anh ở, anh nên hưởng thụ, thật sự yêu mọi người sống bên anh, lúc đó anh sẽ cảm thấy ấm áp, lúc đó sẽ có mái nhà trong hy vọng" Tiểu Tề Tề vươn tay, "Anh không được nản lòng nhé."

Hạ Tuyên nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Tiểu Tề Tề, vươn tay, mười ngón tay nắm vào nhau, ấm áp thấm tận tới trong tim. Anh nhìn sâu vào mắt Tiểu Tề Tề nói chậm rãi: "Thật ra, anh chỉ muốn một căn nhà đơn giản, một căn nhà của riêng anh, có người anh yêu, nuôi mấy chậu hoa không cần chăm sóc cầu kỳ, để chúng tự sinh tồn, nếu có thể sẽ nuôi một con mèo, nó có thể giương nanh múa vuốt, nghịch ngợm gây sự, nhưng nó nhất định sẽ rất đáng yêu; một cái giá sách trên đó bày những cuốn sách yêu thích, còn có một quầy bar nhỏ bày mấy chai rượu vang, khi nào hạnh phúc có thể cùng với người anh yêu ngồi nhâm nhi, ừ, còn có một cái ban công sát với mặt đất, mỗi sáng sớm sẽ bị ánh mặt trời đánh thức..." Tiếng nói Hạ Tuyên tràn đầy say mê, hơi trầm thấp, từ từ, Tiểu Tề Tề nhìn giọt nước mắt nơi khóe mắt anh bỗng như sa vào trầm mê, gia đình đó như thế nào, hạnh phúc sẽ ra sao?

"Hạ Tuyên, không tưởng tượng được anh học tự nhiên lại còn có tài năng làm thơ." Tiểu Tề Tề cầu tay Hạ Tuyên, chu miệng lên cười khê "Nghe anh nói tự xưng em muốn đi mua một căn hộ."

“Có căn hộ cũng không phải nhà, đồ ngốc.” Hạ Tuyên lại sờ sờ đầu cô.

“Ừ, đừng cứ sờ đầu em, em không phải trẻ con muốn ăn đường.”

“Anh thích em giống như một đứa trẻ, thật đáng yêu.” Tay Hạ Tuyên vuốt tóc cô “Tề Tề, chúng ta quen biết bao lâu rồi?”

Tiểu Tề Tề bị tiếng nói ôn nhu, ngọt ngào lừa làm cho cô mất đi năng lực tự hỏi “Ba năm rưỡi.”

“Thật lâu, đúng không?”

Tiểu Tề Tề gạt đầu, tiếng nói bắt đầu có chút khàn khàn, cắn môi, “Lâu thật.” Lâu đến nỗi nghĩ đến lại thấy đau đớn.

“Lâu như thế sao em còn không yêu anh?”

“A?” Tiểu Tề Tề ngây ngốc nhìn Hạ Tuyên, cảm nhận được độ ấm nơi bàn tay anh đặt trên mái tóc mình chỗ tai “Anh...anh nói gì?”

“Phốc” Hạ Tuyên cười, lắc đầu, “Tốt nghiệp xong đi theo anh tới Mỹ được không?”

Tiểu Tề Tề lắc đầu theo phản xạ “Tiếng Anh của em thật rách nát, em ghét hamburger, em ghét uốn đầu lười, em...”

Tay Hạ Tuyên bịt miệng Tiểu Tề Tề “Hur!” Sau khi buông tay ra khỏi miệng Tiểu Tề Tề, ngón tay thon dài chỉ lên tầng mây màu tím phía bên kia hồ, trên mặt hồ dập dờn bông bèo những chiếc lá vàng, đám mây thẹn thùng giống như cô dâu trong lúc ngủ mơ, cảnh yên tĩnh mà đẹp mắt, làm cho người ta như sa vào cảnh ảo.

“Anh chờ em” Tiếng nói Hạ Tuyên giống như từ giữa đám mây bước xuống, mang theo rung động rơi vào mỗi dây thần kinh của Tiểu Tề Tề.

Có một vài thứ, giống như đứng bên cửa sổ vén rèm nhìn ra, chúng ta sẽ yên lặng ngắm, yên lặng quan sát lại nhẹ nhàng rời đi vì sợ bùng tình mộng đẹp. Nhưng có một ngày, có người nhìn không được vụng trộm xốc lên tấm rèm cửa sổ, mới phát hiện ngày đó sao lại đẹp như thế.

“Em? Vì sao?” Tiểu Tề Tề nhìn đôi mắt sâu thẳm của Hạ Tuyên ngây ngốc hỏi, “Em không xinh đẹp như Hứa Thuần, không ôn nhu, lại càng không thông minh...”

“Tiểu Tề Tề, em ngốc không tưởng được.” Hạ Tuyên vuốt lên khuôn mặt Tiểu Tề Tề, ngón tay hơi lạnh xẹt qua, giống như mặt hồ nhiễm khí trời.

“Ngày mai em sẽ đi thành phố X, tìm việc.” Tiểu Tề Tề cứng rắn tiếp tục nói.

“Ừ, đó là thành phố cổ xưa và ý nhị, mùa đông trời đầy tiết, bay lá tả giống như hải dương, đẹp như một bức tranh. Nếu nhìn thấy tuyết, nhớ tả kỹ cho anh xem có đúng như người ta miêu tả hay không mà làm cho người ta thấy say mê.”

Tiểu Tề Tề gạt đầu, từ từ đưa tay nắm lấy ngón tay Hạ Tuyên, “Em thích nơi đó.”

“Anh biết.”

“Cho nên...” Tiểu Tề Tề thất thờ thật khó khăn “Tuy rằng em không biết cuối cùng anh muốn cái gì nhưng em biết suy nghĩ của bản thân, tốt nghiệp xong sẽ đi thành phố X, sẽ không đi...Mỹ”

Hạ Tuyên cười khê, “Đồ ngốc, có phải là em từ chối anh không?”

“Em không biết.” Tiểu Tề Tề vẫn trả lời một cách gượng gạo như trước, ánh mắt lướt trên khuôn mặt hoàn mỹ của Hạ Tuyên “Hạ Tuyên, anh là một người con trai vĩ đại, quyến rũ, sẽ có nhiều người vì anh mà trầm mê. Mấy năm nay em luôn nhắc nhở bản thân, đừng có giống như người khác, sống chân thực với bản thân mà không giống như người đó, vì một điều gì đó không nắm được, ví dụ như tình yêu mà quên đi bản thân mình sa vào thống khổ. Cho nên mấy năm nay em sống rất sung sướng, anh có biết tại sao không?”

“Anh biết, cho nên em mới không giống như những người đó.”

“Là vì em không yêu anh cho nên mới không giống sao?” Tiểu Tề Tề quay đầu, khóe môi nhếch lên cười, đây mới chân thật là cô, trần trụi, bẽn lẽn, mà không phải là mê say.

Hạ Tuyên lộ vẻ sùng sốt, nghiêng đầu cười giảo hoạt “Em đoán xem? Nếu đoán đúng anh sẽ cho em một món quà nhỏ.”

Tiểu Tề Tề mỉm cười, đây là sự thật giữa cô và Hạ Tuyên, khi gần khi xa, vừa giống như yêu lại vừa như không phải “Quà gì thế?”

“Ừ, em chờ một lát.” Hạ Tuyên tìm một cọng cỏ khô héo, nắm trong lòng bàn tay xoay sở thật lâu, cuối cùng cũng đầu hàng, ảo não nhếch miệng “Mẹ anh nói bên hồ có một hàng tre, lá gấp thành con châu chấu nhỏ rất đẹp, nhưng anh gấp không được.”

Tiểu Tề Tề nhìn Hạ Tuyên nháy mắt giống như một cậu bé nghịch ngợm, cảm thấy thú vị, cười nghiêng ngả trên mặt đất, “Hạ Tuyên, anh thật là ngu ngốc, mùa đông, cỏ héo hết cả, làm sao có thể gấp được đâu? Mẹ anh không nói với anh mùa xuân mới là mùa của vạn vật đâm chồi nảy lộc sao?”

“Thế nên anh đành phải chờ đến mùa xuân, xuân về tất cả hoa đều nở phải không?” Hạ Tuyên cười mờ ám.

Tiểu Tề Tề ngẩng đầu nhìn anh, dòng nước ấm trong lòng nhẹ nhàng lưu động, tình cảm thuận theo tự nhiên, đó là chân thật nhất, nhắm mắt lại, nghĩ đến cái gì đó bản thân mình không thể nắm chắc liền cười “Có lẽ thế.”

“Đứng lên, đừng ngủ trên đó, mùa đông lạnh.” Tay Hạ Tuyên vòng qua người Tiểu Tề Tề, độ ấm tay anh truyền qua, thấm vào da.

Tiểu Tề Tề nương theo cánh tay Hạ Tuyên đứng lên, một cơn gió lạnh mang theo tiêu điều cuốn qua, theo cảm ứng Tiểu Tề Tề rung mình một cái, nắm tay, nhu thuận nhét vào trong túi áo choàng của Hạ Tuyên, “Chúng ta về đi, lạnh quá.”

“Lạnh không? Để anh cởi áo khoác cho em mượn?” Hai người như trước đi chậm chậm dọc theo con đường nhỏ bên hồ, Hạ Tuyên nhéo ngón tay lạnh cứng của Tiểu Tề Tề hỏi.

“Được.” Tiểu Tề Tề trả lời không chút e dè.

Hạ Tuyên cười bất đắc dĩ “Tiểu Tề Tề, em sẽ mãi chân thật như vậy phải không?”

“Thuận lợi không hưởng là đồ ngốc, em lại không ngốc, nếu đã cần việc gì phải giả mù sa mưa?” Tiểu Tề Tề nhún mày.

Hạ Tuyên cười nhẹ, cởi áo khoác khoác lên người Tiểu Tề Tề “Còn nhớ ngày khai giảng năm đó không, em cũng không ngại ngủ như vậy, ngồi ở dưới gốc cây Mộc Lan, ánh mắt to tròn, em nói em ở chỗ này chờ anh đi mua thuốc. Khi đó anh đã nghĩ thật là một cô gái thật thà.”

“Hi hi, cứ nghĩ đến em là anh thấy rất ảo não, em chẳng lẽ không thấy anh đẹp trai như vậy, ai đâu như sói đói nhảy vào, vì sao cô gái này lại không như vậy?”

Hạ Tuyên gạt đầu đồng tình “Anh cũng nghĩ như vậy.”

Tiểu Tề Tề nhéo nhéo cánh tay anh “Aha, thật ra anh sai rồi, lần đầu tiên nhìn thấy anh lúc đứng ở sân thể dục em cũng huyết sáo đấy.”

Hạ Tuyên nhìn nụ cười tươi tắn của Tiểu Tề Tề, chiếc mũi nhỏ xinh, thẳng tắp đang đỏ bừng, khi cười nhăn lại, bộ dạng vừa đắc ý vừa thêm đáng vẻ lưu manh, nhìn không được véo lên mũi cô “A, hóa ra đó là lần đầu tiên huyết sáo vì anh!”

Tiểu Tề Tề nhìn không được lại huyết sáo, “Hi hi, như thế thật sung sướng”

Hạ Tuyên đột nhiên nhún mày, “Em thường đứng ven đường thấy trai đẹp là huyết sáo phải không? Anh còn nhớ rõ lần ăn đồ nướng, em liền huyết sáo với một người con trai đi qua đường, lúc anh quay đầu lại nhìn, em lại tỏ vẻ khiêu khích nhìn anh như mọi khi mà huyết sáo.”

Tiểu Tề Tề lắc đầu, “Không phải vậy, chúng sinh ngang hàng, em đối với cái đẹp đều tò thái độ như vậy.”

“Về sau không được như nhé.”

“Vì sao? Em thấy rất thích nhé.”

“Bởi vì, anh thấy ghen tị.”

Tiểu Tề Tề lại ngây ngẩn “Hạ Tuyên, đừng nói đùa như vậy. Em lại chưa đáp ứng anh điều gì.”

“Anh là ăn ngay nói thật.”

Hạ Tuyên nắm tay Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy tay anh dần dần lạnh lẽo, vội vàng cởi áo khoác của anh ra “Mặc vào đi, không lại bị cảm.”

Hạ Tuyên lắc đầu, “Không, anh không thấy lạnh, chỉ sợ mùa đông sẽ làm em ốm.”

“Nghe nói mùa đông ở thành phố X xuống từ 0-10 độ c, về sau sẽ còn phải chịu cho nên từ giờ nên thích nghi dần.”

Hạ Tuyên không nói, yên lặng nhận lấy áo khoác, từ từ mặc vào.

Tiểu Tề Tề lại đưa tay nhét vào túi áo anh như trước, Hạ Tuyên cũng nhét tay vào, mười ngón tay nắm lấy nhau, yên lặng đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Hiểu Lầm

Hứa Thuần đi rạng sáng ngày hôm sau, Tiểu Tề Tề đi buổi chiều, cô luôn là người đi cuối cùng ở trong phòng.

Ban đêm, Hứa Thuần nằm cùng giường với Tiểu Tề Tề, hai người nằm sát vào nhau cho ấm, Tiểu Tề Tề vuốt mái tóc vừa đen lại vừa thẳng của Hứa Thuần, trong lòng luôn tràn ngập áy náy dày vò. Tuy tự nhủ chính mình là thật lòng, thuận theo tự nhiên nhưng vẫn không dám đối mặt với sự tin cậy và ý nại của Hứa Thuần.

“Tề Tề, tớ sợ về nhà.”

“Tôi không biết, đừng sợ. Nếu không, bà đi theo tôi đến thành phố X tìm việc đi, về sau có thể dễ dàng chăm sóc bà.”

“Không, tớ không thích miền Bắc, tớ thích bốn mùa ôn nhuận như xuân của miền Nam, cho nên tớ không mua vé về nhà mà đi Thâm Quyển.”

“A?” Tiểu Tề Tề kinh ngạc nhìn Hứa Thuần, “Sao không thấy bà nhắc tới?”

Hứa Thuần có vẻ muốn trốn tránh, “Tớ không muốn cho mọi người lo lắng, đặc biệt là Cá hoa vàng luôn coi tớ như một con búp bê làm bằng thủy tinh, chỉ sợ rơi vỡ.”

Tiểu Tề Tề gãi đầu, suy tính “Đúng rồi, tôi nhớ rồi, hôm qua nghe nói kỳ nghỉ đông này Lý Dục cũng đi Thâm Quyển, nếu không để tôi gọi điện thoại cho hắn ta, báo hắn ta để ý bà, một thân con gái ở đó rất nguy hiểm!”

“Không cần.” Hứa Thuần cự tuyệt rõ rệt “Còn nói tớ, không phải bạn cũng một mình đi thành phố X?”

Tiểu Tề Tề lắc đầu, “Tôi không giống bà, từ nhỏ tôi đã giống như bụi hoa dại mọc nơi hoang dã, gió thổi không ngã, nhảy múa không ngừng. Theo lời mẹ tôi nói, tôi có khi còn đầu thai làm cây chửi.”

Hứa Thuần âm thầm, “Tớ tuy là một đóa hoa thật nhưng đã sớm nở tung tóe.”

Tiểu Tề Tề áy náy, sự đồng tình đồ sộ sập đến như núi, ép chính bản thân cô muốn thờ không nổi “Vợ thân yêu, đừng như vậy, nếu vợ còn tiếp tục coi nhẹ bản thân chồng sẽ rất đau lòng.”

“Tớ biết, chỉ có bạn là tốt với tớ nhất.” Hứa Thuần áp sát vào cô, ôm lấy thất lưng Tiểu Tề Tề “Tề Tề, sắp tốt nghiệp rồi.”

“Đúng vậy, tốt nghiệp rồi.” Tiểu Tề Tề cũng kêu ra một tiếng cảm khái.

“Nhưng tớ còn không bỏ được anh ấy, tuy rằng đã hơn một năm, lòng tớ như tro tàn. Nhưng cứ mỗi đêm vẫn luôn mơ về anh ấy, tớ nên làm gì bây giờ?” Tiếng nói Hứa Thuần yếu ớt giống như tiếng băng mỏng vỡ vụn, đâm chối tai làm cho trán Tiểu Tề Tề chảy ra một tầng mồ hôi mịn. “Mọi người đều nói trước khi tốt nghiệp, nhất định phải điên cuồng một lần, cho nên, Tề Tề, tớ quyết định lại thử một lần nữa.”

Lòng bàn tay Tiểu Tề Tề bắt đầu ướt nhẹp mồ hôi “... Vậy bà thử một lần xem sao, không hối hận, dù sao vận mệnh nằm trong chính lòng bàn tay mình.” Khi nói lời này, cô chửi nứa cắn vào lưỡi.

“Đúng vậy, không để cho bản thân hối hận.” Hứa Thuần ngẩng đầu, đôi tròng mắt của cô sáng rỡ trong bóng đêm. “Dù có thế nào, trước khi tốt nghiệp tớ nhất định phải có được anh ấy, Đã bốn năm, tớ vẫn cảm thấy mình như một cọng cỏ phiêu dạt nơi đáy hồ, không lúc nào có thể hít thở thông thuận. Tề Tề, bạn nói đúng, vận mệnh nằm ở trong tay mình, tớ yêu đã bốn năm vì sao không tiếp tục?” Lời nói của Hứa Thuần tràn đầy cương rắn “Nói tiếp, Tề Tề, bạn không biết thôi, là do Hạ Tuyên ghen tị, anh ấy không muốn đi về phía trước vậy thì tớ sẽ thay anh ấy hoàn thành bước cuối cùng này!”

Tiểu Tề Tề cảm thấy miệng đắng ngắt “Kỳ thật anh ấy đối với bà rất tốt, đúng không?”

“Đúng vậy, anh ấy luôn ôn nhu chăm sóc tớ, săn sóc đến nỗi mỗi khi cần cái gì trước tiên tớ sẽ nghĩ tới anh ấy, mua thuốc mỗi khi tớ ho, thậm chí chạy về ký túc xá đổ nước ấm cho tớ, sẽ vì tớ mà đi chậm lại, thất thần khi thấy tớ cười. Tề Tề, những điều này không phải chứng minh chúng tớ chỉ cần tiến thêm một bước là được sao? Vì thế, Tề Tề, tớ nhất định phải phải có anh ấy, được tình yêu của anh ấy, được sở hữu anh ấy. Nhất định thế!”

Móng tay thon dài của Hứa Thuần chậm rãi bám chặt vào da thịt Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề như sa vào hải dương sâu thẳm, quên đau đớn, thật lâu, thật lâu, mãi cho tới hai mắt cô dần dần trĩu lại, chìm vào giấc ngủ. Hứa Thuần vẫn mờ to ánh mắt như trước, nhìn Tiểu Tề Tề ngủ hồn nhiên như một đứa trẻ trong bóng đêm, trên mặt lóe ra một nụ cười kỳ dị. Cô chậm rãi nghiêng đầu dựa vào lòng Tiểu Tề Tề, thì thào “Tề Tề, tôi thật sự tin tưởng bà nha!”

Tiểu Tề Tề lúc này đã chìm vào giấc mộng, trong mộng cô đang lang thang tìm kiếm khắp nơi nên đương nhiên không nghe thấy lời này. Cô chỉ thấy mình đang chạy qua một rừng hoa dại mọc hoang dã, Hạ Tuyên vẫn cười ôn nhu bên cạnh, đột nhiên khuôn mặt tươi cười bỗng dần dần chuyển sang một khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, đôi mắt đang cười nhưng lại phủ đầy nước mắt, Tiểu Tề Tề vẫn cố gắng nhìn kỹ, tìm kiếm xem là ai đang khóc, cuối cùng cũng trông rõ là Hứa Thuần, nước mắt Hứa Thuần trong suốt, từng giọt từng giọt rơi xuống tay Tiểu Tề Tề, lạnh lẽo, lòng cô chìm xuống. Vì thế Tiểu Tề Tề ngồi xồm trên cô khóc to, ngẩng đầu lên đã thấy Hạ Tuyên đang nắm tay Hứa Thuần cười lạnh đi lướt qua. Hương cỏ, hương hoa dại mê ly, không át được bóng dáng hai người đang ôm ấp.

Khi Tiểu Tề Tề tỉnh lại, phía ngoài ban công vẫn tối đen, bên cạnh không lưu lại chút độ ấm nào của nhiệt độ cơ thể Hứa Thuần. “Hứa Thuần?” Tiểu Tề Tề nhìn xuống giường dưới, đã thấy chỉ còn tấm ván giường nằm trơ trọi, không thấy bóng dáng Hứa Thuần. Tiểu Tề Tề kích động nhìn đồng hồ 5:03.

Vé tàu của Hứa Thuần chạy lúc 5: 57. Tiểu Tề Tề vội bay khỏi giường, mặc quần áo, không buồn rửa mặt chạy vội xuống tầng.

Ký túc xá kỳ nghỉ đông và nghỉ hè có bảo vệ trực 24/24 nên Tiểu Tề Tề dễ dàng ra cửa, chạy vội ra được đến cổng trường đã mất 10 phút.

Rạng sáng, trời còn tối đen, chưa có lấy một tia sáng, bầu trời trước lúc bình minh bao phủ một màu đen kịt. Tiểu Tề Tề dậm chân lo lắng, không thấy chiếc xe taxi nào cả, thật đen đui. Hứa Thuần lần đầu một mình đi xa, cô ấy sao không gọi mình dậy thế?

Khi Tiểu Tề Tề chạy tới bến tàu thì chỉ còn 10 phút, Cô nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh vào một cửa hàng nhỏ bên cửa hông nơi sảnh ga, đưa cho chủ quán 10 đồng tiền rồi chỉ sau 1 phút, cô đã có mặt ở sân ga. Tiểu Tề Tề đứng dưới ánh đèn mờ mịt, lúc này bình minh đã hừng lên một chút, không gian bắt đầu có chút ánh sáng mờ mờ. Tiểu Tề Tề nhìn quanh, chẳng lẽ Hứa Thuần đã lên tàu?

Hứa Thuần cười ngượng ngùng nhìn sâu vào ánh mắt Hạ Tuyên, đáy mắt ôn nhu, quyến rũ, mềm mại, làm cho bất cứ ai cũng có thể rung động. Hạ Tuyên lễ phép vẫy tay nói với Hứa Thuần “Hẹn gặp lại.”

Hứa Thuần đột nhiên quay trở lại đứng trước mặt Hạ Tuyên, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú ngăm ngăm không chán, tựa như muốn khắc sâu hình ảnh của anh vào đáy lòng “Hạ Tuyên, anh có thể hôn em một cái được không?”

Hạ Tuyên kinh ngạc, nhíu mày, “Hứa Thuần!”

“Không, lần đầu cũng là lần cuối.” Hứa Thuần rung rung quay đầu nhìn về phía thân hình cao to khác đang đứng nơi cửa lên “Từ nay về sau, chúng ta sẽ là người lạ, anh hiểu không?”

Hạ Tuyên nâng mâu nhìn người kia, Lý Dục vừa trốn tránh vừa mang theo ánh mắt mong chờ. Hạ Tuyên hơi thở dài, nhìn cô gái có khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt dịu dàng quyến rũ trước mắt, quả thực vẻ đẹp dễ làm cho lòng người con trai rung động, chỉ có điều anh đã gặp vô số ánh mắt như vậy nhưng sự thật trong lòng lại tràn đầy chán ghét. Chán ghét là sự thật nhưng lại thích chứng diện, làm nũng. Cuối cùng, anh cũng nở nụ cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn nhẹ một cái lên cái trán tròn bóng của cô.

Tiểu Tề Tề trốn ở phía sau cột đá hình tứ phương, gắt gao che miệng mình, yên lặng nhìn hai người thân mật nơi sân ga phía đối diện. Hứa Thuần cười ngọt ngào sau đó thoát ra khỏi vòng tay Hạ Tuyên, chạy về phía cửa lên. Mái tóc đen dài hơi bay lên thành một đường cong duyên dáng. Giống như hòn đá sa xuống mặt hồ yên tĩnh làm gợi lên từng đợt sóng xinh đẹp, nhộn nhịp dưới ánh mặt trời, đẹp đến nỗi làm cho lòng người tan nát.

Hóa ra là thế, Tiểu Tề Tề mặt mày ảm đạm. Hứa Thuần nói Hạ Tuyên tốt đẹp, Hạ Tuyên ôn nhu, nói Hạ Tuyên tình cảm, cô vẫn trốn tránh, không dám nghĩ tới, thậm chí còn cho rằng Hạ Tuyên đối với cô mới là tốt nhất, đặc biệt nhất. Hóa ra người sai mới là mình, Tiểu Tề Tề. Hạ Tuyên là một vương tử, vương tử không ai cự tuyệt được tình yêu của nàng công chúa xinh đẹp.

Tiểu Tề Tề đôi vé, buổi sáng liền rời trường.

Lúc ra đi, bầu trời thành phố H thay đổi, từng đám mây âm u bao phủ toàn bộ thành phố, gió không ngừng tàn sát quét xuống mặt đất. Lái xe taxi nói “Tuyết sắp rơi, trận tuyết đầu mùa.”

Tiểu Tề Tề tò mò mở cửa sổ, nhìn đám mây đen trên trời, quả nhiên là tuyết sắp rơi. Hạ Tuyên, có lẽ anh không cần đi về phía Bắc anh cũng có thể thấy thế giới trắng xóa xinh đẹp này, mà em cũng không cần phải tả lại cho anh, bông tuyết rơi xuống đầy trời giống như những giọt lệ ảm áp.

Hạ Tuyên đứng ở ban công, gọi điện thoại thêm lần nữa nhưng vẫn chỉ nghe thấy tiếng chuông reo một hồi, sau đó là tiếng báo không nghe máy. Nhìn chiếc rèm ca rô in hoa ở phòng đối diện buông kín, Hạ Tuyên thở dài, cô cứ thế mà rời đi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Chuyện Ban Đêm

Trước khi đi tìm việc, đầu tiên phải có phương thức liên hệ. Tiểu Tề Tề cắn răng cùng với bạn học cấp ba là Nguyễn Mai đi đến chợ bán đồ cũ mua một cái di động. Việc đầu tiên, gọi điện thoại cho mẹ già ở nhà, lại một lần nữa chịu đựng vài câu lời nhai. Nguyễn Mai sắp xếp hành lý, cô chuẩn bị đi Nội Mông kết hôn với người yêu sau hai năm tìm hiểu. Vì thế, hai tháng tới Tiểu Tề Tề có thể ở nhà của họ ở thành phố X này. Tuy nói là nhà nhưng chỉ là một căn phòng hơn mười mét vuông, toilet dùng chung, cái bếp được che qua quýt bởi vài mảnh gỗ.

Tiểu Tề Tề tiếp tục gọi điện thoại mới, Giang Nhất Lam, Cá hoa vàng, Lâm Văn, Đái Côn Côn, không liên hệ được với Hứa Thuần, Tiểu Tề Tề cũng thở ra một hơi, ít nhất lúc này tạm thời không cần nói chuyện với Hứa Thuần.

Tiểu Tề Tề còn đang muốn gọi tiếp, Nguyễn Mai đã cướp lấy di động, “Đừng gọi nữa, không biết tiền gọi đường dài rất đắt sao? Ngày mai trả tiền điện thoại bà có mà khóc.”

Tiểu Tề Tề lúc này mới nhớ ra, cuộc di động quả thật rất đắt, vừa rồi cô gọi nhiều cuộc liên tỉnh như vậy, trời ơi, dừng lại ngay “Bà thu thập xong chưa? Nguyễn Mai, bà kết hôn thật hả? Sớm quá?”

“Không sớm, Tôi cũng hai mươi ba tuổi rồi, còn muộn ấy chứ.” Nguyễn Mai đi học muộn hơn Tiểu Tề Tề hai năm, đến năm lớp 11 thì bỏ học đến thành phố X làm thuê.

Tiểu Tề Tề vẫn tỏ vẻ tiếc hận, “Tôi thật không hiểu được, trời ạ, tôi còn cảm thấy mình như trẻ con đâu, bà lại đã kết hôn. Hỏi sao tôi không cảm thấy thật đáng sợ.”

“Cũng không phải, là thời gian trôi quá nhanh, bà ấy, không có bạn trai, có sẽ biết, nam nữ cùng một chỗ không phải mỗi việc kia, kết hôn cũng chỉ là thủ tục.”

“Nếu biết là thủ tục sao bà còn vội vã kết hôn? Mọi người đều nói hôn nhân là nắm mồ mà?”

“Bà ấy, tình tình vẫn trẻ con, kết hôn sinh con là vấn đề quan trọng của đàn bà, là nắm mồ hay không chỉ có mình mình biết. Nói thêm, bà cũng biết nhà bạn trai tôi có ba người chị gái, mẹ anh ấy không kịp chờ...” Nguyễn Mai nói tới đó mặt đỏ lên, không nói tiếp.

Tiểu Tề Tề nắm tay Nguyễn Mai nài nỉ “Nói đi, nói đi mà, thẹn thùng cái gì?”

Nguyễn Mai trốn tránh vài cái mới cười nói: “Mẹ anh ấy mong bé cháu lắm. Sớm muộn gì cũng phải kết hôn, có con, không bằng nhân dịp cha mẹ anh ấy còn khỏe, có cháu nhờ ông bà chăm hộ thì bọn tôi cũng đỡ.”

Tiểu Tề Tề mở trừng mắt nhìn Nguyễn Mai, “Không thể nào, trời ơi? Lúc này bà đã muốn có con? Ôi, tôi kìa bà, lúc này năm sau tôi đã trở thành cô? Không được, không được, Nguyễn Mai, bà như vậy là hại tôi à, tôi còn nhỏ mà, làm sao đã nhanh thắng cấp thành cô đâu?”

“Được rồi, dừng ba hoa, chờ thêm hai năm bà gặp được người ấy chỉ sợ còn gấp cả hơn tôi, nói không chừng còn con bằng con bé sớm hơn bọn tôi ấy chứ.”

“Hừ, bà chỉ được cái ba hoa, dám nói tôi như vậy?” Tiểu Tề Tề nhảy về phía Nguyễn Mai, bịt miệng cô, hai người ngã ra thành đồng, cười một tràng mới dừng tay.

Nhiều năm sau, mỗi khi Tiểu Tề Tề nhớ tới lời nói của Nguyễn Mai hôm nay đều muốn chảy nước mắt. Nguyễn Mai nói chờ tới lúc cô gặp được người ấy sẽ muốn cùng người ấy kết hôn, thậm chí sinh con. Khi nói ra lời này, khuôn mặt cô ấy tràn đầy vẻ kiêu ngạo và ngượng ngùng, cô vẫn nghĩ, tâm trạng đó là như thế nào? Chỉ có điều trong cuộc đời này, người ấy liệu có xuất hiện? Kết hôn, sinh con cũng tựa như một giấc mộng xa vời của cô.

Tiểu Tề Tề tìm được chỗ thực tập, là nhân viên bán hàng cho một Công ty ô tô, các dạng xe, các loại tính năng, đủ loại người, cuộc sống mới mẻ nhanh chóng làm cho Tiểu Tề Tề cảm thấy ngày trôi qua rất nhanh. Nhưng không được vài ngày, cuộc sống đơn điệu, khuôn mặt luôn tươi cười khiến cho cô dần dần thấy chán nản. Đặc biệt, mỗi khi đêm về, sao mà lạnh lẽo, tịch mịch, đêm thật dài, rét sao mà rét. Tiểu Tề Tề vì rét mà tỉnh lại giữa đêm, sau đó cuộn tròn trong chăn cố gắng mãi cũng không ngủ lại được. Phòng của Nguyễn Mai là dùng lò sưởi tự chế, tự mình gia nhiệt, cô cảm giác như cái lạnh thấu xương lọt qua khe hở không hề bị ngăn cản bởi cái lò nhỏ nhoi này. Tiểu Tề Tề suy tính, có lẽ cô lựa chọn chỗ này cũng không phải là ổn.

Lại một lần nữa tỉnh lại vì quá rét, Tiểu Tề Tề cuối cùng không nhịn được, những ngày như thế này năm ngoái cô còn làm ỏ ở nhà mình ngủ ngon lành? Nếu thấy lạnh, có thể gọi mẹ đòi thêm chăn hoặc đòi nằm cùng với cha mẹ. Thế nhưng giờ đã lớn rồi hay là bản thân mình tự làm tự chịu? Tiểu Tề Tề không biết, chỉ biết khi tỉnh lại thì khuôn mặt đã đầy lệ. Cầm điện thoại đã nhiều ngày không dám gọi lên, Tiểu Tề Tề do dự.

Giang Nhất Lam, cầm điện thoại lên nghe được đôi ba câu liên ngữ. Mẹ, không được, bà sẽ lo lắng. Tiểu Tề Tề suy đi tính lại, nếu không tìm ai đó nói chuyện thì chắc cô không chịu nổi mất. Run run nhấn lên dây số luôn ghi nhớ trong lòng, nghe tiếng chuông kêu duyên dáng, Tiểu Tề Tề lại do dự, đang định tắt đi bên kia đã truyền tới tiếng nói trầm thấp nam tính quen thuộc.

“Alo, xin chào, ai đấy?” Tiểu Tề Tề nghe thấy tiếng nói quen thuộc, theo tiếng gió xa xôi chui vào màng tay, thất thần một lát, cô che miệng không muốn lộ ra tiếng nghẹn ngào của mình, nước mắt theo gò má, rơi xuống mu bàn tay, lại rơi xuống ổ chăn lạnh như băng. Tiểu Tề Tề chặt vật tắt điện thoại, tựa như có thể nghe thấy tiếng nói ấy cũng đã là xa xỉ. Tình cảm dấu diếm ba năm, ẩn chứa dưới nụ cười bình thản, tới giờ, Tiểu Tề Tề đều là vượt qua được, từng có lúc, cô muốn buông tha cho sự dày vò đó nhưng có lúc cô lại muốn tiếp tục ý trí kiên định của mình.

“Linh linh linh...” Tiếng chuông điện thoại ban đêm nghe vô cùng vang dội. Tiểu Tề Tề nhìn lên dây số kia đang không ngừng lóe ra, do dự, lại do dự, cuối cùng cũng tắt. Tiểu Tề Tề vừa thở ra nhẹ nhàng di động lại bắt đầu kêu, hết lần này tới lần khác. Cuối cùng, cô cũng đành giờ tay.

“Tề Tề, là em phải không?” Tiếng nói lộ ra vẻ lo lắng “Đừng im lặng như thế, anh biết là em.”

“... Là em” Tiểu Tề Tề cuối cùng cũng mở miệng một cách khó khăn, vẫn luôn nghĩ khi gặp lại anh thì sẽ nói cái gì thì sẽ không xấu hổ như vậy, giữa hai người bọn họ không phát sinh cái gì, làm sao phải tức giận, xấu hổ?

“Em làm sao vậy? Khóc à?” Tiếng nói ôn nhu như nước đã không còn vẻ lo âu.

“Không, không phải.” Tiểu Tề Tề cố cười, “Hắc hắc, em chỉ là mới mua di động nên quá rầy mọi người, định không gọi mà làm sao lại ầm ầm đâu.” Tiểu Tề Tề nói mây bay nước chảy, tựa hồ đúng là như thế.

“Ài, cô nàng ngốc.” Hạ Tuyên lại thờ dài, “Đừng dối anh, anh vừa rồi là nghe thấy tiếng khóc, hơn nữa tiếng nói của em vẫn còn ách kia kia.”

“Em, em, bị cảm.” Tiểu Tề Tề không cười, tiếng nói khàn khàn quanh quẩn trong bóng đêm.

“Uống thuốc chưa?” Hạ Tuyên lại lo lắng, giọng hơi trách cứ: “Làm sao không chịu chú ý bản thân?”

“Dạ, em uống rồi.” Tiểu Tề Tề chột dạ, ngược lại lại nói: “Hạ Tuyên, ở đây tuyết rơi.”

“Có đẹp không?” Hạ Tuyên hạ giọng xuống “Anh ở Hongkong, ở đây không có tuyết, chỉ có những cơn mưa rào rích, thật phiền chán.”

“Rất đẹp, khắp nơi bao phủ một màu trắng, chỉ có điều...”

“Chỉ là cái gì?” Hạ Tuyên hơi cười khê.

“Cô chú lao công quét sạch tuyết rồi, vừa còn trắng xóa khắp nơi, đảo mắt cái trên đường đã lại sạch sẽ, chỉ còn trên nóc nhà hoặc những nhánh cây là còn đọng lại chút ít, chứng tỏ ở đây tuyết đã từng rơi.”

“Ha ha...” Tiếng cười của Hạ Tuyên lớn hơn “Đồ ngốc.” Dừng một chút, “Ngày em đi thành phố H có tuyết rơi, em có thấy không?”

“Không biết, bạn cùng lớp với em nói cô ấy phải về nhà nên muốn em đi sớm một chút, thế nên buổi sáng em đã đi rồi.”

“Ừ, Lúc đó anh gọi điện cho em muốn đưa em ra ga. Ngoan, lần tới thay đổi ý định gì nhớ phải báo cho anh biết nhé.”

“Dạ.” Tiểu Tề Tề cảm thấy bản thân cô càng ngày càng lạ, vì sao lại nói chuyện ôn nhu theo Hạ Tuyên cơ chứ?

“Tết có về nhà không?”

“Không về.” Tiểu Tề Tề hít mũi, “Mẹ em nói em là con sói ương bướng.”

“Mẹ em nói thế là yêu em thôi.” Tiếng nói Hạ Tuyên có chút phiền muộn, “Thế thì Tết sẽ rất cô đơn đấy?”

“Cô đơn? Làm sao mà cô đơn, ngày nào em cũng làm việc mệt đến chết, lại kết thêm nhiều bạn mới, học được rất nhiều điều hay, em cảm thấy cuộc sống thêm mở mang đầu.” Tiểu Tề Tề nói một cách khoa trương “Làm sao lại cô độc!”

Hạ Tuyên trầm mặc, “Vậy ngày mai em có phải đi làm không?”

“Có chứ.”

“Bị cảm uống nhiều nước, uống thuốc đúng giờ, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm đâu.” Hạ Tuyên dịu dàng dặn dò vài câu, câu nào cũng làm cho người ta ấm áp. Tiểu Tề Tề vội vàng đồng ý, vì thế định tắt điện thoại.

Hạ Tuyên lại nói: “Chờ một chút, em nói em làm ở Công ty nào?”

Tiểu Tề Tề không nghĩ nhiều, nói tên công ty, Hạ Tuyên chỉ ừ một tiếng, hai người cùng chúc nhau ngủ ngon liền tắt điện thoại.

Điện thoại chấm dứt, Tiểu Tề Tề cảm di động xem một cách khẩn trương, cấu mặt mình, tự nhiên lại đỏ mặt. Tiểu Tề Tề nhin không được rên rĩ lên một tiếng. Tiểu Tề Tề, chẳng lẽ tuổi xuân của mình đây lại sống lại lúc năm cuối này? Ba năm yên lặng, tâm liền không chịu được một lần kích thích thế này? Áo nào vỗ lên mặt mình, thâm nằng bản thân mình vài tiếng rồi mới yên tâm đi ngủ.

Ngày hôm sau Tiểu Tề Tề đi làm luôn thất thần. Cuối cùng, tranh thủ lúc nghỉ trưa liền lấy điện thoại của cơ quan gọi điện cho Giang Nhất Lam.

“Giang Nhất Lam, bà thực ra có tới thành phố X không đấy?”

“Ài nha, Tề Tề, tối qua có phải bà gọi điện cho tôi không?”

Tiểu Tề Tề choáng váng, ấn gáy mình “Tôi năm nay ăn tết ở đây, bà qua đây ăn Tết với tôi đi, tôi thấy cô đơn quá.”

“Không được, mẹ tôi nói phải qua Tết mới đi được.” Giang Nhất Lam bẹp miệng, có vẻ như đang ăn cái gì đó.

“Lam nhi.” Tiểu Tề Tề muốn nói mà không biết nói gì.

“Oa tác, Tiểu Tề Tề, bà muốn nói chuyện gì, nếu không làm sao buồn nôn như vậy.”

“Tôi... tôi muốn hỏi bà cảm giác khi yêu đương sẽ thế nào?.” Tiểu Tề Tề sau một hồi do dự vẫn mở miệng hỏi, Giang Nhất Lam hiện nay đã có bạn trai được một năm, tên là Triệu Tích.

“Trời ơi, Tiểu Tề Tề, bà không phải vừa đến thành phố X đã tìm thấy trai đẹp đi? Yêu đương?” Đầu kia nghe thấy tiếng roi đồ của Giang Nhất Lam.

“Không phải!” Tiểu Tề Tề áp úng nói.

“Hi hi, được rồi, thấy bóng dáng cẩn thận của bà là biết, lớn như vậy mà bị mối tình đầu làm cho thành người chết.” Giang Nhất Lam châm biếm, “Nói cho bà biết nhé, tình yêu ấy mà, một ngày không gặp liền rất nhớ, muốn nhìn thấy người ấy, động tác bất kỳ nào của người ấy cũng thấy hợp mắt, muốn nghe thấy tiếng nói của người ấy, nói cái gì cũng thấy lòng mình vui vẻ, khi làm việc sẽ luôn nghĩ tới bóng dáng người ấy, thấy những người khác đều không tốt bằng người ấy, thấy người ấy đi cùng với cô gái khác sẽ tức giận, khi buồn bã, khi vui vẻ đều nhớ tới người ấy, ở trước mặt người ấy thấy rất tự nhiên, thư thái, vui vẻ, thậm chí còn thấy may mắn...”

Câu nói cuối của Giang Nhất Lam Tiểu Tề Tề không nghe thấy được, cô vội vã cúp điện thoại, sợ tới mức chị Trần ngồi đối diện nhìn cô chăm chú hỏi: “Tiểu Tiểu, em làm sao vậy, mặt sao đỏ rực lên?”

Tiểu Tề Tề sờ mặt, quả nhiên nóng rực lên, cô cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì, không khí ở đây hơi nóng.” Sau đó cô không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của chị Trần mà chạy tới toilet, dùng nước lạnh hắt lên mặt, nhìn cô gái trong gương với khuôn mặt trái xoan và đôi mắt hoa đào, Tiểu Tề Tề sợ tới mức nhảy dựng lên, đó là cô sao? Thật sự động tình?

Quá nhanh đi? Tiểu Tề Tề oán hận đập lên gương, sau đó thấy trong gương hiện ra gương mặt tươi cười một cách ý nhị của chị Trần, thêm một câu nói làm Tiểu Tề Tề sợ quá mức, “Tiểu Tiểu, bạn trai em sắp đến đây hả? Vui vẻ quá phải không!”

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Ngày Lễ Tình Nhân

Ngoài thời gian nghỉ Tết, những ngày khác Công ty đều làm việc, đây là thời điểm hoàng kim để bán ô tô nhưng lại có nhiều người xin phép về nhà cho nên công ty mới chịu đồng ý tuyển thêm sinh viên đến thực tập giống như là Tiểu Tề Tề.

Ngày nghỉ, nếu không nằm ườn ở nhà thì chắc cũng đi lăng quăng đâu đó? Đây là tiếc nuối lớn nhất của Tiểu Tề Tề trong mấy ngày này, việc nhiều đi lại đau hết cả chân, mỗi ngày sau khi tan làm, nằm trong ổ chăn, bắt chập cái lạnh thấu xương, cô vẫn ngủ ngon lành. Thậm chí, vài lần Hạ Tuyên gọi điện sang cũng không nghe thấy. Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại liền gửi tin nhắn xin lỗi anh. Hạ Tuyên luôn không tức giận, lại thay đổi thời gian gọi điện, mỗi sáng sớm, khi Tiểu Tề Tề còn đang chên chúc trong xe bus vắng vẻ lại lạnh lùng, anh mới chậm rãi nói chuyện với cô.

Tiểu Tề Tề từng hỏi: “Vì sao cứ gọi cho em lúc đang trên xe? Ầm ỹ lắm.”

Hạ Tuyên lại nói: “Sợ em ngủ, trên xe lạnh, dễ bị cảm lạnh.”

Tiểu Tề Tề cảm thấy chóp mũi nóng nóng, chẳng lẽ cô thật sự đợi mùa xuân tới, sau đó xuân về hoa nở? Tiểu Tề Tề không biết nhưng cũng không muốn nghĩ đến.

Bảy ngày nghỉ dài vô hạn cũng trôi qua, Tiểu Tề Tề cuối cùng cũng được nghỉ một ngày. Cô bọc kín người trong cái áo lông màu đen, đi trên con đường lạnh lẽo, vắng tanh, nhìn chỗ nào cũng là ánh đèn nhấp nháy sáng trên cây mà thấy cảm khái vô cùng, thành phố này ban đêm thật đẹp, nhất là khi ngắm pháo hoa trong mấy đêm vừa rồi, đẹp đến nỗi làm cho lòng cô tan nát, tựa hồ như thiếu cái gì đó. Tiểu Tề Tề vẫn nghĩ, thực ra cô thiếu cái gì nhỉ?

“Chị ơi, mua hoa đi.” Một cô bé tay cầm lồng hoa ngăn cản Tiểu Tề Tề.

“Mua hoa? Mua hoa làm gì?” Tiểu Tề Tề lăng lăng nhìn đóa hoa hồng trong tay cô bé.

“Ngày mai là ngày lễ tình nhân, chị tặng cho bạn trai ý.” Tiếng nói của cô gái vì bị rét lạnh nên mang theo âm rung.

Tiểu Tề Tề cười, quay mặt lại nói: “Cô bé làm rồi, chị chính là chờ người khác tặng hoa, làm sao có thể tự mua hoa tặng người khác được?”

Cô bé bị lời nói của Tiểu Tề Tề làm sợ, không biết nói gì, ngượng ngùng đóng cửa ô tô, đôi mắt to tròn âm thầm nhìn về phía người đi đường. Tiểu Tề Tề trong lòng chợt động, kêu: “Cô bé, quay lại đi, chị đã nói là không mua hoa đâu.”

Đôi mắt cô bé sáng lên, lựa trong rổ ra một cành hoa hồng đẹp nhất đưa cho Tiểu Tề Tề, “Chị ơi, đây là bông hoa đẹp nhất.”

“Bao nhiêu tiền?” Tiểu Tề Tề đưa hoa lên mũi ngửi, thơm thật.

“Ba đồng một bông.”

Đắt hơn một chút so với bình thường một chút, dù sao ngày mai mới là lễ tình nhân, Tiểu Tề Tề đưa cho cô bé năm đồng “Nể mặt em chọn cho chị bông đẹp nhất, chị cho em thêm hai đồng mua đường ăn.”

“Cám ơn chị.” Cô bé mặc chiếc áo bông màu đỏ, khuôn mặt vì lạnh mà đỏ bừng, đôi mắt to tròn chớp chớp cười vui vẻ cầm tiền chạy đi.

Tiểu Tề Tề ngửi hương hoa hồng thơm ngát, cuối cùng cũng hiểu được thành phố này thiếu cái gì, hóa ra là tình yêu thuộc loại riêng của cô.

Buổi tối gọi điện cho Giang Nhất Lam kể chuyện mua hoa hồng, thật lâu không thấy Giang Nhất Lam nói chuyện, cuối cùng chỉ thốt lên một câu “Tiểu Tề Tề, tôi nghĩ bà đã động tình.” Tiểu Tề Tề ngắt điện thoại, suy tư thật lâu, quả thật bản thân cô đã thay đổi, nếu là trước kia, cô sẽ không nghĩ đến chuyện này nhưng từ lúc nào cô lại thay đổi như vậy? Tình cảm phóng túng nằm trong lòng bàn tay đã dần dần xói mòn bởi thời gian?

Buổi tối đó, Tiểu Tề Tề ngủ thật sâu, có lẽ do cô quá mệt mỏi, có lẽ cũng do cô suy nghĩ quá nhiều hoặc do ngắm nhìn bông hồng cắm trong bình rượu kia thật lâu mà dần dần suy nghĩ đã bắt đầu tiền vào trong giấc mộng.

Mùa đông nằm trong chăn là điều hạnh phúc nhất, khi Tiểu Tề Tề còn đang trong mơ bị đánh thức dậy rất là giận dữ, lại là Hạ Tuyên, Tiểu Tề Tề tức giận lại nằm sà vào ô chăn, cô quên nói với anh hôm nay được nghỉ.

“Sao giờ này còn chưa rời giường?” Hạ Tuyên nghe tiếng Tiểu Tề Tề rầm rì cười khẽ, hỏi.

“Mãi mới được nghỉ, tất nhiên phải ngủ thôi.” Tiểu Tề Tề gỡ mái tóc lộn xộn, đôi mắt vẫn buồn ngủ mông lung như trước, “Ồi, buồn ngủ quá, lát sau gọi lại được không?”

“Được, vậy em ngủ đi, em giờ đang ở đâu?”

“Trong chăn.” Tiểu Tề Tề vừa nhắm mắt vừa trả lời.

“Ha ha, anh nhớ rõ em nói bên ngoài công ty em có một góc vườn toàn cây tùng, cây bách, mùa đông nhìn tang thương, xuân về lại nở đầy chồi biếc. Giờ anh đã nhìn thấy, quả thực rất đẹp.”

“Đúng vậy, mỗi sáng sớm em đều đi ngang qua đó, bên trong hình như còn có rất nhiều loại hoa, mùa xuân đến khẳng định sẽ nở rất đẹp.” Tiểu Tề Tề nói theo Hạ Tuyên, đột nhiên giật mình một cái, mắt mở to “... Anh, anh nói cái gì, trông thấy?”

“Ha ha, đúng vậy, anh tưởng em đang đi làm cho nên đang đứng ở trước cửa công ty em chờ đây, vừa rồi hỏi người đi qua mới biết hôm nay em không đi làm.”

“A!” Tiểu Tề Tề kêu lên một tiếng chói tai, ngồi dậy, nói lộn xộn “Anh, em, không, không, sao anh lại tới đây? Mà đợi chút, em qua tìm anh.” Nhảy vội xuống giường, cô không kịp xỏ dép.

Tiếng nói Hạ Tuyên vừa nhẹ vừa ấm “Được, anh chờ em, không vội, em đừng vội, anh có hai ngày cho em.”

Tiểu Tề Tề không còn biết tâm tình của mình hiện nay là thế nào, buông điện thoại, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi chạy tới công ty, lo lắng nhìn đường, xe bus còn chưa thấy? Cẩn rắng, gọi taxi.

Vừa ngồi vào xe taxi, di động lại vang lên, Tiểu Tề Tề vội nghe điện thoại, “Em lập tức tới rồi, anh đừng...”

“Tiểu Tiểu, nói chuyện với bạn trai hả?” Là chị Trần ở công ty Tiểu Tề Tề, chị hạ giọng ra vẻ thần bí “Tiểu Tiểu, nên cảm tạ chị đi, cho em nghỉ vào ngày lễ tình nhân, giờ bạn trai đã tìm tới cửa rồi.” Chị Trần thật ra không phải nhiều tuổi, ra trường đã bốn năm, đối với Tiểu Tề Tề rất tốt, Tiểu Tề Tề cũng vui vẻ muốn thân thiết với chị ấy.

Tiểu Tề Tề thấy xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng, tiếng nói nhỏ như muỗi: “Chị Trần đừng trêu em, là bạn học.”

“Được rồi được rồi, là bạn học cũng tốt, thật là tuần tú, đến chị cũng thấy động lòng, nếu em không cần thì giới thiệu cho chị đi.” Chị Trần cười một cách xấu xa, Tiểu Tề Tề lại nói thêm vài câu với chị ấy mới buông di động.

Bạn trai? Lễ tình nhân? Tiểu Tề Tề thấy tim mình đập càng ngày càng mạnh.

Tiểu Tề Tề nhảy xuống xe taxi, từ xa đã thấy Hạ Tuyên đang đứng cạnh cửa sắt phía ngoài Công ty, nhìn về phía đường. Ánh mắt anh thật trầm tĩnh, vẻ mặt vẫn có vẻ u buồn tĩnh mịch giống như trước, chỉ khác là khóe miệng thỉnh thoảng lại hơi nhếch lên lộ vẻ tươi cười. Anh đứng một cách thoải mái, hai tay đút vào túi áo khoác gió màu vàng, khăn quàng cổ ca rô màu xanh lam quần trẻ nài trên cổ, trên sống mũi là đôi kính mắt gọng màu xanh lam, trông có chút chững chạc lại vẫn nhã.

Tiểu Tề Tề đi càng ngày càng chậm, cười mà lại thấy gượng gạo, vẻ mặt đau khổ không đủ biểu đạt tâm trạng của cô lúc này, còn đang ảo não thì Hạ Tuyên quay đầu, bốn mắt nhìn nhau. Tiểu Tề Tề nhìn khóe miệng Hạ Tuyên từ từ giờ lên, nụ cười bừng sáng thật nhức mắt, Hạ Tuyên đi tới, giờ tay.

Tiểu Tề Tề ngây ngốc nhìn chàng thanh niên đang mỉm cười nhã nhặn, ngón tay thon dài vươn ra, tái nhợt nhưng làm cho người ta ấm áp. Cô giờ tay ra, mười ngón tay giao nắm, thật ấm áp.

Tiểu Tề Tề nhìn khuôn mặt Hạ Tuyên mặt, tựa hồ không thấy đủ “Sao anh lại tới đây?”

Hạ Tuyên kéo tay Tiểu Tề Tề để cô tới gần một chút, nháy mắt một cách nghịch ngợm “Nếu anh nói chỉ đến để thăm em, em có tin không?”

Tìm Tiểu Tề Tề lại đập mạnh, rên rì, không được, không nên nói chuyện một cách mập mờ như vậy? “Lại nói đùa hả, hắc hắc.” Ánh mắt Tiểu Tề Tề tránh đi “Anh đang ở đâu?”

Hạ Tuyên cười nhẹ, “Anh đã bảo nếu tới tìm em, tất nhiên là ở chỗ em rồi.”

Tiểu Tề Tề ngẩng đầu nhìn vào mắt Hạ Tuyên, đen thăm thẳm, kiên định “Thật là anh muốn tới để thăm em?”

“Ừ, anh lo cho em nên đến xem sao.” Tiếng nói Hạ Tuyên thật tự nhiên, thoải mái “Không muốn anh tới?”

Tiểu Tề Tề vội vàng lắc đầu, “Không phải, chỉ không thể tin được.” Tiểu Tề Tề vô đầu, quả thật là ngoài ý muốn của cô.

Hạ Tuyên nắm tay Tiểu Tề Tề nhét vào túi anh, ấm áp . “Giờ thì đi đâu?”

Đôi mắt Tiểu Tề Tề chuyển vòng quanh, cười nói: “Em biết gần đây có một công viên trò chơi, chúng ta chơi đi? ”

“Được, hôm nay đều theo lời em ” Hạ Tuyên đứng thẳng người lại “Ngày lễ hôm nay.”

Tiểu Tề Tề thấy khuôn mặt Hạ Tuyên cười một cách ý nhị, lúng túng cúi đầu, “Vâng, ngày lễ.” Ngày lễ tình nhân.

“Chúng ta giờ đi công viên trò chơi, giờ đi như thế nào?” Hạ Tuyên hỏi Tiểu Tề Tề một cách ôn nhu, đôi mắt ấm áp như muốn hòa tan cô.

Tìm Tiểu Tề Tề lại đập nhanh mấy nhịp, cô đột nhiên hỏi: “Vì sao anh lại muốn thăm em ngày hôm nay?”

Hạ Tuyên có chút xấu hổ, cười ngượng ngùng, lấy từ đâu ra một bông hoa hồng màu đỏ đã bị rụng mấy cánh “Nếu anh nói anh muốn tặng em cái này liệu em có cười anh không?”

Tiểu Tề Tề lần đầu tiên nhìn thẳng vào khuôn mặt thâm tình của Hạ Tuyên, một lúc lâu sau lại quyet miệng nói: “Em không cần.”

Về mặt Hạ Tuyên buồn bã, Tiểu Tề Tề vội vàng nói thêm “Cảm ơn món quà này nhưng em thích nó phải tươi hơn cơ, phải có vài giọt sương.”

Sắc mặt Hạ Tuyên liền bắt đầu kỳ lạ, từ vui vẻ chuyển sang âm trầm, rồi lại chuyển sang vui vẻ, trong túi áo khoác, anh dùng sức cẩu nhẹ lòng bàn tay của Tiểu Tề Tề “Nhóc con hư hỏng.” Sau đó rút tay ra, ôm Tiểu Tề Tề vào trong ngực, Tiểu Tề Tề ngửi thấy hương vị tươi mát đặc trưng trên người anh, từ từ nhắm mắt lại.

Có lẽ mọi thứ đều đã gieo hạt, chỉ do chúng ta quên tưới nhưng khi chúng ta quay đầu lại, sẽ phát hiện mầm đã nảy ra.

Tiểu Tề Tề dẫn Hạ Tuyên ngồi xe bus, trên xe kín người, đủ loại người chen chúc một chỗ. Hạ Tuyên một tay bám vào thành xe, một tay ôm Tiểu Tề Tề, ngăn cách cô với người khác, hai tay Tiểu Tề Tề nắm quần áo Hạ Tuyên, trong lòng chỉ thấy ấm áp tràn lan.

Tại cửa công viên trò chơi, chỗ nào cũng đều là từng cặp tình nhân hoặc vào hoặc ra, về mặt ai cũng vui mừng tràn ngập hạnh phúc. Tự nhiên trước mắt có một vườn hoa, toàn hoa hồng màu đỏ, do còn hơi sương nên nổi bật lên giữa sắc màu rực rỡ, màu trắng xen lẫn màu đỏ, trông thật xinh đẹp, kiêu diễm lại tràn đầy nhiệt tình.

“Tề Tề, chờ anh một chút.” Hạ Tuyên vỗ lên tay Tiểu Tề Tề đi về phía vườn hoa.

Tiểu Tề Tề nhìn theo bóng dáng Hạ Tuyên, thon dài, cao ngất, bước chân đi thật nhanh giống như đang lo lắng cái gì. Tiểu Tề Tề chợt nhớ tới buổi sáng đây sương kia, tại nhà ga trong trời lạnh lùng, ánh nắng buổi sáng mỏng manh kéo dài bóng dáng anh, cũng ôn nhu như vậy, để làm cho lòng người rung động.

Hạ Tuyên quay lại, trên tay cầm một đóa hoa hồng to, còn đọng vài giọt sương “Bọn họ nói chín đóa hồng, thiên trường địa cửu*.

Tiểu Tề Tề cố gắng cười, đón nhận đóa hoa “Cảm ơn.”

Hạ Tuyên nhìn ánh mắt lấp lánh của cô, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy, vừa rồi còn rất vui vẻ?”

Tiểu Tề Tề càng cố gắng cười to “Cười anh đồ ngốc ý, em cầm hoa thế này thì chơi làm sao?”

Hạ Tuyên thấy Tiểu Tề Tề nở nụ cười liền thở ra một hơi, nhếch miệng hờ hững “Chúng ta ôm hoa ngồi trên vòng quay, đứng ở trên cao nhìn bầu trời không phải rất đẹp sao?”

(*): ý nói lâu dài, sánh cùng trời đất

Q.1 - Chương 18: Yêu Đường

Đứng ôm nhau tại vòng quay, tay Tiểu Tề Tề nằm trong bàn tay của Hạ Tuyên, hai người nhìn nhau cười. Bầu trời ngày hôm đó không phải chỉ một màu xanh lam, ánh mặt trời mang theo gió nhẹ lững lờ trong không trung, ôn nhu giống như ngày hôm nay. Thành phố bên dưới với đủ loại kiến trúc nhìn chẳng chịt, mang theo đặc sắc riêng, xen kẽ là những con đường quốc lộ, những chiếc ô tô di động, giống như nhồi thêm sức sống, tình cảm, sinh mệnh cho thành phố. Mới bắt đầu, trong đầu sẽ tràn ngập sức sống nghĩ tới tương lai, sự lặp đi lặp lại hàng ngày để duy trì sinh tồn. Mà điều cơ bản nhất là mùa xuân đã tới rồi.

Tình cảm cứ như vậy, từ từ mà bắt đầu, không có tuyên bố oanh liệt, chỉ có mười ngón tay găt gao nắm vào nhau, vứt bỏ những nghi ngờ trong lòng, tự do bay lên, tùy hứng phát triển. Mỗi khi chúng ta tìm kiếm ở thế giới bên ngoài, khi đá cứng hóa thành tình cảm mềm yếu, mặc dù tùy tiện là hạnh phúc nhưng có lẽ vì thế mà hiểu lầm bắt đầu nảy sinh.

Rất nhiều năm sau, khi Tiểu Tề Tề nhớ lại ngày hôm đó, luôn không khỏi tự hỏi mình, nếu từ lúc đầu, cô giống như những cô gái khác, tìm hiểu nguyên nhân, hỏi lại những chuyện kia trước khi bắt đầu thì chuyện của cô và anh liệu có thể thay đổi?

Đáp án sẽ có, cũng đã không phải là điều cô muốn biết. Mặc dù cời bỏ cũng đã trôi qua, càng đi lại càng xa, không còn có thể quay đầu. Lưu lại chỉ là tình yêu ngọt ngào năm đó, đáy lòng sẽ luôn xót xa, để rồi hóa thành hạnh phúc của ngày hôm nay, mỉm cười mà đi tiếp. Sinh mệnh của chúng ta rất dài, hạnh phúc cũng rất dài.

Sau khi ngồi trên vòng quay xuống, Tiểu Tề Tề vẫn ôm bó hoa hồng trên tay, nghe tiếng kêu điên cuồng của mọi người mỗi khi xe vượt chướng ngại, liền kéo cánh tay Hạ Tuyên “Em cũng muốn chơi trò này.”

Hạ Tuyên cười miễn cưỡng, vẻ mặt tái nhợt... Vậy em chơi đi, anh ở dưới đất nhìn em, được không?”

Tiểu Tề Tề lúc này mới nhìn rõ vẻ mặt Hạ Tuyên “Anh làm sao vậy, không thoải mái?” Suy nghĩ một chút lại giật mình, thấy áy náy, chặc đầu lưỡi “Hóa ra anh sợ độ cao, sao không nói sớm, chúng ta sẽ không tới đây.” Lại thấy có chút đau lòng, con trai mà sợ độ cao lại vì mình mà ngồi vòng quay, cùng mình xem thành phố phía dưới, thật đủ hạnh phúc.

Hạ Tuyên nhìn xuống con buồn nôn, ngồi ở thêm đá bên cạnh, lau mồ hôi lạnh trên trán “Ồi chao, em không nói thì anh không cảm giác gì, xuống dưới mới thấy chân như nhũn ra.” Lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Tề Tề, cố nặn ra nụ cười: “Mọi chuyện hôm nay đều theo em, em muốn đi đâu chơi anh đều cùng em.”

Tiểu Tề Tề ngồi xuống bên cạnh Hạ Tuyên, đổi bó hoa sang bên tay khác, bất chợt, một chiếc gai nhọn xuyên qua giấy bóng đâm thẳng đầu ngón tay “Ai ui.”

“Làm sao vậy?” Hạ Tuyên vội vàng nắm ngón tay của Tiểu Tề Tề lên “Gai đâm” Anh tự nhiên đem ngón tay cô ngậm vào miệng mình, nhẹ nhàng mút. Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy đầu ngón tay tê dại không chịu nổi, một luồng nhiệt nóng kỳ lạ đi khắp toàn thân, trên mặt thấy nóng kinh khủng.

Hạ Tuyên cuối cùng cũng buông ngón tay cô ra “Mẹ anh nói, làm như thế có thể cầm máu.”

Tiểu Tề Tề lại đỏ mặt, đưa ngón tay ra phía sau lưng, quệt miệng nói: “Không đúng, rõ là bản.”

“Không bản, còn rất thom” Hạ Tuyên cầm bó hoa hồng trong lòng cô “Cứ để anh cầm là tốt nhất.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Tiểu Tề Tề giận dữ.

Hạ Tuyên nhìn đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên của cô, ánh mắt trong suốt, khuôn mặt thẹn thùng đỏ tươi như hoa, thân thể thanh xuân tỏa ra một luồng nhiệt khó hiểu, tim không khỏi đập kịch liệt lên, “Tề Tề!”

Tiểu Tề Tề quay đầu nhìn anh một cách kỳ lạ “Sao thế... Ô ô, ư...” Tiếng nói đột nhiên bị chặn lại, đôi môi ôn nhuận mang theo hương vị nam tính đặc trưng chui vào miệng Tiểu Tề Tề, nhẹ nhàng chạm vào, cẩn thận tìm kiếm, ôn nhu đoạt lấy. Tiểu Tề Tề không khỏi nhắm mắt lại, chậm rãi mở miệng ra, tùy ý kích tình, tim đập theo đầu lưỡi dây dưa.

Tựa hồ trôi qua thật lâu, cho tới lúc tiếng hít thở nhắc nhở Tiểu Tề Tề không phải là giấc mơ. Tiểu Tề Tề không dám mở to mắt, nghiêng đầu nhào vào ngực Hạ Tuyên. Hạ Tuyên cúi đầu nhìn thấy cổ Tiểu Tề Tề có một mảnh đỏ hồng, sắc đỏ lại nồng nã, trong suốt, mang theo hương vị đặc trưng của con gái, không khỏi lại cúi đầu xuống hôn nhẹ lên phần da thịt trắng nõn kia.

Tiểu Tề Tề cảm giác được hơi thở ấm áp Hạ Tuyên ở sau gáy mình, trong tai lại nghe thấy tiếng đập kịch liệt nơi ngực anh, tạo nên những âm thanh kêu thùng thùng thì không khỏi lại cười nhẹ ra tiếng.

Một bàn tay Hạ Tuyên ôm thắt lưng Tiểu Tề Tề làm cho cô nằm thoải mái hơn lên ngực mình “Cười cái gì?”

“Cười anh hóa ra cũng hồi hộp.” Tiểu Tề Tề cười trả lời, tiếng nói đập vào trong quần áo càng thêm trầm thấp, tình cảm.

Hạ Tuyên nhéo nhéo ngón tay, nói rầu rĩ: “Ừ, thật ra anh cũng thấy hồi hộp.”

Tiểu Tề Tề ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của anh “Thật sự?”

“Đúng vậy, hồi hộp.” Hạ Tuyên trầm ngâm, “Sợ em sẽ từ chối anh, sợ em không để ý tới anh, sợ em lại trốn tránh anh giống như trước.”

“Giờ sao không sợ?”

Hạ Tuyên phẩy nhẹ lên mũi cô “Không sợ, lần này em mà trốn, anh sẽ mang dây thừng, nếu em trốn anh liền trói em lại, không đi.”

“Hừ, em có phải là con chó nhỏ đâu mà cần anh dắt.”

“Ha ha, không phải là con chó nhỏ, là bảo bối của anh.”

Hạ Tuyên lần đầu tiên nói lời ngọt ngào như vậy nên cũng thấy xấu hổ. Tiểu Tề Tề lại cảm thấy thật là thú vị nên nhìn anh cười ngây ngô. Hạ Tuyên không nhịn được lại véo khuôn mặt cô “Sao cứ thích cười như vậy.”

Tiểu Tề Tề lại le lưỡi, chụp tay Hạ Tuyên, Hạ Tuyên lại quay ngược tay lại cầm đầu ngón tay cô “Lạnh thế, em lạnh không?”

Tiểu Tề Tề lắc đầu, “Không lạnh, nhưng em thấy đói.” Nhíu mày, quệt miệng, “Đói quá!”

“Được, chúng ta sẽ có một bữa trưa lãng mạn.”

“Anh muốn đi đâu?” Tiểu Tề Tề kéo tay Hạ Tuyên “Trong có vẻ rất đắt.”

Về mặt Hạ Tuyên hơi trầm, nhưng rất nhanh lại khôi phục, anh nắm chặt tay Tiểu Tề Tề trong tay mình “Mọi người đều nói lễ tình nhân nên ăn cơm Tây, đốt nến, cắm hoa hồng, uống rượu vang là hạnh phúc, lãng mạn nhất. Đây là lễ tình nhân đầu tiên của chúng ta cho nên càng chọn cẩn thận.”

“Nhưng là...” Tiểu Tề Tề vẫn do dự, nghĩ tới ví tiền mỏng tang lại thấy đau lòng.

“Không cần lo lắng chuyện tiền nong, anh... người kia rất nhiều tiền.” Hạ Tuyên do dự một chút cuối cùng cũng không nói được tiếng cha.

Tiểu Tề Tề nhìn đôi mắt đen trầm của anh, trở tay nắm tay Hạ Tuyên “Về sau, em sẽ ở bên anh. Hi hi, cùng anh tiêu sạch tiền của người kia, cho hắn đau lòng đến chết!”

Đôi mắt Hạ Tuyên sáng lên một chút, chỉ nói: “Đồ ngốc.” Liền lôi kéo Tiểu Tề Tề vào phòng ăn.

Tiểu Tề Tề nhìn ánh sáng hắt lên màu hồng của rượu tạo nên màu sắc mê người nhìn không được liền cầm lên uống một ngụm, nuốt luôn xuống, hương vị thanh thuần chỉ đọng lại chút mơ hồ rồi biến mất không thấy. Hạ Tuyên nắm chén rượu xoay tròn chậm chậm, cười yếu ớt, nói: “Không nên gấp gáp.”

Khuôn mặt Tiểu Tề Tề đỏ lên, học Hạ Tuyên, từ từ lắc chén rượu thế nhưng mạnh tay quá làm rượu sánh cả ra, khuôn mặt lại càng đỏ giống như màu rượu, chán nản buông chén xuống “Chẳng vui chút nào, uống rượu cũng mệt.” Ý cười trên khuôn mặt Hạ Tuyên càng sâu “Không sao, từ từ sẽ được, rượu vang giống như người vậy, phải từ từ tiếp xúc, chờ đợi mới có thể nhận ra được hương vị thuần khiết nhất.” Anh nói xong nhìn Tiểu Tề Tề một cách ý nhị.

Tiểu Tề Tề nhìn vào chăm chú vào đôi mắt thâm trầm của anh “Anh nói người hay là rượu?”

“Tề Tề, anh chờ chén rượu này lâu lắm rồi, đã đến lúc nhắm nháp nó.” Nói xong, anh nâng chén nhẹ nhàng đưa vào tay Tiểu Tề Tề “Nhấp lấy một ít, giữ nó ở đầu lưỡi một lúc, như vậy em mới có thể cảm nhận được hương vị của nó.”

Tiểu Tề Tề đón chén rượu, màu rượu đỏ sẫm giống như tâm hồn cô lúc này, cô nhấp nhẹ một ngụm, dùng đầu lưỡi từ từ đẩy vào bốn phía trong khoang miệng, một mùi thơm nồng đậm chậm rãi quanh quẩn tỏa ra, để lại vị hơi chát lại càng làm nổi bật hương rượu. Tiểu Tề Tề tò mò nhìn Hạ Tuyên, “Quả thật khác hẳn.”

“Kỷ niệm là lễ vật tốt nhất.” Hạ Tuyên tiếp tục lắc chén rượu, “Tề Tề, chúng ta có phải nên làm một ly để kỷ niệm ngày này?”

Tiểu Tề Tề cười nâng chén, đôi mắt thâm tình lộ rõ tâm sự của mình, chạm nhẹ cốc, chạm ly.

“Chén thứ hai.” Hạ Tuyên lại nâng chén, “Đề phạt em.”

“Vì sao?” Tiểu Tề Tề khó hiểu trừng mắt lên.

“Thiện lương, trốn tránh, yếu đuối, đó không phải ưu điểm.”

Tiểu Tề Tề hiểu anh muốn nói gì, nhíu mày, “Cũng đúng, không phải trừng phạt, mà là đối ẩm.”

“Đối với anh: là tích lũy, lắng đọng và chờ đợi.” Hạ Tuyên lè mấp.

“Một cây làm chẳng nên non, nói sau, anh có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy lại còn muốn Tiểu Tề Tề em chú ý sao?” Nụ cười Tiểu Tề Tề đượm chút chua xót, bản thân đã biết sao còn nhịn không được lại sa vào? Chỉ cần anh vừa giờ tay ra, Tiểu Tề Tề cô cũng giống như những cô gái khác, nhắm mắt mà nhảy hố, trong lòng lại vẫn thấy hạnh phúc.

“Anh có thể coi đây là em đang ghen tỵ không?”

“Không thể!” Tiểu Tề Tề lạnh mặt, tức giận, “Bởi vì em lạnh nhạt với anh cho nên anh mới để ý em phải không?”

Hạ Tuyên lắc đầu, sùng nịch nhìn cô “Thật là khờ, chỉ được cái nghịch giống trẻ con, em chẳng lẽ không biết là anh luôn luôn chờ em sao?”

“Không biết!” Tiểu Tề Tề mạnh miệng “Chúng ta nào có thân quen!”

“Không quen? Lừa chính bản thân em hay là anh?” Hạ Tuyên lại lắc đầu, “Tề Tề, anh vẫn luôn ở bên cạnh em, ba năm qua, anh có mặt khắp nơi, chẳng lẽ thật sự em không cảm giác gì sao?”

Ba năm qua anh có mặt khắp nơi, nghe thấy câu này miệng Tiểu Tề Tề há ra, đúng vậy, anh chưa bao giờ biến mất, chỉ là hai người nhìn thấy nhau lại làm như không thấy.

“Khi em ốm, anh nhờ Hứa Thuần mang thuốc cho em, không đi học, anh chép bài cho em, lên mạng cả đêm, chơi game, nói chuyện phiếm, mắng chửi người, viết bài, một mình em đi du lịch bên ngoài, việc gì của em anh đều biết, người trong lòng em, đồ ăn em thích, không thích chạm vào cái gì, anh đều ghi nhớ trong lòng. Như vậy chẳng lẽ còn không đủ?”

Tiểu Tề Tề giật mình “... Em cho rằng đó là vì Hứa Thuần, mọi người đều nói như vậy.”

“Anh không thích Hứa Thuần, những việc đó đều là vì em mà thôi.”

“Thế...” Trước mắt Tiểu Tề Tề lại hiện ra cảnh nhà ga lúc sáng sớm, cô vội nắm chặt lên ly rượu mà thấy cảm giác lạnh lẽo... Em không biết. Vì sao lại là em, em không xinh đẹp, xấu tính, lại còn rất nhiều tật xấu nữa.”

Hạ Tuyên trầm tư, cái miệng nhếch lên tỏ vẻ uly khuyệt: “Anh cũng ngạc nhiên, vì sao lại thích một cô gái lạ kỳ như em chứ? Lúc đầu có lẽ vì tò mò, phong cách của em thật giống với mẹ anh, có lẽ vì thế anh mới để ý tới em. Khi đó em tuy còn trẻ con nhưng lại quật cường, cổ chấp kinh khủng, lại thêm rõ là đơn thuần. Đây là lần đầu tiên anh thích một cô gái nên không biết phải làm thế nào. Em trốn tránh anh anh sẽ không lộ mặt, em bảo anh đối xử tốt với Hứa Thuần anh cũng nghe lời em, em không để ý tới anh anh sẽ giả vờ như không thấy em. Tóm lại, em thích cái gì thì anh sẽ làm cái đó.”

“Không đúng, Hạ Tuyên, cơ bản là anh luôn quyến rũ em.” Tiểu Tề Tề nhìn thấy đôi mắt Hạ Tuyên tỏ vẻ cam chịu nên vội nói.

“Anh không quyến rũ em, là tình cảm của em quyến rũ chính em.” Hạ Tuyên cười yếu ớt, “Ừ, thật may mắn cuối cùng em cũng trưởng thành, đối mặt với tình cảm của mình, nếu không anh cũng không biết làm gì bây giờ.”

“Không đúng!” Mặt Tiểu Tề Tề đỏ bừng, “Tại anh tặng hoa hồng cho em, còn... hôn em. Em đã đồng ý đâu.”

Khuôn mặt của Hạ Tuyên cười càng tươi, giống như mặt hồ gọn sóng “Được, anh quyến rũ em.” Giơ chén lên “Cụng ly vì sự quyến rũ.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Ngọt Ngào

“Tề Tề, em ở chỗ này?” Hạ Tuyên đánh giá căn phòng nhỏ của Nguyễn Mai nơi Tiểu Tề Tề ở hơn một tháng qua “Trời ạ, còn kinh khủng hơn phòng ký túc xá của bọn anh.”

“Hi hi, chắc chưa từng ở chỗ nào như vậy phải không?” Tiểu Tề Tề ném cái túi lên giường rồi đi tìm lọ để cắm hoa “À, quên mua bình hoa.”

“Anh vừa mới thấy có cửa hàng bán đồ gia dụng gần đây, chắc là có bán bình hoa, để anh đi mua.”

Tiểu Tề Tề kéo Hạ Tuyên, “Không cần, dù sao vài ngày nữa cũng héo đi, cứ để đó cũng được.”

Hạ Tuyên túm nhẹ lên mũi Tiểu Tề Tề “Anh không muốn hoa anh tặng cho em lại có số mệnh như vậy.” Hạ Tuyên chỉ vào chai rượu có cắm một bông hoa nơi cửa sổ.

Tiểu Tề Tề rút tay cười “Đó là hôm qua em tự mua, không có gì cảm nên cảm vào đó.”

“Chờ anh một chút, rất nhanh thôi.”

Tiểu Tề Tề gạt đầu, sau khi Hạ Tuyên đi liền bắt đầu nhóm lò, buổi sáng đi vội nên bếp lò đã tắt ngúm. Trong phòng không có lò sưởi lạnh như hầm băng. Máy sưởi là dùng than đốt sau đó đưa ống dẫn hơi vào trong phòng để sưởi ấm đồng thời khói than cũng bị thoát ra trong phòng. Biết là không an toàn nhưng biết làm sao được, đại đa số nhà nào ở tầng dưới đều làm vậy. Tiểu Tề Tề dùng còn đốt lửa để nhóm than nên càng khó nhóm, cô vừa phòng mồm thôi vừa quạt mà mãi không thấy “dễ dàng” giống như lời Nguyễn Mai nói nên càng nhụt chí.

Cửa phòng mở, Tiểu Tề Tề thờ phi phi mở cửa, Hạ Tuyên giờ lên cái bình hoa bằng thủy tinh, khuôn mặt tràn đầy ý cười, trong chớp mắt ngừng lại, nhìn Tiểu Tề Tề một cách kinh ngạc. Tiểu Tề Tề cảm thấy mặt, gáy nóng lên, lau mặt một cách qua loa, “Nhanh thế, bình hoa trông thật đẹp.”

Hạ Tuyên từ lúc vào cửa vẫn nhìn Tiểu Tề Tề một cách kỳ lạ, thấy Tiểu Tề Tề lại lau mặt lần nữa trông mặt mờ càng lớn hơn, cần môi cố nín nhịn, Tiểu Tề Tề liếc thấy khuôn mặt kỳ lạ của anh hỏi một cách khó hiểu: “Anh là có chuyện gì thế?”

Hạ Tuyên cuối cùng không nhịn được, cúi đầu cười ha ha, “Tề Tề, em đi hát hí khúc sẽ không cần phải hóa trang đâu.”

Tiểu Tề Tề nhìn tay mình, cũng không phải là đen lắm, chỉ còn lại vài vết mờ, đúng rồi, có vẻ như cô vừa dùng tay này lau mặt, Tiểu Tề Tề nhìn Hạ Tuyên cười không nhịn được liền hét lên một tiếng, nhảy tới đưa tay lau trên mặt Hạ Tuyên. Hạ Tuyên không ngờ được cô giờ trở nên mạnh mẽ như thế nên làm cho cô dễ dàng thành công để lại trên má trái của anh một vết đen, Tiểu Tề Tề lại giờ tay chuyển sang má bên phải nhưng anh đã kịp né đi, đưa tay ra nắm lấy tay Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề cười né tránh, trong lúc hỗn loạn, Hạ Tuyên cảm thấy bàn tay buông lỏng, trong chớp mắt, một tiếng “loảng xoảng” vang lên, bình hoa đã rơi xuống nền nhà, vỡ tan tành.

Nhất thời, cả Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên đều dừng tay, nhìn những mảnh thủy tinh trong suốt nằm đầy trên mặt đất, lại nhìn lên khuôn mặt đối diện giống như diễn viên hát hí khúc liền nhịn không được cười ồ lên.

Hai người trở lại nghiêm túc, Hạ Tuyên rửa mặt cho Tiểu Tề Tề, anh lau thật cẩn thận, khăn mặt lướt qua da thịt đỏ bừng, Hạ Tuyên nhịn không được nói, “Tề Tề, anh bảo cái này.”

Tiểu Tề Tề chăm chú nhìn Hạ Tuyên, “Cái gì?”

Đáy mắt Hạ Tuyên hiện lên một tia giảo hoạt, tiến đến bên tai Tiểu Tề Tề, “Anh muốn hôn em.”

“Hử!” Tiểu Tề Tề cười thoải mái “Hạ Tuyên, anh trở nên hư hỏng từ lúc nào thế?”

Hạ Tuyên cười ha ha, trong sân có một cây lựu rất lớn, Hạ Tuyên đứng ở dưới gốc cây, cầm khăn mặt cười với vẻ sung sướng, ôn nhu, phong thái chói mắt làm cho nhiều năm sau, Tiểu Tề Tề vẫn còn nhớ một cách rõ ràng.

Tiểu Tề Tề nhặt những mảnh vụn thủy tinh, Hạ Tuyên đặt hoa hồng lên trên bệ cửa sổ.

“Ồi, thật chán quá, đồ tốt thế này lại vỡ mất?” Tiểu Tề Tề ảo não nhìn lên đồng hồ thủy tinh, lại nhìn Hạ Tuyên, “Hạ Tuyên, anh nói xem liệu có phải là điềm xấu không? Ngày đầu tiên chúng ta cùng một chỗ, món quà đầu tiên sao lại vỡ như thế này.”

Hạ Tuyên đi tới, đón túi rác trong tay Tiểu Tề Tề “Nói vậy, cùng lắm chỉ là cái bình hoa, đầu em chứa cái gì mà lại liên tưởng đến cái đó?” Nói xong đem túi rác bỏ vào thùng rác.

Tiểu Tề Tề nhìn anh làm một cách tự nhiên, thoải mái, cảm giác thư thái, ấm áp lại dâng lên.

Tiểu Tề Tề đến nhà cô hàng xóm sát vách lấy viên than về, trong phòng rất nhanh trở nên ấm áp, Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên ngồi trên giường, nói chuyện lung tung.

Tiểu Tề Tề nằm trong vòng tay rộng rãi, ấm áp của Hạ Tuyên, nhìn biểu tình của anh khi nói chuyện, đường viền môi thật rõ ràng, trông như một bức họa hoàn mỹ. Hạ Tuyên cười: “Nhìn cái gì?”

“Nhìn anh thật đẹp trai” Tiểu Tề Tề cười hi hi trả lời, “Trước kia mọi người đều nói anh đẹp trai mê người, giờ cũng thấy đúng, con trai xinh đẹp giống như một bức tranh, càng ngắm càng thấy thoải mái.”

“Không được nói anh xinh đẹp, xinh đẹp là từ dùng cho con gái.” Hạ Tuyên cố ý cau mặt.

Tiểu Tề Tề không buồn để ý tới anh, tiếp tục tìm kiếm từng đường cong rõ ràng trên mặt anh “Vì thế em rất sợ hãi, Hạ Tuyên.”

“Sợ cái gì? Về sau, có anh ở đây, không phải sợ gì cả.”

“Sợ hãi mất anh, sợ vô cùng.” Tiểu Tề Tề nghiêng đầu tựa vào vai Hạ Tuyên “Anh quá vĩ đại, em cảm thấy hạnh phúc tới quá dễ dàng, cũng quá bất ngờ. Giống như... giống như cảm giác từ trên trời rơi xuống một cái bánh ý.”

“Đồ ngốc.” Hạ Tuyên đặt cằm nhẹ nhàng lên trán Tiểu Tề Tề, ngửi mùi tóc thơm ngát “Tin anh, cũng nên tin tưởng bản thân em, từ nay về sau em chính là báu vật quý nhất trong lòng anh, anh sẽ bảo vệ em.”

“Bao lâu?”

“Cả đời.”

Lời nói giữa hai người yêu nhau luôn là những lời nói ngọt ngào, cô cuối cùng cũng thoáng buông lỏng chuyện mình với Hạ Tuyên. Nhìn người con trai trước mắt cô, sạch sẽ, hoàn mỹ, ôn nhu, ôn nhã, ngay cả sự u buồn trong ánh mắt anh cũng làm cho người ta động lòng, Tiểu Tề Tề đã kìm lòng không được mà trầm mê. Hoa hồng trong ngày lễ tình nhân, thổ lộ, lời tâm tình, hôn môi, đủ để cho trái tim của mỗi cô gái đang ở tuổi thanh xuân xao động.

“Hạ Tuyên, chúng ta, chúng ta quay về trường học đừng để cho người khác biết quan hệ của chúng ta, được không?” Tiểu Tề Tề dựa vào lồng ngực ấm áp của Hạ Tuyên, chiếc áo lông màu đen mềm mại như nhung làm cho cái mũi ngứa ngứa, Tiểu Tề Tề nhịn không được hắt hơi vài cái, vuốt mũi.

Hạ Tuyên kéo tay cô ra, rút khăn lau nơi đầu giường, lau một cách nhẹ nhàng “Vì sao?”

“Em...” Từ “sợ” cuối cùng cũng chưa nói ra mồm “Em muốn cho mọi người ngạc nhiên, làm cho mọi người đều tiếc nuối mà ra trường, Trời ơi, cọng cỏ thơm Hạ Tuyên đến lúc tốt nghiệp mà vẫn còn độc thân đấy. A, cái gì? Anh ấy thân với Tiểu Tề Tề lắm mà, Tiểu Tề Tề thật là lợi hại. Ha, đương nhiên rồi, Tề Tề dù sao cũng là á khôi trường Đại học A cơ mà. Thiết, tình bạn giữa nam và nữ, chỉ là gạt người...” Tiểu Tề Tề thay đổi giọng điệu, đáng vẻ sinh động giống như thật, nói xong chính cô cũng nhin không được cười lăn ra, ngã xuống giường, thờ dốc “Hạ Tuyên, anh nói xem, thật là vui nhé, làm cho mọi người phỏng đoán, kinh ngạc, tức giận, có phải rất hay đúng không Hạ Tuyên?”

“Được, đều theo lời của em.” Hạ Tuyên đột nhiên cúi người xuống, tay chống vào cằm, nghiêng xuống cạnh khuôn mặt của Tiểu Tề Tề, “Tề Tề.” tiếng nói ôn nhu, mềm nhẹ lại trầm ấm.

“Gi thế?” Tiểu Tề Tề nghiêng mặt nhìn anh.

“Anh muốn hôn em.” Đôi mắt anh như tỏa ra lửa, không đợi Tiểu Tề Tề cười né tránh, cánh tay dài đã vươn ra ôm lấy thắt lưng của Tiểu Tề Tề, đôi môi nóng như lửa đã phủ lại đây, dán xuống đôi gò má nóng bỏng Tiểu Tề Tề, chỉ lướt nhẹ một chút. Tiểu Tề Tề khản trương, ánh mắt nhìn ra chỗ khác, cảm thấy anh rời ra mới từ từ mở to mắt, lại như ngập chìm trong một hồ nước sâu vô cùng, giống như con cá gặp được dòng nước mát lạnh, sung sướng, hài hòa và vui vẻ

“Hạ Tuyên, liệu có phải chúng ta phát triển quá nhanh? .” Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên nằm song song trên giường, tiếp tục nói chuyện.

“Sao lại mau, quá chậm, anh chờ mất bốn năm mới tới ngày này.”

“Không đúng, chúng ta biết nhau có ba năm rưỡi.”

“Làm tròn không là bốn năm” Hạ Tuyên lại lè mép.

“Ồi chao.” Tiểu Tề Tề đánh Hạ Tuyên, Hạ Tuyên cũng không trốn, để mặc cho cô gõ thùng thùng vào ngực mình. Hạ Tuyên nhìn khuôn mặt giận dữ mang theo ý cười nhin không được, vươn tay ra nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn trên ngực mình, “Tề Tề, chúng ta sẽ hạnh phúc.”

“Đúng, chúng ta sẽ hạnh phúc.” Tiểu Tề Tề lặp lại lời Hạ Tuyên. Hạnh phúc tựa hồ rất gần nhưng lại cũng rất xa. “Hạ Tuyên, sao tay anh lại ấm thế?”

“Đó là bởi vì lòng anh thấy ấm áp. Trong lòng anh có em cho nên ấm áp.”

“Thiết, mùa đông em chỉ sợ lạnh, chẳng lẽ do lòng em lạnh như sắt?” Tiểu Tề Tề kéo Hạ Tuyên rồi hai người cười ha hả. Tiểu Tề Tề càng can rờ chồm lên phía trước “Hạ Tuyên, hóa ra anh sợ cù, em đã tìm được điểm yếu của.” Hạ Tuyên cười làm cho khuôn mặt không còn vẻ ôn nhuận, mặt nhăn lại thành một đồng tựa như con gấu không lồ trên giường cô, ủy khuất mà không thể tránh khỏi mỗi ngày bị cô chà đạp. Hạ Tuyên không chịu được nắm lấy hai tay của Tiểu Tề Tề, ngã ngửa ra giường, thờ hồn hển, đôi lông mày nhíu “Tiểu Tề Tề, thực ra em mới là điểm yếu của anh.”

Tiểu Tề Tề như cảm thấy có một dòng điện chạy qua, tránh ra gương mặt Hạ Tuyên gần trong gang tấc, “Hạ Tuyên, em cảm thấy mình thật mất mặt, làm sao bây giờ, anh mới tới một ngày em đã sa ngã hoàn toàn.” Cô ảo não nhăn mặt nhăn mũi, Hạ Tuyên lại xoay người nằm lại, cười đến mặt đỏ tai hồng, tỏ vẻ đặc chí “Tề Tề, anh thích nghe em nói như vậy” Tiểu Tề Tề che mặt, không để ý tới anh.

Hạ Tuyên thấy cô tỏ vẻ không để ý tới mình, biết là cô thẹn thùng và ảo não nên thay đổi đề tài “Nếu không thì sang Hongkong chơi với anh?”

“Công việc làm sao bây giờ?”

“Em còn chưa tốt nghiệp, không cần nóng nảy.”

Tiểu Tề Tề buông tay che mặt ra, lắc đầu kiên quyết “Đây là cuộc sống độc lập mà em muốn tìm, Hạ Tuyên.”

Hạ Tuyên nhìn đôi mắt kiên định của Tiểu Tề Tề, gật đầu, “Em luôn quật cường như vậy, thế nhưng nếu không như thế thì không phải là Tiểu Tề Tề mà anh thích.”

“Đúng vậy, Hạ Tuyên, vui vẻ nhất là sống thực với bản thân, cho nên anh mới không thấy vui vẻ. Mọi người ép anh làm chuyện anh không thích đúng không?” Đây là điều Tiểu Tề Tề vẫn muốn hỏi.

Hạ Tuyên nhìn biểu tình thân thiết của Tiểu Tề Tề, lắc đầu, “Mọi người không ép anh, thực ra là do bản thân anh tự ép buộc mà thôi.”

“Em không hiểu, em chỉ biết là nếu không vui về em sẽ không đi. Anh nếu không thích căn nhà đó thì sẽ không cần về, thế không được sao?”

Hạ Tuyên cười khỏ, “Đồ ngốc.”

Tiểu Tề Tề tỏ vẻ ủy khuất, nhăn mặt nhăn mũi, “Chán ghét, về sau không nói chuyện này với anh nữa, tùy anh.”

“Được, nửa năm tới anh sẽ chỉ ở bên em, chỉ nói chuyện yêu đương, không nói chuyện thế tục.” Hạ Tuyên vuốt nhẹ lên mũi Tiểu Tề Tề “Cứ nhăn mặt nhăn mũi giống hệt một bà già.”

“Hạ Tuyên, những ngày qua anh làm gì?” Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên tiếp tục ôm chầm nói chuyện phiếm, trong bóng đêm nên tiếng hô hấp của người kia thật rõ ràng.

“Thật ra rất là bận.” Hạ Tuyên chậm rãi lựa chọn từ ngữ “Ngày nào cũng gặp rất nhiều người, học chuyện xử lý công việc ở công ty, buổi tối tham dự các buổi tiệc chiêu đãi, tụ hội, cười với nhiều loại người, hàn huyên, nói những câu từ sáo rỗng, rập khuôn.”

“Thật vất vả đúng không?” Tiểu Tề Tề tưởng tượng ra cảnh những bộ quần áo là lượt, lễ phục dạ hội hoa lệ, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười vạn năm không thay đổi, đây gọi là cuộc sống của xã hội thượng lưu.

“Anh cũng quen rồi.” Tiếng nói Hạ Tuyên lộ vẻ lạnh lùng thản nhiên.

“Thế... có phải có rất nhiều mỹ nữ?” Báo lá cải luôn rất quan tâm tới các anh chàng giàu có quan hệ với đủ loại mỹ nữ, ngôi sao, tuy rằng cô không biết gia đình Hạ Tuyên có bao nhiêu tiền, địa vị xã hội ở Hongkong ra sao.

“Ha ha...” Hạ Tuyên buồn cười, “Em lại nghĩ tới cái gì thế?”

Tiểu Tề Tề âm thầm chặc lưỡi, nói thầm thì: “Người ta không phải đều nói như thế sao.”

“Thực ra sẽ có rất nhiều mỹ nữ.” Bên cạnh những người đó luôn sẽ có những mỹ nữ, địa vị trong mắt mọi người không phải là dựa vào tiền của và đàn bà dễ mà khoe ra sao. Hạ Tuyên yên lặng nhắm mắt lại. Mẹ anh nói, nếu đã lựa chọn thì nên kiên trì, có lẽ rồi anh sẽ quen thôi.

“Thế anh có phải là gặp được rất nhiều ngôi sao? Có phải đều xinh đẹp giống như trên tivi?” Tiểu Tề Tề bắt đầu hóng chuyện, nghiêng hẳn nửa người nhìn Hạ Tuyên.

Hạ Tuyên đưa tay ra, ấn cô nằm lại vào trong chăn “Không phải em kêu lạnh, đừng nhúc nhích. Lại tức giận: “Làm sao em cũng thích nghe ngóng loại chuyện nhảm này nhỉ?”

Tiểu Tề Tề thờ dài, rầu rĩ nói: “Không phải chỉ cảm thấy hứng thú, mà là, Hạ Tuyên, em đột nhiên cảm thấy chúng ta cách nhau quá xa...”

“Nói vậy, chúng ta gần đến thế.”

Đúng vậy, chúng ta gần đến thế lại sao thấy xa xôi. Có lẽ tình yêu với Hạ Tuyên ngay từ đầu đã khi xa khi gần, như không phải hiện thực.

Tiểu Tề Tề không nhớ cô ngủ lúc nào, chỉ nhớ rõ cô cùng Hạ Tuyên nói tới trường lớp, bạn bè, thầy giáo, sự nghiệp, tốt nghiệp, thực tập và những chuyện linh tinh liên quan tới đồng nghiệp. Mười ngón tay nắm chặt, Hạ Tuyên không nói nhiều, chỉ nắm tay cô, cẩn thận nghe cô nói chuyện, thỉnh thoảng đáp lại vài câu. Cô cứ như vậy, có chút lo lắng nằm trên một cái giường với Hạ Tuyên mà vượt qua một đêm tình nhân âm áp.

Ngày hôm sau, Hạ Tuyên bay đi, Tiểu Tề Tề chỉ đưa anh tới bến xe, nhìn anh mỉm cười rồi đi rồi cô cũng nhảy lên xe bus tới Công ty. Con đường phía trước còn rất dài, chẳng ai đoán trước được tương lai, chúng ta chỉ nên sống cho hiện tại. Đây là sau vài năm sống mơ mơ màng màng, lúc tốt nghiệp Tiểu Tề Tề đã tự an ủi mình như thế.

Sau ngày đó, ngày nào cũng điện thoại giống như mỗi đôi yêu nhau. Hạ Tuyên luôn ôn nhu, kiên nhẫn, lẳng lặng nói những lời quan tâm tới cô, thỉnh thoảng lại nói câu “Tề Tề, anh nhớ em.” Chỉ một câu nói đơn giản như thế lại làm Tiểu Tề Tề kích động thật lâu. Có lẽ, một khi cửa sổ mở ra, cô sẽ không còn do dự đón nhận thế giới mới nữa mà ôm hẳn vào trong lòng.

Tiểu Tề Tề vẫn cố gắng đến hết ba tháng mới trở lại trường, cầm theo tờ giấy bán mình. Cô nhớ lời nói của Hạ Tuyên, “Tốt nghiệp theo anh đi Mỹ được không?” Được không, không phải trả lời ngay nhưng cô đã có câu trả lời, vốn không nằm trong kế hoạch tình yêu của Tiểu Tề Tề. Cuối cùng Hạ Tuyên nói “Thật ra đại học quốc gia thành phố X cũng tốt, tiếp tục học ở đó cũng.” Tiểu Tề Tề nghe câu này trong điện thoại thấy hoảng hốt, hứa hẹn hay là tin lành đã tới?

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20

Ba tháng sau, Tiểu Tề Tề quay lại trường học. Hạ Tuyên nghe nói cô quay trở lại trường cũng trở lại vào ngày hôm sau. Tiểu Tề Tề ngồi bên hồ đợi anh, nhìn bãi cỏ xanh mướt cần mềm rã, thấy mùa xuân thật ấm áp.

Hạ Tuyên vừa đi đến hồ, đứng từ xa đã thấy khoe miệng cô đang cười, giống như nước mùa xuân, khuôn mặt mềm mại dưới ánh mặt trời có thể thấy rõ từng sợi lông tơ trên mặt. Mi mắt Tiểu Tề Tề run lên, quay đầu, nhìn thấy Hạ Tuyên liền cười chạy tới. Đứng trước mặt Hạ Tuyên cẩn thận đánh giá anh, giống như thật lâu rồi chưa gặp. “Hạ Tuyên, anh có vẻ gầy hơn.”

Hạ Tuyên nắm tay Tiểu Tề Tề, nhẹ nhàng kéo tới, Tiểu Tề Tề liền ngã vào lòng anh. Hạ Tuyên hít một hơi thật sâu “Chính là mùi hương này.” Dây buộc tóc vừa giật qua còn thoảng thoảng một mùi hương nhẹ nhẹ “Anh luôn suy nghĩ, Tề Tề, em dùng sữa tắm gì mà sao trên người em thơm thế.”

“Chỉ là loại hắc chi ma thôi, sao có mùi gì được.” Tiểu Tề Tề kéo áo Hạ Tuyên, gục đầu vào cổ anh, nghe thấy nhịp đập trái tim của nhau thật rõ. “Thế anh nghĩ thấy mùi gì vậy?” Tiểu Tề Tề không nhận được tò mò.

“Mùi của mẹ.” Hạ Tuyên trêu cô, Tiểu Tề Tề quả nhiên mắc mưu đẩy anh ra “A, đáng giận, anh bắt nạt em, nói em là bà cô?” Vừa nhấc đầu liền thấy đôi mắt thâm trầm nhưng nồng đậm tình ý, lại nhăn mũi nói “Anh bắt nạt em”

Hạ Tuyên cúi đầu, nhìn đôi môi mọng đỏ kiêu diễm hơi nhếch lên của cô, thấy như có một dòng nước ấm chảy trong người, hơn một tháng nhớ nhung cuối cùng cũng bùng nổ lên chậm rãi cúi xuống, hôn nhẹ nhàng lên đôi môi mềm mại ngọt ngào kia. Khát vọng đã lâu, một khi phát ra sẽ không kìm nén được, tình cảm nguyên thủy vọt lên giống như thủy triều. Tiểu Tề Tề thấy đôi môi Hạ Tuyên tới gần phối hợp nhắm mắt lại, cảm thụ được nụ hôn thâm tình của anh, nhẹ như gió xuân phát qua, như băng giá tan chảy, như hoa nở khi xuân về.

“Hạ Tuyên, đường về xa quá, chân em đau.” Tiểu Tề Tề nhớ anh nói mình giống bà cô già nên nhận không được muốn trả thù “Anh phải công em”

“Em đã giảm cân chưa?” Hạ Tuyên có ý nhử mày, thấy quả nhiên Tiểu Tề Tề bắt đầu chu miệng phản đối thì mới cười nói “Anh đi xe đạp, chờ em về liệu có được tính là công không?”

“Hừ, thế mà cũng gọi là công? Thà rằng em công anh còn hơn” Tiểu Tề Tề nhảy lên, lôi kéo Hạ Tuyên chạy về phía con đường nhỏ “Em biết đi xe đạp, để em chở anh nhé.”

Hạ Tuyên nắm vào thắt lưng Tiểu Tề Tề, hai chân gần như chạm đất, cho dù ôn nhu, lịch sự nhưng phong độ của anh cũng bị cô làm cho hồng hết. Chiếc xe phóng nhanh trên đường, đi ngoằn ngoèo như rắn rồi cuối cùng ngã rầm ra đất, chỉ thiếu mỗi cái hét to của cô là giống hệt như một nữ sinh trung học. Hạ Tuyên chống chân xuống, không chịu cho Tiểu Tề Tề lái, trên đầu ướt đầm mồ hôi hỏi “Tiểu Tề Tề, em thật ra có biết lái xe đạp không vậy?” Tiểu Tề Tề quay đầu, nhìn Hạ Tuyên một cách khinh thường “Đương nhiên là biết chứ! Nhìn anh sao dọa người thế, năm đó, lần đầu tiên đi xe đạp, em chờ nàng Giang chạy từ trên đường núi xuống cũng không thấy bà ấy hoảng sợ giống như anh bây giờ.” Tiểu Tề Tề trợn mắt tỉnh bơ nói dối, lần đó Giang Nhất Lam không phải không sợ nhưng chỉ bị dọa cho phát điên, mặt trắng bệch cả một ngày, từ lần đó cứ nhìn thấy xe đạp là trốn, còn tưởng bị bệnh tâm lý ấy chứ.

Hạ Tuyên cười đau khổ, “Tề Tề, anh chết vì em mất, có ai đi xe đạp giống như em không? Không nói việc chở người, không ngã vỡ đầu ra đã là may mắn rồi” Tiểu Tề Tề cười hi hi vỗ ngực, “Đương nhiên không ngã vỡ đầu, cùng lắm chỉ gãy chân nằm bất động hai ba ngày thôi.” Lần đó Giang Nhất Lam không khóc, không kêu, chỉ bởi vì lúc ngã xuống Tiểu Tề Tề đã hy sinh thân mình làm đệm thịt cho cô ấy mà thôi.

“Cái gì?” Hạ Tuyên cắn răng, cướp lại ghi đông xe đạp, ngồi lên yên xe, nói ỉu xiu: “Nói nhảm ít thôi, về sau không được chở ai nữa. Lớn tướng như thế còn không biết đi xe đạp, đã thế còn thể hiện. Tề Tề, thật không ngờ nhìn em khôn khéo như vậy hóa ra cũng có lúc hồ đồ.” Tiểu Tề Tề ngậy ngốc, ngồi lùi lên phía sau, còn không quên hỏi: “Hồ đồ, em hồ đồ chỗ nào?” Cũng không thấy Hạ Tuyên nói thêm câu nào, chỉ chậm rì rì đạp xe.

“Chúng ta đi đâu thế?” Tiểu Tề Tề lúc này mới để ý thấy hai người bọn họ đã đi được một đoạn rất xa, không phải đường quay về trường học.

Hạ Tuyên vẫn còn giận dỗi, “Chơi xuân.” Tiểu Tề Tề huých thắt lưng Hạ Tuyên “Sao thế, cứ thế này đi chơi xuân? Không mang theo đồ ăn à.”

“Em đói hả?” Hạ Tuyên luôn luôn ôn nhu cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường, tuy giận nhưng vẫn không giấu được sự chăm sóc, Tiểu Tề Tề ngồi ở sau lưng lại ngơ ngẩn, đáng tiếc là Hạ Tuyên không nhìn thấy.

“Đáng tiếc chưa tới mùa hè, nếu không chúng ta đi ăn trộm dưa hấu.” Tiểu Tề Tề nhìn vườn rau rộng phía xa xa, lại kéo quần áo Hạ Tuyên “Nếu không chúng ta ra kia ăn trộm đồ ăn đi? Thảo nào cũng có dưa chuột hoặc cà chua gì đó!”

Hạ Tuyên im lặng không nói nổi một lời, đây mới chân thật là Tiểu Tề Tề, một cô gái ngây thơ thuần khiết, ban đêm thì đến hồ để bơi, huyết saó với những anh chàng đẹp trai, sẽ đi ăn trộm mấy đồ linh tinh không đáng tiền, có lúc thì giương nanh múa vuốt giống như một chú mèo hoang, cô sẽ kiên cường, tự tôn theo đuổi lý tưởng của mình, cười một cách thoải mái, vừa làm cho người ta đau lòng lại vừa thấy sao thật xinh đẹp mà muốn được chăm sóc cho cô ấy.

Tiểu Tề Tề kiên trì không muốn cho ai biết quan hệ của mình với Hạ Tuyên thì anh cũng đành chịu. Mỗi lần đi đâu đều đi ra ngoài một mình, sau đó hẹn gặp nhau bên rừng cây ven hồ kia, đầu võ mồm, đọc sách, nói chuyện phiếm, những lời tình cảm, nhìn hồ nước, ngắm chim bay, ngắm bầu trời trong xanh. Nếu đi ăn cơm thì sẽ ăn ở chỗ ra xa trường học.

Tiểu Tề Tề vẫn trẻ con, không chịu ăn cà tím. Hạ Tuyên kiên trì thuyết phục, vừa ôn nhu vừa kiên định, lúc nào cũng nói: “Khi còn trẻ nên nếm thử, không nếm thử làm sao mà biết không tốt? Không ăn kiêng sẽ tốt cho cơ thể, ngoan nào, ăn ít thôi.”

Tiểu Tề Tề trở về ký túc xá, Hứa Thuần cũng đã về. Tiểu Tề Tề giống như kẻ trộm, luôn thấy nom nớp, xoay quanh Hứa Thuần hỏi han chăm sóc. Hứa Thuần nhưng lại vô cùng bình thản, trả lời về việc mình đi Thâm Quyển một cách sơ sài, chỉ nói: “Dù sao tớ cũng tìm được một công ty rất khá, mấy tháng tốt nghiệp cuối cùng sẽ điên cuồng một lần tìm được một nhà không sai công ty, này mấy tháng liền còn lại cuối cùng tốt nghiệp điên cuồng.” Tiểu Tề Tề nghe Hứa Thuần nói hơi có vẻ nhấn mạnh chữ “điên cuồng” không khỏi co rúm người lại.

Nhoáng cái, hơn một tháng cũng trôi qua. Mấy ngày nay, chuẩn bị cho đề tài luận văn tốt nghiệp nên Tiểu Tề Tề luôn cắm rổ trên thư viện, lên mạng tra tài liệu mà không gặp mặt được Hạ Tuyên lần nào, chỉ có thỉnh thoảng gửi cho tin nhắn mà không dám gọi điện. Lúc này Tiểu Tề Tề lại nằm thờ dài trong ổ chăn, lần nào cũng không dám nhìn lúm đồng tiền xinh như hoa kia của Hứa Thuần, cảm thấy giống như mình đang yêu đương vụng trộm mà thấy xấu hổ.

Hôm nay, vừa bước ra khỏi thư viện đã thấy Đái Côn Côn với quả đầu giống như cái bánh ngô chui ra từ đường mòn của vườn hoa đối diện. Tiểu Tề Tề ngoác gọi Đái Côn Côn “Sao thế? Vẫn buồn ngủ?” Đái Côn Côn thờ dài, giơ tập tài liệu trong tay ra “Chuẩn bị lên thư viện.” Tiểu Tề Tề chặc lưỡi, “Ra về, giờ mấy giờ rồi còn mò lên thư viện? Mà nhìn dép của bà kia, thế này mà cho bà vào thư viện mới là lạ.”

Đái Côn Côn nhìn xuống đôi dép lê của mình, cười thoải mái “Bà ấy sáng tạo thật đấy, có phải đàn bà thời mẫn kinh ai cũng vậy? Đi dép có quai cũng không cho người ta vào thư viện, đáng giận quá.” Nói xong, Đái Côn Côn cũng không lên thư viện, hai người đi dọc theo con đường nhỏ ven sông gần thư viện, hai bên đường đều là các tác phẩm thư pháp của hội văn học trong trường, Đái Côn Côn vừa đi vừa nhìn, “Ồi giời, chẳng có trình độ gì cả, không biết xấu hổ còn treo lên. Ồi, bức này rất ổn nhé, Hạ Tuyên? Ai, người thì đẹp, đầu óc cũng thật thông minh? Có vẻ ghen đóng vai trò rất quan trọng đây.” Tiểu Tề Tề cũng đứng lại nhìn, quả nhiên là chữ của Hạ Tuyên, thể chữ Khải vừa uyển nhả, vừa tiêu sái, cô bỗng thấy trong lòng tràn đầy ấm áp, kéo tay Đái Côn Côn reo lên: “Đi thôi, đi thôi, nhìn làm gì?”

Đái Côn Côn tò mò về quan tâm Tiểu Tề Tề, “Bà mấy ngày nay thế nào chẳng thấy bóng dáng đâu, không phải đang mốt tình yêu xé bóng chứ?” Tiểu Tề Tề trấn tĩnh từng Đái Côn Côn, “Đầu óc kiểu gì thế, suốt ngày nghĩ linh tinh.” Đái Côn Côn cười hi hi, câu lên cánh tay nhỏ của Tiểu Tề Tề “Đừng dọa tôi, tôi yêu bà bốn năm, giờ bà quay lưng một cái, định vứt bỏ tôi chứ gì.” Tiểu Tề Tề bĩu môi, “Đái Côn Côn, thân là một sinh viên nữ, sao lại nói ra lời nói ghê tởm như thế?”

“Vứt mẹ cái hình tượng đó đi, sắp chia tay rồi còn không cho tôi phát tiết chút oán giận trong lòng?” Đái Côn Côn nhìn chăm chú vào đôi mắt Tiểu Tề Tề, “Tiểu Tề Tề, tôi cảnh cáo bà, sa vào tình yêu lúc xé bóng cũng không nên hết lòng, đây tuy là lần điên cuồng cuối cùng nhưng cũng chỉ để xả hơi thôi nhé.”

Tiểu Tề Tề không kiên nhẫn đập cô “Đã biết, đi ăn cái gì đi?” Đái Côn Côn vẫn tiếp tục lái nhái: “Để tôi nói tiếp đã ...”

“Được rồi, ý của bà tôi hiểu.” Tiểu Tề Tề chặn đứng lời lái nhái của cô nàng “Ăn tượng đất đi?”

Đái Côn Côn thờ dài, đầy mắt âm thầm, nhìn khuôn mặt màu hồng phấn của Tiểu Tề Tề vẫn không nhận được lại chạy theo sóng vai với Tiểu Tề Tề, khuôn mặt trầm xuống “Tiểu Tề Tề, dừng lại bảo tôi không nói cho bà, Đại mỹ nữ nhà bà mấy ngày nay vẫn hẹn hò với Hạ Tuyên đấy, bà có biết không?” Bước chân Tiểu Tề Tề hơi chậm lại, quay đầu nhìn vào đôi mắt đầy ẩn ý của Đái Côn Côn, ra vẻ tự nhiên cười: “Biết, Hứa Thuần nói luận văn cần một chút số liệu thống kê cho nên nhờ Hạ Tuyên hỗ trợ. Không có gì đâu, hai người vẫn thế mà.”

“Bà nói không có gì nhưng tôi lại sợ là có gì, đến lúc đó đừng có mà gào khóc.” Giọng nói của Đái Côn Côn lạnh nhạt.

Trong lòng Tiểu Tề Tề cũng có chút nghi hoặc nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh “Được rồi, khóc cũng không tìm bà, bà lo lắng nhiều làm gì?” Đái Côn Côn liền nói: “Dạ, không ngờ bà còn bình tĩnh như thế. Tóm lại, nếu bà thật sự thì phải nắm chắc lấy, không cần để cho bọn đàn ông có cơ hội chần chừ” Đái Côn Côn lại véo lên đôi má của Tiểu Tề Tề “Cô bé ngốc nghếch, trên mặt đều lộ rõ về đang yêu đương nhưng chị đây cũng không hỏi em chẳng lẽ em không thấy lạ sao? Nếu đã yêu Hạ Tuyên thì nên giữ chặt hân.” Tiểu Tề Tề chết đứng, một lúc sau mới nói: “Rõ như vậy sao?”

Đái Côn Côn thờ dài, “Mọi người chủ yếu là e ngại nên không ai nói gì thôi nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Có người thấy bà và Hạ Tuyên đi dạo phố, trông rất thân mật. Hứa Thuần lại nhạy cảm như vậy không có khả năng không biết nhưng nó vẫn ra về không biết lại quán quýt lấy Hạ Tuyên. Tiểu Tề Tề, bà nên cảnh giác, đừng cứ ngốc nghếch như vậy.”

Tiểu Tề Tề nhìn chăm chăm vào gốc cây lựu ven đường, đúng lúc hoa nở đỏ rực, đâm vào mắt làm nhức nhối. Bị mấy lời nói của Đái Côn Côn ảnh hưởng nên chẳng còn tâm trạng ăn cơm, xoay người quay thẳng về ký túc xá “Tôi không ăn đâu, bà đi ăn một mình đi.” Đái Côn Côn giữ chặt tay cô, cười vui vẻ “Đừng mẹ già như vậy, đây không phải là phong cách của bà, không ăn cơm làm sao giải quyết được vấn đề? Bà xem đây, tôi yêu thâm bà bốn năm bà cũng chưa từng đáp lại, giờ tôi vẫn tốt đấy thôi?” Tiểu Tề Tề vừa bực mình vừa buồn cười, đập lên cánh tay Đái Côn Côn “Được rồi, toàn đùa linh tinh. Đi ăn cơm là được chứ gì.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21

Đái Côn Côn lè lưỡi: “Tiểu Tề Tề, nói thật với bà, coi chừng Hứa Thuần một chút, đừng ngốc như thế, cái gì cũng thật thà.”

Tiểu Tề Tề trừng mắt mắng Đái Côn Côn đang uống say lơ đãng “Đừng nói thế, dù sao cũng học cùng bốn năm đại học. Nếu bà không thích cô ấy thì thôi, đừng nói thế!”

Đái Côn Côn cười, vỗ lên tay Tiểu Tề Tề “Ai, cũng chỉ có bà như thế tôi mới nói, người khác tôi nói làm gì. Bà cứ che chở cho nó nhưng có biết ở bên ngoài nó đã làm những chuyện gì không?”

“Cô ấy cũng chỉ do xinh đẹp mà thôi, nào có phải lỗi của cô ấy? Toàn là người ta quán quýt lấy cô ấy ấy chứ, chẳng lẽ là cô ấy sai? Lời đồn đãi thật đáng sợ, tôi đã từng biết rõ, dù bọn họ có nói thế nào tôi cũng chỉ tin vào hai mắt của mình. Tuy rằng ánh mắt Hứa Thuần hơi dụ dỗ một chút, nói chuyện làm việc lại tỏ vẻ yếu ớt một chút mà thôi, chưa gì đã coi cô ấy như mảnh thú hồng thủy thế?”

“Hừ!” Đái Côn Côn uống thêm một chén rượu, “Vậy bà thử gọi điện cho Hạ Tuyên để hỏi xem giờ hán ta đang làm gì?”

Tiểu Tề Tề tuy mạnh miệng nói là không để ý nhưng quả thực cũng thấy nóng ruột, nụ hôn sớm mùa đông năm đó tại sân ga như hiện ra trước mắt. Tình ý của Hứa Thuần đối với Hạ Tuyên cô biết rõ nhất, cho nên cô luôn cảm thấy thẹn với Hứa Thuần, vì thế lại càng bao dung cho vẻ ngây thơ đáng yêu của Hứa Thuần mà không phải giống như bọn Đái Côn Côn, chỉ cười nhạt, coi cô ấy như hồ ly tinh, luôn chửi bới sau lưng.

“Tôi đi toilet.” Tiểu Tề Tề cầm điện thoại, đứng lên.

Đái Côn Côn cười một cách khó lường, lại uống thêm ngụm nữa.

Tiểu Tề Tề đứng ở trước cửa ra vào của cửa hàng, ngửi thấy mùi bơ thơm ngọt ngào của cửa hàng bánh nướng bên cạnh bỗng thấy lòng dịu lại. Tiểu Tề Tề cầm di động, do dự một chút, cuối cùng cũng gọi cho Hạ Tuyên. Tiếng chuông vang rất lâu, mỗi chuỗi âm thanh vang lên như đập vào đầu quả tim của cô, vài lần muốn ngắt máy nhưng mỗi khi nghe tiếng chuông kêu lặp lại cô lại thấy bản thân bình tĩnh hơn. Tiếng nói trầm thấp của Hạ Tuyên cuối cùng cũng vang lên “Alo, xin chào, có chuyện gì thế?” Tiếng nói tuy vẫn ôn nhu nhưng lại có chút lạnh lùng, Tiểu Tề Tề sững sốt nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường: “Sao thế? Anh đang ở đâu? Không tiện nói chuyện?”

“Ừ, cũng không hán.” Hạ Tuyên chân chờ một chút, miệng tai Tiểu Tề Tề hơi chấn động, cô tựa hồ nghe thấy tiếng con gái cười nhỏ nhưng lại giống như một làn gió thoảng qua, rất nhanh tỏ vẻ bình tĩnh nghe tiếp.

“Đang cùng thảo luận chuyện luận văn với bạn cùng lớp.”

“Vậy à, vậy anh tiếp tục đi, em không sao.” Tiểu Tề Tề nhu thuận nói, Hạ Tuyên cũng không nói thêm lời nào, hai người chào nhau rồi tắt điện thoại.

Đứng trong đình bát giác bên hồ, Hạ Tuyên cầm điện thoại, từ phía sau cây cột đi ra, cười thân thiện với Hứa Thuần: “Sao, hiểu chưa? Chúng ta về thôi.”

Hứa Thuần nhún nhẹ đôi lông mày viễn sơn dài nhỏ, giống như sương như khói “Ồi, chán quá. Em thấy sao khó quá, Hạ Tuyên, anh giảng lại một lần nữa cho em được không? Mà đúng rồi, anh có bận gì không?”

“Cũng không có chuyện gì.” Hạ Tuyên cố gắng che giấu sự nóng ruột của mình, mỉm cười giống như trước.

“Vậy mai nói tiếp nhé, chúng ta đi ăn đi?” Dáng người Hứa Thuần cao gầy, đường cong lồ lộ, hôm nay cô còn mặc chiếc váy ngắn màu đen bó sát nên càng lộ ra dáng người yếu đuối, gọi cảm đến nỗi Hạ Tuyên càng không dám nhìn thẳng.

“Đi thôi, trưa rồi dù sao cũng đói bụng, đúng không?” Hứa Thuần tự nhiên khoác lấy tay Hạ Tuyên.

Hạ Tuyên ngẩng đầu vuốt tóc mái bị gió thổi, tỏ vẻ tự nhiên rút tay ra “Nào, đi thôi.”

Hứa Thuần nhìn bóng dáng Hạ Tuyên quay người, vẻ mặt âm thầm cắn chặt môi nhưng rất nhanh lại đi nhanh đuổi theo sau.

“Ồi chào.” Hứa Thuần hét lên một tiếng, cũng là do đi quá nhanh mà thân mình hơi nghiêng đổ ngã về phía trước, Hạ Tuyên theo bản năng giơ tay ra đỡ cô

“Thật may, chắc không sao chứ?” Hạ Tuyên vội vàng buông tay, nhưng Hứa Thuần lại kêu một tiếng rồi ngã vào lòng Hạ Tuyên, sờ vào cổ chân mình tỏ vẻ ủy khuất nói “Có vẻ như vị trật chân.” Một bàn tay nắm lấy cánh tay Hạ Tuyên, ngẩng đầu, đáng vẻ yếu đuối, mềm mại, bất lực làm cho người ta đau lòng. Hạ Tuyên lấy di động ra “Để anh gọi điện cho Lý Dục.”

“Không cần, Hạ Tuyên.” Hứa Thuần kêu to, thấy Hạ Tuyên còn chưa ngừng gọi liền vội nói: “Hai ngày nay Lý Dục đi Nam Kinh, anh không nhớ sao?”

Hạ Tuyên à một tiếng, mọi người ở ký túc xá lúc gần tốt nghiệp đều giống nhau, nhảy loạn như chim, còn thật sự không biết chạy phương nào “Vậy em có đi được không?” Nghĩ nghĩ lại nói thêm “Để anh gọi cho Tiểu Tề Tề hoặc Cá hoa vàng nhé.”

“Hạ Tuyên, anh chán ghét em lắm sao?” Hứa Thuần cúi đầu, nước mắt chảy không ngừng giống như thác đổ “Hai người ấy có đến đây cũng không công

được em về. Hon nữa Cá Hoa vàng còn đi hội chợ việc làm, Tề Tề thì nói là có bạn trai, còn đang đi hẹn hò mà.”

Hạ Tuyên đứng người “Vậy để anh diu em về.” Hứa Thuần ngẩng đầu, ánh mắt quyến rũ do mang theo nước mắt nên loang loáng giống như hạt châu. Hạ Tuyên quay mặt sang chỗ khác, nhìn những chú vịt hoang phịch cánh chạy bên hồ, nắm chặt di động bỏ vào trong túi áo.

Tiểu Tề Tề đưa Đái Côn Côn quay trở lại trường, dọc đường đi, cô ấy nói liên miên, cần nhấn không dứt, đi tới cửa hàng có anh chàng cắt tóc đẹp trai hồi nọ thì liền không chịu bước tiếp, đòi phải vào cắt tóc. Tóc Tiểu Tề Tề cũng khá dài, gần chạm vai cuối cùng cũng không chịu được cô ấy năn nỉ liền diu Đái Côn Côn đi vào “Ăn cùng bà, tôi cũng cắt tóc theo bà đây.”

Không ngờ Đái Côn Côn vừa ngồi vào trước gương đã bắt đầu cười quái dị, Tiểu Tề Tề ngồi phía sau cô ấy nhìn mặt nhìn mũi “Đái Côn Côn, cần thận người ta cho rằng bà là bệnh nhân thần kinh, uống có chút rượu đã điên điên khùng khùng.”

Đái Côn Côn nháy mắt “Tiểu Tề Tề, thật ra tôi không thích anh chàng cắt tóc đó, bà không biết đâu, hần ta mời tôi mất bao nhiêu bữa cơm, cắt tóc lại giảm giá 7 % nên tôi mới dụ dỗ bà thường xuyên đến đây cắt tóc. Thế nào, choáng không?”

Tiểu Tề Tề quay phắt lại, chỉ thấy khuôn mặt Đái Côn Côn qua gương, ánh mắt dài nhỏ vừa kiêu ngạo, vừa mang theo nụ cười khiêu khích “Dù sao giờ bà đều đem linh hồn bán cho ma vương điên cuồng tên là tốt nghiệp, có nói ra cũng không sợ bà mắng.”

Tiểu Tề Tề quay đầu, cười yếu ớt trong gương “Đái Côn Côn, bà đúng là điên rồi, không ăn nho dám nói nho chua.”

“Không ăn nho còn hơn ăn vào lại đau bụng” Đái Côn Côn liếc mắt cười tình “Tiểu Tề Tề, báo ứng của bà đến kìa.” Tiểu Tề Tề theo ánh mắt cô liếc ra phía bên ngoài, hai thân hình một cao, một thấp quen thuộc đi sát vào nhau một cách thân mật, đi từ phía rừng cây phong ven hồ về. Nam trông đẹp trai, ôn nhã, nữ thì kiều mị, tuyệt diệu, quả thật trông như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Tiểu Tề Tề vội xoay người, nhìn gương, nhìn thấy ánh mắt trào phúng của Đái Côn Côn, tỏ vẻ phục tùng, nói với thợ cắt tóc sau lưng “Sao còn không cắt, chậm chạp thế?”

“Tiểu thư, thật ra cô để tóc dài rất hợp, tóc khỏe, vừa thẳng vừa đen, da cô lại trắng càng nổi bật, rất xinh đẹp. Tôi sẽ chỉ sửa lại là đẹp ngay.”

“Không, cắt hết.” Tiểu Tề Tề rầu rĩ nói: “Tốt nhất là giống như tóc tên kia kìa.” Vươn tay chỉ vào một thợ cắt tóc với quả đầu húi cua.

“Cái gì?” Thợ cắt tóc trừng mắt “Tiểu thư, cô nói đùa phải không?”

“Cô ấy muốn cắt ngắn thì anh cứ cắt theo ý cô ấy đi.” Đái Côn Côn ở phía sau cười quái dị, Tiểu Tề Tề chỉ biết nghiêm mặt, tỏ vẻ hờn dỗi.

Cắt tóc cũng không đến nỗi ngắn như Tiểu Tề Tề muốn, tóc ngắn ngắn, hai bên má ngắn, đằng sau tia dài hơn chạm cổ, tóc mái cũng tia tùy ý che ở trước trán. Tiểu Tề Tề nhìn bản thân trong gương, thấy còn xinh hơn cả lúc để tóc dài ấy chứ, đôi lông mày đen thẳng, ánh mắt trong veo, mũi nhỏ xinh, đôi môi tái nhợt, tuy đường nét không thật đẹp nhưng cũng được coi là tinh xảo.

Thợ cắt tóc cúi xuống, cười yếu ớt với Tiểu Tề Tề qua gương: “Tiểu thư, cô thấy thế nào?”

Tiểu Tề Tề gật đầu, “Rất được, cảm ơn.” Cuối cùng cũng uể oải kéo Đái Côn Côn ra thanh toán tiền, chán nản không muốn đi lên thư viện liền đi thẳng về ký túc xá.

Dọc theo đường đi, Đái Côn Côn gần như đã tỉnh rượu, chỉ biết cười hi hi kéo tay Tiểu Tề Tề “Thế nào? Đã bảo bà đừng có thật lòng, ai cũng thế cả thôi, tranh thủ trước khi tốt nghiệp mới điên cuồng một lần.”

Tiểu Tề Tề hất tay Đái Côn Côn, “Bà đừng mãi lấy suy nghĩ tiêu cực như thế để mài mòn tôi? Người khác như thế nhưng tôi và Hạ Tuyên sẽ khác, anh ấy không phải người như vậy. Nếu đã thích Hứa Thuần thì đã thích luôn ba năm trước đây rồi, sao phải đợi đến giờ?”

“Thế tại sao giờ Hạ Tuyên mới tỏ tình với bà?” Tiếng nói Đái Côn Côn trở nên sắc bén, như đâm thủng đáy lòng Tiểu Tề Tề “Bà đã muốn đi thành phố X mà hần ta thì đi du học hoặc trở về Hongkong, bà cho rằng hần ta là đồ ngốc hay sao mà không nghĩ tới khoảng cách của hai người về sau? Chỉ sợ tỏ tình với bà nhưng vẫn lằng nhằng với người khác ấy chứ?”

Tiểu Tề Tề càng đi nhanh hơn “Đừng nói nữa. Anh ấy nói sẽ không đi du học mà đi thành phố X với tôi tiếp tục học nghiên cứu sinh, chẳng lẽ thế cũng không được?”

“Đứng, đứng!” Đái Côn Côn càng nói to hơn “Thế nhưng chỉ sợ hần ta cũng nói thế với người khác thì sao. Ai mà biết được? Ai bảo hần ta và Hứa Thuần những năm vừa rồi không rõ ràng ra, ai mà chẳng biết?”

“Cái gì không rõ ràng lòng tôi biết là được!” Tiểu Tề Tề thẹn quá hóa giận, đứng yên quát Đái Côn Côn, “Côn Côn, sao bà toàn muốn cho tôi không vui về thế này?”

“Tôi... tôi sợ bà khóc!” Đái Côn Côn đưa tay ra kéo tay Tiểu Tề Tề “Người khác tôi sẽ mặc kệ. Đừng giận, thế tôi hỏi bà vừa nãy bà gọi điện thoại cho Hạ Tuyên hần có nói hần đang ở cùng với ai không, làm cái gì không?”

“Sao bà biết tôi gọi điện thoại?” Tiểu Tề Tề xấu hổ hỏi lại.

Đái Côn Côn nhìn ánh mắt lẩn tránh của cô, cười lạnh, “Tôi chắc chắn hẳn ta không dám nói.”

Tiểu Tề Tề muốn nói thêm nhưng cũng không biết nên nói gì, chỉ biết thờ phỉ phỉ quay người đi về phía ký túc xá. Đái Côn Côn vội sai chân đuổi theo, Tiểu Tề Tề cũng không quay đầu lại, nói to: “Côn Côn, nếu bà nói thêm nửa câu, tôi với bà tuyệt giao.” Đái Côn Côn tỏ vẻ hèn mọn, mặt tròn trĩnh, nhưng cũng không dám nói thêm câu nào.

Quay về phòng, Hứa Thuần đã trở lại, khuôn mặt như được phủ một lớp phấn hồng, đôi mắt phượng bình thường được chút u buồn, mềm mại đáng yêu giờ có thêm chút sắc xuân, vừa thấy Tiểu Tề Tề về liền đứng dậy quay một vòng “Tề Tề, đây là váy mới vợ mua ở Thẩm Quyển, trông được không?” Tiểu Tề Tề ngắm nhìn đường cong lộ rõ trên cơ thể Hứa Thuần, gật đầu, cố cười nói: “Rất đẹp, nếu chồng mà là đàn ông thì trông mắt chắc đã rớt xuống.”

Hứa Thuần tỏ vẻ xấu hổ, chạy lại cầu lên cánh tay của Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề không kịp tránh, thoáng ngửi thấy mùi thơm trên người Hứa Thuần bỗng thấy hoảng hốt, thoáng thoáng là mùi nước hoa đàn ông, mùi hương mà lúc nào cô cũng có thể ngửi thấy trên người Hạ Tuyên. Lòng cô bỗng cảm thấy giống như mặt nước hồ bị khuấy mạnh, khuấy mãi mà không thể thấy được độ nông sâu.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tiểu Tề Tề lấy ra xem, tin nhắn từ Hạ Tuyên: “Làm gì thế, chờ em ở chỗ cũ.” Tiểu Tề Tề tắt điện thoại đi động, vút trên mặt bàn rồi đi toilet.

Khi đi ra, đã thấy Hứa Thuần đang bỏ điện thoại của cô xuống bàn, Hứa Thuần cười nói: “Tề Tề, thật không nhận ra đây là điện thoại cũ đâu, có bảo là mua mới cũng có người tin.” Tiểu Tề Tề đương nhiên không nghĩ nhiều, “Hắc hắc, rất tiện phải không? Thật ra chồng cũng thấy lợi nên chiếm lấy.”

“Tề Tề, có thấy điện thoại của vợ quá thô không? Vợ muốn đi đổi cái khác, nếu không bạn thì đi cùng vợ đi?”

Tiểu Tề Tề đang thấy khó chịu với Hạ Tuyên, lại nghĩ tới hành vi của anh hôm nay mà thấy cõi lòng khó tả, quả thật cũng không muốn gặp anh cho nên gật đầu “Đi, chúng ta đi dạo buổi chiều rồi buổi tối ra phố ăn vặt ăn Ma lạt thang.”

Đi mua cái gì cùng Hứa Thuần rất là khó chịu, Hứa Thuần cực kỳ khó tính, nhìn cả buổi chiều cũng không thấy ưng kiểu điện thoại nào, cái thì nói là quá xấu, cái thì nói là quá đắt. Tuy thế nhưng Tiểu Tề Tề lại mua một đôi giày, Hứa Thuần tò mò hỏi: “Mua giày leo núi làm gì? Chồng muốn đi du lịch à?” Tiểu Tề Tề gật đầu “Chồng định trước khi tốt nghiệp đi Hoàng Sơn, vợ nói xem, nếu không đi thì sẽ rất tiếc, về sau đi làm lấy đâu ra thời gian?”

“Đi một mình hả?” Hứa Thuần thân thiết kéo tay Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề do dự “... Hứa Thuần, thật ra chồng định nói với vợ một chuyện.” Hứa Thuần nghiêng đầu nhìn cô, cười cực kỳ kiều diễm “Vây hã, thật ra vợ cũng có điều muốn nói với chồng.”

Tiểu Tề Tề chột dạ, vội vàng nói: “Vây vợ nói trước đi.” Hứa Thuần đẩy đẩy cô “Vợ thấy hơi ngượng.”

“Nói đi, với chồng thì có gì không thể nói?” Tiểu Tề Tề cố ý cười một cách thoải mái, cứ mãi trốn tránh, vài lần vừa mở miệng lại không dám nói ra, chẳng lẽ cô chính mồm thừa nhận với Hứa Thuần, “Hứa Thuần, chồng và Hạ Tuyên có tình cảm, vợ nên đứng sang một bên đi!” Nếu nói như vậy thì rất khó khăn, chính vì thế mà Tiểu Tề Tề kiên quyết không muốn cho người ta biết cô và Hạ Tuyên đang yêu nhau.

“Vợ sẽ nói, không được cười vợ nhé.” Hứa Thuần làm nũng lắc lắc cánh tay Tiểu Tề Tề, Tiểu Tề Tề gật đầu, “Vợ đang cùng Hạ Tuyên yêu nhau.”

“Khụ khụ...” Một ngụm nước bọt của Tiểu Tề Tề không thông, nghẹn ở cổ họng nên ho khụ lên, cúi đầu vỗ ngực, một tay bám vào cây thạch lan ven đường “Vợ...vợ nói cái gì?” Hứa Thuần vỗ vai giúp Tiểu Tề Tề, khuôn mặt phủ một lớp hào quang màu vàng của ánh tích dương, tỏa ra một màu sáng rực rỡ, “Mấy ngày nay vợ vẫn hẹn hò với Hạ Tuyên, giữa trưa anh ấy còn công vợ về đâu. Tề Tề, vợ nghĩ chúng ta đang yêu nhau.”

Tiểu Tề Tề thờ dốc một lúc lâu mới nén được cơn xúc động, cố gắng cười nói: “Thật không, vậy chúc mừng hai người.”

“Vợ biết chỉ có Tề Tề là tốt nhất, sẽ chúc mừng bọn này?” Hứa Thuần giang tay ôm cánh tay của Tiểu Tề Tề, cười ngọt ngào, giống như bông hoa hồng hồng ửng ửng ở trong cửa hàng bán hoa ven đường.

Tiểu Tề Tề đẩy cô ấy ra, rút tay mình “Đừng ôm, nóng bỏ xừ.”

Hứa Thuần lơ đãng hỏi: “Đúng rồi, Tề Tề, chồng vừa muốn nói gì với vợ?” Tiểu Tề Tề nắm chặt nắm tay mình, lắc đầu, “Không có gì đâu, chồng quên muốn nói gì rồi.” Hứa Thuần liền búng lên mũi Tiểu Tề Tề “Ồi chào, sao chồng toàn thất thần như thế.”

“Hứa Thuần, mình về đi, chồng cảm thấy bụng không thoải mái, chắc vừa nãy ho khan nên bị lạnh.” Trên đường bắt đầu đông đúc, Tiểu Tề Tề lại cảm thấy bàn chân không có sức mà bước đi, Hứa Thuần tuy không muốn nhưng nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Tiểu Tề Tề mới im lặng, lôi kéo Tiểu Tề Tề trở lại trường học.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22

Hạ Tuyên gửi tin nhắn cho Tiểu Tề Tề từ trưa cũng không thấy trả lời, gọi điện thoại thì tắt máy, gọi điện đến ký túc xá lại thấy Hứa Thuần nghe. Hạ Tuyên không nói gì, đành tắt điện thoại. Nghĩ lại chuyện hôm nay, chẳng nhẽ cô ấy hiểu nhầm anh và Hứa Thuần? Sẽ không đen đủi là cô ấy thấy cái gì đi? Mà nếu thấy cô ấy cũng sẽ tin tưởng anh, không thể ghen đâu? Hay là vì chuyện khác? Hứa Thuần nói Tề Tề hôm nay có hẹn nhưng mà hôm nay anh còn chưa gặp cô ấy mà.

Hạ Tuyên cứ thế nằm ở ký túc xá mà miên man suy nghĩ, một lúc sau liền ôm bóng rổ, thay quần áo thể thao, đi ra chơi bóng một chút cho thoải mái hơn.

Tiểu Tề Tề sau khi trở về cùng Hứa Thuần liền lấy có mình chưa lấy sách vở trên phòng tự học mà chia tay, một mình đi lang thang trong trường, trong lòng sầu não, không biết giải quyết như thế nào? Tin nhắn của Hạ Tuyên tới liền tiếp nhưng cũng chẳng muốn đọc, cuối cùng dứt khoát tắt đi động. Đi loanh quanh cuối cùng lại chạy tới sân thể dục, đứng dưới tán cây hòe cổ thụ đột nhiên lại nhớ tới ngày khai giảng trước kia, cô ngồi trên cây, ngắm nhìn ánh chiều tà lộ qua tán lá. Hạ Tuyên thì đứng dưới gốc cây, bóng dáng anh bị ánh tà dương kéo dài ra, khi anh cười, màu vàng ánh vào mắt làm cô cảm thấy thanh thản, nụ cười ôn nhu như nước, nhẹ nhàng, sạch sẽ. Hóa ra hình ảnh anh trong trí nhớ của cô lại rõ đến thế, chưa lúc nào từng quên, có lẽ đã sớm chôn sâu nơi đáy lòng cô.

“A!” Trước trán Tiểu Tề Tề nhói một cái, cái gì đó va mạnh vào làm cho Tiểu Tề Tề vội che mặt ngồi xồm xuống.

Có tiếng gió của người chạy tới bên cạnh “Bạn học, không sao chứ?”

Tâm trạng Tiểu Tề Tề đang kém, đứng ngay lên, trợn con mắt còn lại nổi giận đùng đùng với người con trai trước mắt “Ông thử để tôi đập cho ông một quả như thế rồi tôi xem ông có việc gì không?”

Trần Viễn Hưng thấy Tiểu Tề Tề còn có thể giận giữ liền nhẹ nhàng thở ra, cười ngượng ngùng: “Xin lỗi, thành thật xin lỗi. Bạn thật sự không có việc gì phải không? Nếu không tôi đưa bạn đến phòng y tế xem thế nào?”

“Xem cái đầu ông ấy!” Tiểu Tề Tề phẫn hận ôm cái trán khẳng định đã sưng vù lên “Không biết phòng y tế đã nghỉ rồi à? Ngủ ngốc.” Nói xong tự cảm thấy mình đen đủi liền xoay người bỏ đi.

Trần Viễn Hưng ôm bóng, lại đi theo cô “Ồi chào, bạn học, thật là không sao chứ, không phải là bọn tôi cố ý đâu.” Tiểu Tề Tề đột nhiên thấy người con trai với dáng người cao gầy, màu da khỏe khoắn này cực kỳ quen mắt liền quay đầu lại quan sát thêm lần nữa, trong lòng càng cảm thấy bức mình liền gờ tay ngoắc. Trần Viễn Hưng không hiểu ý cô nên tiến lên phía trước vài bước. Tiểu Tề Tề chỉ vào quả bóng trong tay cậu ta nói: “Đề bóng xuống.” Trần Viễn Hưng nhìn cô gái có khuôn mặt xinh xắn, mái tóc ngắn nên lộ ra một khối sưng vù trước trán nên lại càng áy náy, vội vàng nghe lời, đặt bóng xuống, hỏi lại: “Làm sao thế?”

Tiểu Tề Tề dùng chân giữ quả bóng, chỉ vào chân Trần Viễn Hưng “Cậu đứng yên chỗ đấy, đừng nhúc nhích.” Trần Viễn Hưng thấy Tiểu Tề Tề tỏ vẻ muốn đá bóng vội ôm lấy đầu “Bà chị, không phải là muốn tôi đứng đây để chờ bà đá chứ?”

Tiểu Tề Tề vênh mặt lên “Hóa ra cũng không ngu ngốc, cậu đá tôi một quả, giờ tôi đá trả lại một quả, hòa nhau!”

Trần Viễn Hưng ôm đầu lui từ từ về phía sau, Tiểu Tề Tề quát: “Cậu đừng vội trốn, trốn thế làm sao tôi đá trúng?”

Trần Viễn Hưng lại càng lùi nhanh hơn “Không né để tôi choáng váng à?” Nói xong liền xoay người sai chân chạy nhanh. Lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi phía sau nhìn không được liền quay đầu lại, cô gái vừa rồi đã ngã sấp xuống quả bóng, trông rất chật vật. Trần Viễn Hưng thử đứng yên quan sát một lúc, thấy Tiểu Tề Tề cũng không muốn đứng dậy thì mới quay trở lại, lấy tay chọc chọc cô “Này, bạn học nhỏ, không phải muốn ngã sấp xuống để tỏ vẻ kháng nghị tôi chạy trốn chứ?”

Tiểu Tề Tề đen đủi, nhào lên đá bóng, nước mắt không nhìn được liền chảy ra, nhìn không rõ nên đá bóng không đá lại đá vào tảng đá làm cho bàn chân bị ngã sấp xuống, thật đen đủi mà, người uống nước lạnh còn tắc mà, mãi mới tìm được một người mình yêu thích thì hẳn lại cùng với người con gái khác không rõ ràng, ra sân thể dục đi dạo thì tự nhiên bị người ta đá bóng vào đầu, muốn trả thù người ta thì chính mình bị vấp, ngã nằm úp sấp như chó, vừa nghĩ tới nước mắt liền chảy ra như thác lũ, không buồn động đậy, cứ thế ôm bóng nằm khóc.

Trần Viễn Hưng lúc này mới quan sát thật kỹ Tiểu Tề Tề, tại sao mình vừa quay người lại cô ấy lại ôm bóng nằm úp sấp xuống nhỉ? Vài giây sau lại thấy bà vai Tiểu Tề Tề không ngừng run run, thêm vài giây nữa là tiếng khóc kinh thiên động địa thì càng hoảng sợ. Cậu đặt mông ngồi xuống, hồng rồi, mình đã trạch một phát lại đá phải một con sâu khóc rồi.

Sân thể dục phía bên kia vang đến tiếng thúc giục của bọn bạn đá bóng “Trần đại thiếu, bóng đâu, còn lẽ mề cái gì thế, không phải là coi trọng mỹ nhân chứ?” “Sao lại thế, sao ông lại làm cho người ta khóc?” “Đại thiếu, không phải là người yêu cũ chứ? Sao lại ôm chặt bóng không trả thế kia?” Dù loại giọng nói trêu chọc từ sân thể dục truyền tới, Tiểu Tề Tề nghe bọn họ nói lung tung khóc lại càng thêm to.

Trần Viễn Hưng mặc kệ tiếng trêu chọc của bọn bạn trên sân thể dục, thấy Tiểu Tề Tề khóc như vậy không biết làm cách nào, nước mũi, nước mắt cô chảy xuống hòa thành một đồng hồ ồn, nhìn thật nhem nhuốc “Này, cô đứng lên đi, đừng khóc nữa? Còn khóc người khác lại cho rằng tôi làm gì cô đâu!” Nhìn sắc trời bắt đầu tối, bọn cậu là người bên trường K sang đây đá bóng, mọi người không cần bóng nữa dần dần bỏ đi, còn làm mặt xấu với cậu, lại còn có cả bạn học cùng lớp đứng từ xa nhìn lại, chỉ trỏ. Trần Viễn Hưng xoa tay, lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống này “Này, cô không đứng dậy là tôi bế lên đấy?”

Tiểu Tề Tề lúc này vừa thất tình, muốn tức giận, lại ủy khuất, nghĩ nghĩ một lúc thì nhớ nhà liền khóc nghe đau lòng muốn chết, làm sao còn nghe thấy lời

của Trần Viễn Hưng. Trần Viễn Hưng thấy Tiểu Tề Tề vẫn nằm bất động, không để ý, nằm úp sấp tru lên như sói liên cắn răng, ôm lấy Tiểu Tề Tề, đặt cô ngồi xuống, đôi mắt Tiểu Tề Tề lúc này đã đỏ bừng, nước mắt nước mũi hòa làm một, thấy bóng Trần Viễn Hưng ở ngay trước mặt, tay áo đá bóng rộng thùng thình bay bay liên nắm lấy, lau nước mũi.

“Này, này, cái cô này, ghê tởm quá, cái gì thế? Lại lau vào người tôi?” Trần Viễn Hưng thấy Tiểu Tề Tề lấy tay áo của mình lau sạch nước mắt, nước mũi vội vàng tránh ra xa. Tiểu Tề Tề lại túm chặt lấy quần đùi cậu, vốn là quần thể thao nên cạp chun, làm sao chịu được cái kéo như vậy, chớp mắt đã thấy nửa móng cậu sắp lộ ra đến nơi. Trần Viễn Hưng đành phải oán hận ngồi xổm xuống, kéo lại quần đùi. Tiểu Tề Tề vừa khóc vừa tiếp tục túm tay áo của Trần Viễn Hưng mà lau, tay kia vẫn túm chặt lấy một ống quần của cậu. Trần Viễn Hưng chỉ biết giương mắt nhìn, “Này, đồ ác độc, cố ý hả? Tôi chỉ không cẩn thận đá trúng cô một quả, thế mà khóc như thế này sao?”

“Tôi... tôi khóc....” Tiểu Tề Tề lúc này khóc xong thấy một mùi, tiếng khóc dần dần yếu đi, nghẹn ngào cãi lại “... Ai bảo... cậu đánh tôi...”

Trần Viễn Hưng nhắm mắt, không dám nhìn bộ quần áo thể thao hàng hiệu của mình “Tôi chỉ không cẩn thận đá phải cô, không phải tôi cố ý.”

“Cậu... cậu cố ý.” Giọng nói của Tiểu Tề Tề cuối cùng cũng mạnh mẽ hơn một chút “Tên thói tha, thói tha, trúng thói, con rùa thói tha...”

Trần Viễn Hưng tròn mắt nhìn Tiểu Tề Tề, “Trời ạ, cô thật là khác người, đây là từ mà có thể mắng chửi người?”

“Chuyên môn để chửi tên trúng thói đáng chết!” Tiểu Tề Tề hả giận, túm tay áo khác của Trần Viễn Hưng, lau sạch sẽ nước mắt, nước mũi còn lại “Cậu đánh tôi, tôi đi mách thầy giáo.”

“Ha ha...” Trần Viễn Hưng cuối cùng không nhịn được, cười rộ lên “Cô nhóc, vẫn học cấp ba hả? Đi mách thầy giáo?!”

“Tôi học tiểu học hay cấp ba thì cậu quản được hả?”

Trần Viễn Hưng chán ghét nhìn bộ quần áo hoàn toàn thay đổi của mình “Chắc chắn, không kể cả với cô nữa, cô khóc thì cũng khóc xong rồi, lau cũng lau khô rồi, buông quần tôi ra đi?”

“Hừ!” Tiểu Tề Tề chậm rãi buông quần Trần Viễn Hưng ra, tay kia vẫn nắm chặt một góc áo sạch sẽ của cậu, khụt khịt nói “Tôi khóc xong thấy một mùi, không đi nổi.”

“Thì liên quan gì đến tôi?” Trần Viễn Hưng run run một chút, cảm giác điều xấu đến nơi.

“Cậu đánh tôi, tôi giờ cả người không có sức, chẳng nhẽ cậu không công tôi về?” Tiểu Tề Tề trả lời hợp tình hợp lý, trong lòng quả thật rất hận, hấn ta ở ngoài công mỹ nhân, giờ bà đây cũng tìm soái ca công, đứng rồi, cả hai không ai thiếu nợ ai.

Mọi người đều nói kẻ đang yêu đều là thần kinh, quả nhiên không sai. Tiểu Tề Tề đã học năm thứ tư đại học, đáng nhẽ không nên trả thù kiểu trẻ con như thế này, nhưng ai bảo cô còn trẻ con lại đang yêu đâu? Yêu quả thật làm cho người ta mất lý trí.

“Trời ạ, cô nói đùa phải không? Vì sao tôi phải công cô?” Trần Viễn Hưng tay Tiểu Tề Tề ra, đứng lên, tỏ vẻ bất mãn.

“Cậu đá vào mặt tôi, cậu xem, giờ sưng thành như vậy, lại hại tôi ngã sấp xuống làm tôi vừa sợ vừa đau lòng, còn khóc lâu như thế, dù sao cũng đều do cậu nên cậu phải phụ trách!” Tiểu Tề Tề tỏ vẻ hung tợn, lại túm quần đùi của Trần Viễn Hưng “Tin hay không, cậu dám chạy tôi liền kéo nó xuống?”

Trần Viễn Hưng đánh giá nhìn Tiểu Tề Tề đang trắng trợn uy hiếp và tính kế cậu, lại nhìn về phía sân thể dục vẫn còn người chưa tản ra, hiển nhiên biết cô gái này không phải là loại con gái ngây thơ năm nhất năm hai, khả năng dám nói dám làm rất lớn, buồn bã túm quần “Thật ra cô có phải là con gái không vậy?”

Tiểu Tề Tề vênh mặt lên “Ngồi xổm xuống!”

Trần Viễn Hưng và Tiểu Tề Tề độ mắt với nhau một lúc lâu, cuối cùng thất bại, cúi đầu, ngồi xổm xuống, cắn răng, “Sợ bà rồi! Đúng rồi, bà tên gì? Học khoa nào?”

Tiểu Tề Tề đi nhanh lên lưng Trần Viễn Hưng, càu càu cậu “Nói ít thôi, hỏi kỹ như thế tính trả thù phải không? Ồi chao, người cậu thói kinh lên được.”

“Tôi vừa đá bóng xong, được không bà chị.” Trần Viễn Hưng cúi đầu bước nhanh đi qua sân thể dục, không để ý đến mọi ánh mắt quái dị đang nhìn mình “Chê tôi thôi, có bà thói ấy.”

Tiểu Tề Tề đi dạo phố lúc trưa, lại khóc lớn một hồi nên thật ra làm sao có sức mà đi đường? Cô vùi đầu vào lưng cậu, không để ý tới Trần Viễn Hưng đang hỏi đi hỏi lại mấy lần xem Tiểu Tề Tề đang ở chỗ nào? Tiểu Tề Tề nghe vài lần mới lười biếng nói tòa nhà số tám.

Trần Viễn Hưng dậm chân, “Bà chị, sao không nói cho tôi biết là bà chị sắp tốt nghiệp đi?”

Tiểu Tề Tề “Ừ” một tiếng, mắt bắt đầu nhắm xuống.

“Trời ạ, sư tử, tôi phục chị rồi, già đầu rồi sao còn ngây thơ như vậy? Bảo một người con trai xa lạ công chị trở về, chỉ có chị mới nghĩ ra được.”

Lần này Tiểu Tề Tề ngay cả hừ cũng không thấy, rõ ràng ngủ say như chết. Trần Viễn Hưng thăm kêu đen đui, vài lần muốn ném Tiểu Tề Tề vào vệ

đường nhưng lại nghĩ rõ ràng vừa nãy cô khóc thương tâm như thế lại không đành lòng, có lẽ vị sư tỷ này thật là gặp chuyện buồn đi?

Hạ Tuyên ôm bóng rổ đứng ở dưới gốc cây Mộc Lan phía ngoài sân thể dục, nhìn theo bóng dáng Trần Viễn Hưng cũng Tiểu Tề Tề dần dần biến mất, đứng lặng yên như núi, thật lâu sau cũng chưa hề động đậy. Mãi tới lúc có bạn học lại mời anh chơi bóng thì mới giật mình tỉnh lại.

Hóa ra là như vậy! Hạ Tuyên chỉ cảm thấy tim như bị đâm mạnh, không biết phát tiết chỗ nào, chỉ biết liều mạng phát bóng, chạy nhanh, tranh đoạt, bay vọt, ném rổ, đem mọi nghi hoặc, phần nộ cùng ghen tỵ, khổ sở phát tiết vào trong quả bóng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23

Trần Viễn Hưng đánh thức Tiểu Tề Tề khi đến tòa KTX cô đang ở, Tiểu Tề Tề mông lung tỉnh lại, thấy mình đang tựa vào lan can KTX liền xoay người đi lên, không buồn liếc lấy Trần Viễn Hưng một cái.

“Ồ kia, sư tỷ, chị còn không nói cho tôi biết tên chị đâu nhé!” Phía sau vang tới tiếng thở hổn hển của Trần Viễn Hưng “Sao không có chút lễ phép nào thế, tôi cũng chị đi hơn nửa vòng trong trường, một tiếng cảm ơn cũng không có.”

Tiểu Tề Tề đành quay đầu lại, nói một cách miễn cưỡng: “Thứ nhất, cậu là bên trường K, tôi là trường A, không phải sư tỷ của cậu, đừng cố dính đến nhau; thứ hai, là cậu đánh tôi trước, cũng tôi trở về là hợp lý, tại sao còn bắt tôi cảm ơn cậu? Thứ ba, tôi tên là Tiểu Tề Tề, phòng 402, nếu còn cảm thấy uất ức cứ việc đến tìm tôi báo thù.” Nói xong, hùng dũng oai vệ đi lên tầng, mặc kệ Trần Viễn Hưng đứng nhìn theo bằng đôi mắt muốn giết người.

Trong phòng không có ai, vừa rửa mặt xong thì Cá Hoa vàng về phòng, mặt đầy mệt mỏi, thế nhưng vừa thấy khuôn mặt sưng vù của Tiểu Tề Tề thì vội buông đồ xuống, “Ồi chao, Tề Tề, làm sao thế?”

Hai mắt Tiểu Tề Tề sưng lên, híp lại thành một đường nhỏ, trên trán thì vẫn còn đau, nhẹ nhàng nói: “Cá hoa vàng, mau nhìn xem có phải dung nhan của tôi bị hủy không? Vừa rồi bị một tên đáng chết đá bóng vào.”

Cá hoa vàng cẩn thận kiểm tra mặt Tiểu Tề Tề, cho đá vào khăn mặt chườm cho cô “Tề Tề, sao thế, ánh mắt của bà giống như khóc chứ không phải bị đá vào đúng không?”

Tiểu Tề Tề thở hồng hộc, “Đá đau quá nên tôi đương nhiên là khóc rồi.”

“À” Cá hoa vàng vốn vô tư, đương nhiên không hỏi thêm câu nào “Mà Hứa Thuần đâu? Không phải lại hẹn hò với Hạ Tuyên đi?”

Tiểu Tề Tề vừa nghe đến việc hẹn hò với Hạ Tuyên liền cảm thấy trong lòng khó chịu, nói rầu rĩ: “Tôi không biết. Cá hoa vàng, ngày mai tôi đi Hoàng Sơn chơi.”

“Đi Hoàng Sơn chơi? Đi với ai?” Cá hoa vàng rửa khăn mặt vào chậu nước “Mặt còn như vậy đi Hoàng Sơn làm cái gì?!”

“Đi một mình, sao mà không được?” Tiểu Tề Tề càng thêm tức giận, vốn tính đi cùng Hạ Tuyên mà hiện nay lại thành một mình mình đi, xem ra tới đó giải sầu cũng được.

“Hôm nay bà làm sao mà tức giận như vậy?” Cá hoa vàng vừa tỏ vẻ khó hiểu vừa nhắc lên bình nước nóng “Hết nước rồi, tôi đi múc nước, múc xong về chườm tiếp cho bà. Bị người ta đá trúng đã đen rồi, đừng giận nữa mà mệt mình.” Nói xong, liền xách hai cái bình không đi xuống tầng. Tiểu Tề Tề ngồi ở ghế, lúc thì nghĩ tới Hạ Tuyên, lúc thì nghĩ tới Hứa Thuần, vừa hận lại vừa không thể nói ra, cảm thấy buồn chán nên không buồn dội nước của Cá hoa vàng mà trèo lên trên giường, đấm mấy quả vào chú gấu trên giường rồi mơ mơ màng màng đi ngủ.

Cá hoa vàng múc nước xong trở về, từ xa đã thấy Hạ Tuyên trong bộ quần áo thể thao ướt đẫm mồ hôi đang đi về phía Kí túc xá vội chạy đuổi theo gọi: “Hạ Tuyên.” Hạ Tuyên thấy Cá hoa vàng lên ngừng lại, tự nhiên đưa tay ra đón lấy hai bình nước trên tay cô “Để tôi xách giúp cho.”

Cá hoa vàng nhìn khuôn mặt anh còn đang phần nộ chỉ đưa cho anh một bình “Hạ Tuyên, ông có thấy Hứa Thuần không?” Hạ Tuyên lúc này còn đang phiền lòng, chỉ chỉ thần nhiên lắc đầu.

Cá hoa vàng tuy không phải là người tinh tế nhưng cũng cảm thấy anh mất hứng càng thêm kỳ quái: “Hôm nay làm sao ấy nhỉ, ai cũng nổi giận dưng dưng.” Hạ Tuyên cơ bản muốn hỏi chuyện Tiểu Tề Tề nên vội hỏi: “Còn ai nổi giận dưng dưng?”

“Tề Tề ấy, vừa nãy về thấy hai mắt cô ấy sưng đỏ, trên trán sưng tím cả lên, hóa ra vừa rồi bị bóng đá vào, mà nước này là nước về còn chườm mặt cho cô ấy.” Hạ Tuyên vừa nghe thấy liền nóng nảy, “Cô... cô ấy làm sao không? Có nặng lắm không? Sao không đi bệnh viện?”

Cá hoa vàng càng tỏ vẻ ngạc nhiên quan sát Hạ Tuyên, “Hạ Tuyên, có phải ông thay đổi? sao lại gấp gáp như thế?” Hạ Tuyên từ trước đến nay là không kiêu ngạo, không nóng nảy. Hạ Tuyên cười khỏ, vừa rồi anh đi đến sân thể dục thì thấy Tiểu Tề Tề đang được một thanh niên có thân hình cao lớn cồng trên lưng, cô đang cúi đầu chôn xuống cổ hắn, trông thật là thân mật nên mới thấy khó chịu trong lòng. Lúc này nghe nói mới hiểu hóa ra là Tiểu Tề Tề bị thương thì làm sao còn có thể giữ được bình tĩnh? Hạ Tuyên thấy Cá hoa vàng nhìn mình một cách ngạc nhiên chỉ biết cười yếu ớt: “Đi. Bọn tôi đã bóng thường xuyên bị thương nên hay dùng thuốc đặc dụng, một lát tôi mang đến cho bạn.” Nói xong đưa bình nước cho Cá hoa vàng rồi bước nhanh về phía khu nhà mình.

Cá hoa vàng lắc đầu, “Làm sao ấy nhỉ?” Lại không nghĩ ra, chỉ biết lắc đầu đi lên tầng. Vừa tiến vào thì thấy Tiểu Tề Tề đã muốn nằm ngủ úp sấp trên giường, gọi mãi cũng không thấy phản ứng. Cá hoa vàng chỉ đành giặt qua khăn mặt vào nước nóng rồi chườm lên trán cô, vừa xuống khỏi giường Tiểu Tề Tề thì nghe thấy điện thoại của Hạ Tuyên, lại vội vàng chạy xuống tầng 1.

Hạ Tuyên vừa thấy Cá hoa vàng đã hỏi dồn dập: “Cô ấy thế nào? Bạn vừa nói ánh mắt sưng đỏ lên có phải là đã khóc hay không? Thuốc đây, bạn bôi cho cô ấy nhé, cô ấy vốn rất lười, nếu không giám sát y rằng không chịu làm, chỉ lăn ra ngủ như chết.” Cá hoa vàng vừa nhận thuốc, vừa nhìn bộ quần áo thể thao ướt sũng chứng tỏ anh chưa kịp thay quần áo đã chạy vội vàng đến đây. “Đã ngủ như chết rồi. Hạ Tuyên, anh sao lại hiểu Tề Tề như thế, còn quan tâm tới cô ấy nữa? Ngay cả việc việc cô ấy khóc hay không khóc đều nói đúng y.” Hạ Tuyên cười yếu ớt, không trả lời câu hỏi của Cá hoa vàng mà xoay người rời đi. Cá hoa vàng gọi lại “Hạ Tuyên, nếu ông nói thật với tôi tôi sẽ tiết lộ cho ông một tin.”

Hạ Tuyên nghĩ điện thoại di động của Tiểu Tề Tề đến giờ cũng chưa mở, lại không yên lòng trả lời “Bạn muốn biết cái gì cứ hỏi Tề Tề là được.” Hai mắt anh đầy ý cười nhìn thẳng tắp Cá hoa vàng. Cá hoa vàng bị anh nhìn chăm chú thấy ngượng ngùng, né tránh nói một cách chột dạ: “Tiểu Tề Tề nói ngài mai cô ấy sẽ đi Hoàng Sơn một mình, chắc là nói thật, cô nàng này, hơi tý là chơi trò mất tích.”

“Cám ơn, Cá hoa vàng.” Hạ Tuyên suy nghĩ một lúc, lại nói tiếp: “Nếu ngày mai cô ấy mua vé thì bạn nói cho tôi biết được không?” Cá hoa vàng nhìn người thanh niên tỏ vẻ ôn nhu như nước trước mặt mình không biết từ chối kiểu gì liền gật đầu. “Cá hoa vàng, bạn rất đáng yêu, thảo nào Tề Tề lúc nào cũng thấy khen bạn.” Hạ Tuyên cười lộ ra hàm răng trắng, khuôn mặt anh tuần càng thêm hấp dẫn khiến cho Cá hoa vàng nuốt vội ngụm nước bọt, mỹ nam kế. Đến lúc cô ý thức được bản thân mình mắc kế của Hạ Tuyên thì đã không thấy bóng dáng anh đâu. Cá hoa vàng dậm chân, thật ra thì có chuyện gì nhỉ? Hạ Tuyên không phải là cặp với Hứa Thuần sao? Giờ lại xuất hiện thêm Tiểu Tề Tề? Cục diện rối rắm này có nên nói cho Hứa Thuần? Cá hoa vàng cuối cùng cũng không còn ngại thơ như những năm trước, vẫn quyết định suy nghĩ thêm rồi mới tính.

Tiểu Tề Tề ngủ tới lúc trời tối mịt, say sưa một giấc dài, đến lúc tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau, nằm úp sấp soi gương, vết sưng đỏ trên trán bôi đầy thuốc tưa hồ cũng đỡ hơn, ánh mắt thì vẫn sưng đỏ kinh khủng, xem ra ngày hôm qua quả thật khóc ghê quá. Tiểu Tề Tề rửa sạch mặt, đi từ toilet ra, thấy Cá hoa vàng tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ồ, sao bà không đi ra ngoài?”

Trông mắt Cá hoa vàng cũng không buồn động, chuyên tâm chơi game “Chờ bà tỉnh lại.”

“Chờ tôi tỉnh làm gì?” Tiểu Tề Tề lấy khăn mặt lau thuốc ở trên trán “Cá hoa vàng, cảm ơn bà nhé, bà bôi thuốc giúp tôi phải không?”

“Không cần cảm ơn tôi, cảm ơn Hạ Tuyên ý.” Cá hoa vàng trả lời một cách hờn dỗi, Tiểu Tề Tề cũng nhận thấy quay đầu lại nhìn Cá hoa vàng “Bà chị, ai chọc giận bà vậy?”

Cá hoa vàng tắt trò chơi, quay lại nhìn Tiểu Tề Tề chăm chú, “Tề Tề, tôi có câu không biết nên hỏi bà hay không.”

Tiểu Tề Tề nhìn đôi mắt sáng ngời của Cá hoa vàng, rũ mắt xuống, ngập ngừng hỏi: “Bà... muốn hỏi cái gì?”

“Tôi hôm qua Hứa Thuần về nói cô ấy đang cùng Hạ Tuyên yêu nhau.” Cá hoa vàng vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Tề Tề, tay Tiểu Tề Tề run lên, khăn mặt chút nữa thì rơi xuống, đáy lòng khô sở, sắc mặt càng trắng, trấn định lại, cô xoay người ngồi xuống ghế “Ừ, ngày hôm qua cô ấy... cũng nói với tôi như thế.”

“Thật vậy sao?” Tiếng nói của Cá hoa vàng giống như vang xa từ mãi nơi nào, rót vào tai Tiểu Tề Tề cảm thấy như bị đâm thật đau.

“Tôi không biết.” Tiểu Tề Tề tỏ vẻ oán hận, đứng lên đi vội vào toilet, đóng cửa, dùng khăn mặt che lên mặt, thật vậy không? Cô làm sao biết được, Hạ Tuyên, Hứa Thuần, Tiểu Tề Tề, mối quan hệ gì đây?

Tiểu Tề Tề cuối cùng cũng rửa lại mặt, đi ra lại thấy Cá hoa vàng vẫn đang ngạc nhiên nhìn mình liền cố cười gượng nói: “Chiều nay tôi đi Hoàng Sơn, ai hỏi thì đứng nói, ừ, kể cả Hứa Thuần và Lâm Văn cũng đừng nói.”

“Vì sao bà lại muốn đi Hoàng Sơn? Muốn trốn tránh cái gì sao?”

“Cá hoa vàng, đừng hỏi vì sao? Bà không cần coi mình làm đáng cứu rồi được không? Quan tâm chuyện của bà là được” Tiểu Tề Tề nhũn mảy, soi lại đôi mắt, kiểu này làm sao mà gặp được người khác, lại cố gắng bôi phấn che vết xanh tím trên trán.

“Ba” một lọ thuốc bị Cá hoa vàng đặt mạnh lên bàn Tiểu Tề Tề “Hạ Tuyên đưa cho bà. Tôi mặc kệ chuyện của các người, Tề Tề, tôi chỉ muốn nói một câu, chúng ta là chị em ở cùng một chỗ 4 năm, không phải trước khi tốt nghiệp liền để xảy ra mâu thuẫn, sẽ làm cho mọi người khổ sở.”

“Cá hoa vàng, bà có ý gì? Tôi nào có làm cái gì sai?” Chính bản thân Tiểu Tề Tề cũng thấy tiếng nói lạnh lùng của mình nhưng cô đến giờ không thể nào kìm được.

Cá hoa vàng thờ dài, “Chỉ biết làm người tốt cũng rất khó, bà và Hứa Thuần đều là kẻ siết cho nên không cần phải làm cho người nhà tổn thương lẫn nhau. Còn nữa, Hạ Tuyên đưa thuốc cho bà tôi cũng không nói với Hứa Thuần, bà yên tâm.”

Tiểu Tề Tề nắm chặt nắm tay, lại buông ra, vung tay lên, bình thuốc bị ném choang xuống mặt đất, tiếng vỡ kêu vang, một màu hồng của thuốc bay tung tóe khắp nơi, nắm tay lại rất nhanh buông ra, trở lại ngăn tủ tùy tiện lấy 2 bộ quần áo, nhét vào ba lô, đi giày “Tôi đi đây.” Không buồn liếc Cá hoa vàng một cái, kéo cửa nghênh ngang mà đi.

Cá hoa vàng đại ra nhìn cửa phòng ký túc xá bởi vì dùng sức quá lớn mà không ngừng chớp ra chớp vào, cúi đầu nhìn thuốc bay tung tóe trên nền, lắc đầu cười khò: “Tôi nói sai cái gì sao? Chỉ muốn nhắc nhở cô ấy một câu.” Khóe mắt liếc về phía điện thoại, nhớ tới lời dặn của Hạ Tuyên ngày hôm, con người Tiểu Tề Tề có lúc cực kỳ bình tĩnh nhưng có lúc lại rất cố chấp, chui đầu vào ngõ cụt, có đôi khi lại gây thơ đáng yêu. Cá hoa vàng đi về hướng cửa sổ, nhìn Tiểu Tề Tề vác đôi mắt sưng vù, bước chân nặng nề đắm xuống mặt đất, mỗi bước tựa như muốn đạp vào kẻ thù cuối cùng cũng lo lắng, quay lại phòng gọi điện cho Hạ Tuyên.

Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy bản thân mình lúc này như đang đứng ở trên đỉnh núi cheo leo, nếu không cẩn thận là có thể ngã xuống. Cô không thể kêu không thể oán, không dám nói thẳng với Cá hoa vàng “Hạ Tuyên là bạn trai tôi”, không thể giải thích cô không có cướp bạn trai của Hứa Thuần, gây mâu thuẫn, không dám đi hỏi thẳng Hạ Tuyên thật thật hay giả cho nên chỉ biết giấu uất nghẹn ở trong lòng, phát điên, phẫn nộ, thương tâm, giống như thấy một u cốc xinh đẹp, tịch mịch mà chỉ dám giữ lại thương thức một mình.

Hạ Tuyên vội vàng chạy ra khỏi ký túc xá, từ xa đã thấy mái tóc ngắn của Tiểu Tề Tề đang nhảy lên nhảy xuống dưới ánh mặt trời, giống như một tinh linh đang nhảy lên, lưng thẳng, bước chân đi nặng nề. Hạ Tuyên nhìn bóng dáng của cô tự nhiên thấy buồn cười, đang yên đang lành lại đi giận dỗi với cô ấy làm gì?

Thần kinh Tiểu Tề Tề lúc này đang xấu đến cực độ cho nên không thấy Hạ Tuyên đang đi theo đuôi mình, cho dù Hạ Tuyên ở trên xe bus giúp cô chặn lại một đám người chen lấn cũng không hề hay biết. Chỉ biết miên man suy nghĩ, lảm bả lảm bảm. Ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, trong lòng chỉ có mục tiêu duy nhất, chỉ đi du lịch Hoàng Sơn một mình, không bao giờ thêm gặp đôi nam nữ kia nữa. Mặc kệ Hạ Tuyên, Hứa Thuần, cho hai người đi gặp quỷ đi! Mua vé, đứng lên, soát vé, lên xe, mỗi bước giống như như đi trên mây, nhìn không chớp mắt.

Vứt túi trên giá để đồ, cô oán hận nhìn ra ngoài cửa sổ “Gặp quỷ, hai người chết luôn đi.”

“Không phải là hai người, là chúng ta.” Có người ngồi ở ghế đối diện nhẹ nhàng lên tiếng, ôn nhu như nước, nhẹ tựa như mây.

Tiểu Tề Tề há hốc miệng, quay đầu lại một cách khó khăn, không thể tin được nhìn người ngồi đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24

Mùa này khách đi Hoàng Sơn không nhiều, khu có 4 chỗ ngồi nhưng lại chỉ có 2 người là Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên.

“Thật ra thì có chuyện gì?” Hạ Tuyên hỏi đến hơn một trăm lần nhưng Tiểu Tề Tề chỉ mím miệng không nói, không thèm nhìn khuôn mặt cười tỏ vẻ trêu tức của Hạ Tuyên “Nếu không nói câu nào là anh phạt em đấy?” Tiểu Tề Tề vẫn không quan tâm, Hạ Tuyên vươn tay xoa một cách từ từ lên chân cô, nhẹ nhàng, mềm, trơn. Tiểu Tề Tề cảm thấy từ cổ chân truyền đến cảm giác lạ kỳ, vừa ngứa, vừa bứt rứt đến mức không chịu nổi, cổ vốn có máu buồn nên không khỏi hơi chân ra tránh “A, đừng có sờ em!” Tiếng hét chói tai vang lên làm đôi tình nhân ngồi phía đối diện cười tỏ vẻ hiểu ý. Mặt Tiểu Tề Tề đỏ bừng, đá chân Hạ Tuyên, lại bị anh bắt lấy.

“Nói cho anh biết em tức giận chuyện gì? Cho dù bị phán tử hình cũng phải cho anh biết lý do được không?” Hạ Tuyên thở dài, vừa nói vừa cời giày của cô ra.

“Ai cho anh cời giày em?”

“Đề em duỗi chân lên người anh cho thoải mái hơn, chúng ta còn phải ngồi rất lâu mới tới, để bị tê chân.” Hạ Tuyên trả lời một cách tự nhiên “Đừng giận nữa, được không?”

“Cứ tức đấy!” Tiểu Tề Tề quệt miệng “Tự anh làm cái gì trong lòng không biết sao?”

“Thật ra thì anh làm sao?” Hạ Tuyên nhiu mày, “Chẳng lẽ là vì hôm qua anh Hứa Thuần bị trật chân, anh diu cô ấy về?”

“Aha! Lý do thật hợp lý, trật chân?” Tiểu Tề Tề cười châm chọc “Chiều ngày hôm qua, Hứa Thuần còn đi dạo phố cả chiều với em, nói dối cũng không biết để ý.”

Về mặt Hạ Tuyên tỏ vẻ ngưng trọng, trong lòng đã hiểu được chuyện gì xảy ra “Thế Hứa Thuần nói gì với em?”

“Cô ấy nói gì mà anh phải sợ?” Tiểu Tề Tề dùng chân đá lên chân Hạ Tuyên, “Hừ, định bắt cả hai tay sao?”

“Tề Tề!” khuôn mặt Hạ Tuyên dị thường nghiêm túc, “Chẳng lẽ em thật sự không tin anh? Anh mà muốn cặp với Hứa Thuần làm sao phải chờ cho tới bây giờ?”

Tiểu Tề Tề nhớ tới câu nói của Đái Côn Côn “Ai biết anh muốn nghĩ thế nào? Chẳng lẽ sắp tốt nghiệp nên anh giống mọi người cũng muốn điên cuồng đâu, hai tay hai mắt nhàn, thật tốt làm sao.”

Hạ Tuyên nghe đến đây đã hiểu ra nguyên do, chỉ biết cười khổ “Nhóc con, lúc nào cũng nghĩ chuyện đâu đâu, Hứa Thuần đang cặp với Lý Dục cơ mà, chẳng nhẽ em không biết sao?”

“Lý Dục? Anh nói linh tinh, hôm kia em còn thấy Lý Dục có buồn liếc mắt nhìn Hứa Thuần cái nào đâu.”

Hạ Tuyên lắc đầu, “Đó là Lý Dục không vứt bỏ được thể diện, giống như chúng ta ấy, tình nhân bí mật, Tề Tề, cho dù em không tin Lý Dục và Hứa Thuần, nhưng thế nào cũng nên tin tưởng anh chứ? Anh là loại đàn ông đa tình sao? Em thử suy nghĩ nghiêm túc xem?”

Tiểu Tề Tề nhìn đôi mắt nghiêm nghị của Hạ Tuyên, thăm thẳm như một hồ nước sâu, thâm tình, ôn nhu lại kiên định, nghĩ tới thời gian ngọt ngào vừa rồi không khỏi cúi đầu, “Em cũng không phải con giun trong bụng anh, ai biết anh muốn cái gì? Tóm lại em cứ không tin anh đây.”

Hạ Tuyên nghe thấy vẻ thỏa hiệp một cách quật cường của Tiểu Tề Tề, thậm chí cả giọng hờn dỗi đầy vẻ trẻ con của cô mới đem ôm chân cô lên ngực, vuốt ve một cách cẩn thận “Trẻ con!”

“Ai là trẻ con?” Tiểu Tề Tề cãi lại, đá vào tay Hạ Tuyên “Không khiến anh xoa, chỉ biết đóng giả người tốt.”

“Như vậy để anh thế có được không?” Hạ Tuyên đề lại đôi chân lộn xộn của Tiểu Tề Tề nhìn thẳng vào ánh mắt cô, nói một cách nghiêm túc “Anh thế, anh chưa từng yêu Hứa Thuần.”

“Động lòng thì sao?” Tiểu Tề Tề không chịu thuận theo, còn bắt bẻ. Hạ Tuyên quả thật sững sốt, đúng là Hứa Thuần là cô gái đẹp người gặp người thích, đàn ông sẽ rất yêu thích đi, Hạ Tuyên cười khổ, “Tề Tề, đừng được một tác lại muốn tiến thêm một thước.”

“Hừ hừ, em biết ngay mà, đàn ông chỉ đều dạng này, nhìn thấy gái xinh là chân không động đậy.”

“Tề Tề, đừng như vậy!” Hạ Tuyên nắn nắn chân Tiểu Tề Tề “Anh không muốn nói dối em, Hứa Thuần trông như thế là đàn ông ai mà chẳng ngắm nhìn, chỉ có điều anh sẽ tuyệt đối không yêu cô ấy, em cứ yên tâm”

“Không tin, động lòng chính mạnh mối.”

Đôi mắt Hạ Tuyên đột nhiên âm trầm, quay đầu nhìn những mảnh đất chạy qua rất nhanh ngoài cửa xe “Mỹ nữ kiểu như cô ấy anh thấy nhiều lắm, thường thức còn được, yêu? Đừng nói tới” Hạ Tuyên quay đầu nhìn Tiểu Tề Tề, “Người ấy, thậm chí ông nội, chú anh, bên người họ toàn dạng mỹ nữ như vậy, từ nhỏ anh đã thấy nhiều, chỉ thấy mệt mỏi và khinh bỉ, Tề Tề, em có hiểu loại cảm tình này không?”

Tiểu Tề Tề há miệng, không ngờ Hạ Tuyên có thể nói trắng ra như thế “... Thật xin lỗi, em không cố ý.”

“Không phải nói xin lỗi, anh chỉ muốn em biết anh sẽ không bao giờ yêu thương Hứa Thuần, cũng sẽ không dính dáng tới cô ấy, em phải tin tưởng anh.” Hạ Tuyên vươn tay sờ lên cái trán bầm tím của Tiểu Tề Tề “Còn đau phải không? Sao lại để bị đá trúng?”

Tiểu Tề Tề đẩy tay Hạ Tuyên ra “Ai, bản chết đi được, vừa sờ chân em đâu.”

Hạ Tuyên cũng không tiếp tục sờ lên mặt mà nắm lấy hai tay cô, lực tay Tề Tề không mạnh bằng tay anh đành để anh cầm lấy, tròng mắt cũng không được y bất nạo sờ không tới Tiểu Tề Tề mặt, đã bắt thủ, Tiểu Tề Tề không hấn khí lực đại, chỉ có thể bị hấn cầm lấy, tròng tròng mắt cũng không có biện pháp, “Nói, ngày hôm qua rốt cuộc sao lại thế này?”

“Còn không phải tại anh!” Tiểu Tề Tề nghĩ tới ngày hôm qua chỉ biết khóc lại thấy oan uổng, bốn năm qua lúc nào Hứa Thuần cũng như vậy nhưng chỉ một ngày nói Hạ Tuyên là bạn trai mình cô lại cảm thấy choáng váng, nhưng sao lại không tin được lời người yêu mình đây? “Ngày hôm qua, em tới sân thể dục bị đá bóng trúng vào, về sau đau quá nên mới khóc, đi dạo phố chân cũng đau, liền bắt hung thủ phải công em về.” Tiểu Tề Tề không muốn thừa nhận mình khóc là vì thấy Hạ Tuyên phản bội mình, chỉ đành nói tránh là đau.

“Hóa ra là như thế.” Hạ Tuyên thở ra một hơi, hai anh cả đêm hôm qua lo lắng một hồi “Về sau không được để tên nào công em, anh sẽ rất giận.” Hạ Tuyên nghĩ tới lúc cô ghé lên lưng người khác một cách thân mật vẫn cảm thấy bức mình, lại nheo một cái thật mạnh lên tay Tiểu Tề Tề.

“A!” Tiểu Tề Tề kêu, “Đau. Làm sao lại cắn em, ngày hôm qua anh chẳng công Hứa Thuần đấy thôi, làm sao em không được phép cho người khác công?”

“Tề Tề, em so sánh kiểu gì vậy?”

“Kiểu của em đấy, anh nếu dám phản bội em, em liền phản bội anh, hừ, dù sao từ nhỏ tới lớn em chưa bao giờ biết chịu thiệt, cái này gọi là công bằng, anh hiểu không?” Tiểu Tề Tề cãi chày cãi cối.

Hạ Tuyên cười khỏ, “Chuyện này làm gì có kiểu công bằng như vậy?”

Tiểu Tề Tề nhướn mày một cách khiêu khích “Nếu không tin anh cứ thử liếc cô gái khác xem, em sờ người khác ngay”

Hạ Tuyên ôm đầu, không buồn nói thêm câu nào “Tiểu Tề Tề, em quả là người khó chịu, chẳng trách ai cũng gọi em là tiểu quỷ.”

Tiểu Tề Tề lắc đầu, tỏ vẻ đắc ý “Tất nhiên rồi, đây là điểm đặc sắc, cá tính của em nhé!” Lại xoay tròn đôi con ngươi nói: “Hồi hận bị em bò lên hả?”

Hạ Tuyên có ý nhú mày, “Hồi hận.” Thấy vẻ mặt Tiểu Tề Tề thay đổi vội vàng đính chính: “Hồi hận em không bò lên sớm hơn.”

Tiểu Tề Tề liền cười tỏ vẻ đắc ý, Hạ Tuyên chuyển tới ngồi gần bên Tiểu Tề Tề, nắm tay cô áp vào trong ngực tựa như sợ cô bay mất, cảm gác lên trên đầu cô, tiếng nói khàn khàn: “Tề Tề, về sau đừng không nói tiếng nào mà trốn đi một mình. Mặc kệ gặp phải chuyện gì chúng ta cũng trao đổi thẳng thắn được không.”

Tiểu Tề Tề dựa vào lòng anh, cảm thấy trong lòng ấm áp, tâm trạng hai ngày nay bỗng như trở lại bình tĩnh trở lại “Hạ Tuyên, em sẽ luôn tin tưởng anh.”

Hạ Tuyên ôm thân hình mềm mại của cô, nghe thấy tiếng nói ngây thơ, lại cảm thụ được sự mềm mại dán vào ngực mình qua tấm áo mỏng, lúc có lúc không, bỗng cảm thấy tim đập nhanh hơn, mạch máu như sôi trào, cổ họng nạt đầy cô ra xa một chút, ngồi hít một hơi thật sâu. Tiểu Tề Tề khó hiểu đắm đắm anh, hỏi “Anh sao thế? Em thấy anh ôm em như thế thật thoải mái mà.” Hạ Tuyên cười một cách ngượng ngùng, thom nhẹ lên hai má cô “Ừ, anh qua ngồi đối diện tốt hơn.”

“Vì sao?” Tiểu Tề Tề lại tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi, Hạ Tuyên đã chạy sang chỗ đối diện ngồi xong, lần này Tiểu Tề Tề không đợi anh giúp cô cởi giày đã tự nhiên đặt chân mình lên đùi anh. Hạ Tuyên nhìn lên đôi chân tròn bóng, trắng nõn đặt lên đùi mình bỗng cảm thấy chói mắt, anh cảm chân cô thấy ấm áp, mềm mại, trắng mịn, cảm xúc không tả thành lời, giống như con kiến đang bò, tê dại, ngứa ngáy, trong lòng than thầm một câu, thân làm tự chịu. Anh định gạt chân cô ra nhưng lại nắm chặt lại, không cưỡng được sự mềm mại này.

Hai người đến Hoàng Sơn lúc trời đã chạng vạng, đành phải nghỉ tạm một đêm rồi hôm sau lên núi. Tiểu Tề Tề lấy ra một tấm bản đồ trong ba lô, chỉ vào một khách sạn rồi nói: “Mình nghỉ chỗ này đi, nghe nói giá cả vừa phải, lại sạch sẽ nữa.”

Tiểu Tề Tề đi theo Hạ Tuyên đặt phòng, vừa vào đến nơi liền ném ba lô xuống, nhào lên chiếc giường đơn trải ga màu trắng. Hạ Tuyên dựa vào cửa, hỏi cô “Tề Tề, sao chỉ đặt một phòng?”

Tiểu Tề Tề ôm gối xoay người lại “Thì ở bên ngoài phải tiết kiệm một chút, phòng đôi không phải có hai giường à?” Hạ Tuyên thấy mặt mình đen xì, nha đầu này coi mình làm thánh nhân thì phải?

“Hi hi, sợ cái gì, cùng ngủ trên giường một lần em còn sợ anh cái gì?” Tiểu Tề Tề xoay người đứng lên, tóc đã rối tung rối mù “Em đi tắm đây, lát nữa đi ăn cả nhé, nghe nói rất ngon.”

Hạ Tuyên cười khỏ, nhìn Tiểu Tề Tề tìm quần áo, đi vào toilet tắm, trước khi đi vào còn không quên thom nhẹ lên mặt Hạ Tuyên “Chờ em nhé” Hạ Tuyên cố đè nén sự rung động trong lòng mình, ngồi xuống giường xem tivi, không là tiết mục quảng cáo cũng là những cảnh tình nhân thân thiết. Hạ Tuyên cảm thấy phiền lòng, anh và cô ngoài cái đêm cùng nằm trên một chiếc giường ở phòng bạn cô thì cũng chưa từng cùng ai như vậy, thế nhưng ngày đó là mùa đông, quần áo mặc thật nhiều, đương nhiên sẽ không nghĩ đến điều gì.

Nhưng hiện giờ, Hạ Tuyên buồn rầu gỡ tóc, vừa nãy ngồi trên tàu anh đã không kiềm chế được, nhất là đối với Tiểu Tề Tề anh luôn thấy kim lòng không nổi, khát vọng vô cùng. Càng nghĩ càng cười khỏ, chẳng nhẽ giờ đây tính tự chủ của mình lại kém như vậy? Véo nhẹ lên mặt mình, Hạ Tuyên khôi phục lại sự bình tĩnh, tình yêu làm cho dục vọng của con người bành chướng mãnh liệt, dự hoặc chết người.

Tiểu Tề Tề tắm rửa xong đi ra, trời tháng năm đã rất nóng, cô chỉ mặc áo ôm và một chiếc quần sooc bó sát người, tay cầm khăn lau tóc. Hạ Tuyên ngẩng đầu lên đã thấy cả người cô như được tẩy sạch, da thịt đỏ ửng, vô cùng mịn màng, đôi mắt bởi vì hơi nước cũng trở nên mê ly, tràn đầy dự hoặc, hương thơm như có như không thoảng thoảng đưa tới, vọt vào hơi thở Hạ Tuyên. Hạ Tuyên nằm trên giường nhìn không được, nhìn lảng ra chỗ khác.

Tiểu Tề Tề không nghĩ gì nhiều, chỉ là quần áo bình thường mà thôi, đi vài bước đến trước mặt Hạ Tuyên, đưa mặt tới gần sát mặt anh “Anh đi tắm đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm?” Hạ Tuyên vừa nhấc mắt lên đã thấy đôi môi như hoa đào tháng ba, xinh đẹp và kiều diễm, liền thấy nằng nặc tò mò môi như ba tháng hoa đào cánh hoa bàn xinh đẹp kiều diễm, trong hơi thở cũng mạnh theo mùi hương thoảng thoảng, vừa cúi xuống, lộ ra thân thể tươi trẻ lại càng thấy rung động, đẩy Tiểu Tề Tề ra, đi như trốn về phía cửa “Chúng ta đi ăn cơm trước.” Tiểu Tề Tề nhìn theo bóng dáng anh một cách ngốc nghếch, bỏ khăn mặt xuống. “Làm sao thế, em không nói gì sao anh lại có thái độ như vậy?” Hạ Tuyên mở cửa ra, tỏ vẻ không kiên nhẫn: “Thay quần áo nhanh lên, anh chờ em bên ngoài.”

Tiểu Tề Tề cúi người giấu lại quần áo đang mặc, vẫn ổn mà, nhiều người đều mặc như vậy, cầm lấy ví tiền, chải lại mái tóc rồi chạy luôn ra cửa, thấy Hạ Tuyên đang dựa vào tường, nhìn đến xuất thân lên trần nhà. “Đi, phía kia có bờ sông, khu đó rất nhiều đồ ăn vặt.”

“Sao lại mặc như vậy?” Hạ Tuyên nhú mày, nhìn da thịt trắng phau của cô vẫn còn đỏ ửng sau khi tắm, xương quai xanh khéo léo lộ cả ra ngoài, quần sooc bó vào mỏng làm cho đôi chân càng thêm thon dài, hấp dẫn. “Không được, thay quần áo đi.” Hạ Tuyên tỏ vẻ kiên quyết, thật ra chưa bao giờ anh thấy Tiểu Tề Tề mặc như vậy nhưng trực giác mách bảo rằng mặc thế này mà ra ngoài thì sẽ lôi kéo những ánh mắt không tốt lên người cô.

Tiểu Tề Tề khoác lên tay Hạ Tuyên, cười khanh khách, “Ồ nhà em toàn mặc như thế này mà, mẹ em còn khen đẹp ấy chứ, chỉ có anh trai em thì như thấy quý, toàn bắt em đi thay quần áo thôi, em sẽ không thay cho anh ấy tức chết đi. Hi hi, cũng cho anh tức chết đi.” Tiểu Tề Tề nhảy tới hôn nhẹ lên môi Hạ Tuyên “Đi đi, em hỏi thăm rồi, ở Hoàng Sơn có nhiều loại đồ ăn vặt lắm.”

Thích chưng diện bản tính trời cho của các cô gái, Tiểu Tề Tề cũng biết cô mặc như vậy quả thật rất bắt mắt cho nên cũng không để ý tới ý kiến của Hạ Tuyên, kéo anh đi luôn mặc kệ về mặt anh đen sì. Ở trên đường, Hạ Tuyên ôm cô gắt gao, dường như chỉ sợ mọi người không biết anh là bạn trai của cô. Tiểu Tề Tề cũng hiểu tâm trạng của anh, toàn cười trừ tức. Hạ Tuyên buồn bực, không buồn để ý tới ánh mắt khiêu khích của cô, ánh mắt toàn nhìn về xung quanh, không dám nhìn về phía cô. Tiểu Tề Tề thực ra làm sao hiểu được tâm lý đàn ông, chỉ tập trung vào những món lạ, những trò vui mắt, thỉnh thoảng lại chạy tới ven đường xem xét, bỏ mặc ánh mắt lạ lùng của Hạ Tuyên.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25

Khi trở về, Tiểu Tề Tề nằm dựa vào giường xem kịch, Hạ Tuyên tắm rửa, khi đi ra vẫn có vẻ căng thẳng, mặc quần dài, áo sơ mi, ngồi ở trên giường thờ. Tiểu Tề Tề nhìn anh một cách ngạc nhiên “Hạ Tuyên, sao anh không mang quần áo đi thay?” Hạ Tuyên lau tóc, “Thì vội chạy theo em, anh chỉ đi thay không.”

Tiểu Tề Tề ừ một tiếng, nhìn thấy mồ hôi sau gáy anh nhìn không được lại nói: “Nếu không, anh cởi áo sơ mi ra, dù sao cũng không phải người lạ.” Lại thấy Hạ Tuyên nhìn mình tỏ vẻ ngạc nhiên cô vội nói thêm “Anh trai em mùa hè toàn mặc áo ba lỗ mà, có gì đâu.”

Hạ Tuyên cũng không nói câu gì, kéo rèm cửa sổ đứng hóng gió, sau một lúc mới nói: “Tề Tề, chẳng lẽ không có ai nói với em không được ở một mình với một người đàn ông lạ sao?” Tiểu Tề Tề ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyên, “Cái gì là người lạ? Anh cũng không phải là ai mà là Hạ Tuyên mà” Trong giọng nói vô cùng tự nhiên biểu lộ sự tin nhiệm, ý lạ của mình.

Hạ Tuyên nhìn khuôn mặt ngây thơ đầy vẻ tươi cười của cô, lại nhìn đôi mắt trong suốt liền cảm thấy tâm trạng nín nhịn, rung động của mình trong cả ngày hôm nay hầu như đã biến mất, anh tự mình kiểm điểm bản thân rồi đến ngồi cạnh Tiểu Tề Tề, hôn lên cái trán vẫn còn tím bầm của cô “Tề Tề, anh xin lỗi.”

Tiểu Tề Tề nghiêng đầu nhìn anh “Không đâu mà, đừng nói xin lỗi mãi thế” Hạ Tuyên cười ôn nhu, véo lên hai má cô, nhìn không được lại hôn lên đôi môi mềm mại như đoá hoa, rất nhẹ rồi rời ra luôn, sờ sờ lên đầu cô, nói dịu dàng: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai buổi sáng còn dậy sớm” Tiểu Tề Tề ngoan ngoãn gật đầu “Được, chúng ta ngủ sớm để ngày mai còn leo núi!”

Tiểu Tề Tề nói ngủ là ngủ, trong vòng 2 phút đã nghe thấy tiếng hít thở đều đặn trên gối. Hạ Tuyên chống tay lên đầu, ngắm tư thế ngủ giống trẻ con của Tiểu Tề Tề, cô cuộn tròn người, ôm chặt cái gối to trong lòng, khuôn mặt nằm nghiêng điềm tĩnh như đoá thủy tiên trong hồ, mỏng lung, thanh lệ. Hạ Tuyên cười, nghiêng người hôn nhẹ lên hai má mềm mại của cô rồi mới xoay người đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên ngồi ngay ngắn trên xe nhỏ đi đến chân núi Hoàng Sơn, sau đó lại chuyển sang xe nhỏ hơn đi vào trong núi, đường đi khúc khuỷu, gập ghềnh làm cho người ngồi trên xe nghiêng ngả, Tiểu Tề Tề mấy lần sợ quá phải kêu to. Nhìn những vách đá lướt qua cửa xe lại tưởng như xe đang lướt đi trên đỉnh núi, lại xoay lại một vòng làm cho mọi người càng thêm gào thét. Tiểu Tề Tề nằm vào trong lòng Hạ Tuyên thét chói tai, Hạ Tuyên lại nắm chặt tay Tiểu Tề Tề, không buồn lên tiếng, chỉ thấy khuôn mặt tái nhợt cho thấy anh... sợ độ cao. Tiểu Tề Tề ôm đầu Hạ Tuyên dựa vào lòng mình “Hạ Tuyên, chúng ta cứ như thế này điên cuồng một lần, cho dù rơi vào vách núi đen, từ nay về sau vận mệnh và linh hồn sẽ luôn ở cùng một chỗ, được không?”

Hạ Tuyên dựa vào giữa bộ ngực mềm mại của Tiểu Tề Tề, mùi hương nhẹ, cảm thụ được nhịp tim đập kịch liệt của cô, hai tay ôm thắt lưng Tiểu Tề Tề càng chặt, “Chúng ta cùng điên cuồng cho tới chết.”

Mua vé, lên núi, đi cáp treo, dọc đường đi đều do Tiểu Tề Tề lôi kéo Hạ Tuyên đang ở trạng thái sợ độ cao. Trên cáp treo, Hạ Tuyên không còn cố kỵ danh dự đàn ông và kiên cường, cúi người dựa đầu vào lòng Tiểu Tề Tề, nhắm mắt lại thầm thì: “Tề Tề, đây là chuyện quan trọng nhất anh làm cho em trong cuộc đời này, em phải nhớ kỹ, bởi vì có em nên anh không sợ.” Tiểu Tề Tề cảm thấy xúc động, hôn trộm lên vành tai Hạ Tuyên, nói thầm vào tai anh: “Nếu anh lên được đến Thiên Đô Phong cùng em, em sẽ tin tưởng tình yêu của anh.” Hạ Tuyên hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt của Tiểu Tề Tề, ánh mắt trong veo, mang bao kiên cường và chờ mong, Hạ Tuyên không nhìn được gạt đầu, “Từ lúc theo em đến Hoàng Sơn, anh đã là của em”

Những tảng đá hình thù kỳ lạ chìm giữa biển mây, những cây tùng với các kiểu tạo dáng mới mẻ, cảnh đẹp của Hoàng Sơn làm cho ai cũng mê mẩn, Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên đứng giữa biển mây, tưởng như đứng giữa cảnh tiên. Hạ Tuyên mặc dù thấy cảnh sắc rất đẹp nhưng vẫn không thắng được sự sợ hãi, gắt gao ôm chặt thắt lưng Tiểu Tề Tề, nghiêng đầu dựa lên vai cô, nhìn trộm xuống những vách núi xung quanh. “Tề Tề, sao thắt lưng em nhỏ vậy?” Đột nhiên nghe Hạ Tuyên hỏi một câu chẳng liên quan gì tới phong cảnh xung quanh, Tiểu Tề Tề quay đầu lườm anh thì thấy anh đang cười xấu hổ, biết anh vẫn còn lo sợ vội nắm tay anh an ủi “Thắt lưng cô gái nào không nhỏ? Chẳng nhỏ to như các bà cô kia à?” Hạ Tuyên gật đầu, râu trên cằm anh không được cạo chạm vào cổ Tiểu Tề Tề làm cô thấy nhột nhột, nhìn không được vịn vào cơ thể. Hạ Tuyên hoảng sợ ôm cô đứng lùi về phía sau mấy bước “Ngaoan, đừng lộn xộn, anh đây là hết lòng đi ngắm cảnh cùng em đây.”

Tiểu Tề Tề lại chỉ để ý đến câu nói khác trong đó “Đúng rồi, Hạ Tuyên, anh nói xem nhớ mai kia em già đi, thắt lưng to thô như một cái thùng, lúc đó anh có còn ôm em như thế này không?” Hạ Tuyên cười khê: “Đồ ngốc, khi đó anh cũng thế, mặt đầy nếp nhăn, tất nhiên sẽ không ghét bỏ em”

“Hừ!” Tiểu Tề Tề lau mồ hôi “Đàn ông ai cũng nói ngọt, có lẽ khi đó chúng ta kẻ Nam người Bắc ấy chứ.” Khuôn mặt Hạ Tuyên nghiêm túc quan sát vẻ mặt Tiểu Tề Tề “Lại nói bậy bạ gì đâu? Anh đã nói với người nhà rồi, tốt nghiệp xong học nghiên cứu sinh ở thành phố Bắc, thành tích của anh đã có rồi, em quên à?”

Tiểu Tề Tề ngửa đầu ra đằng sau, dựa hẳn người lên người anh “Hôm nay có rượu, hôm nay say đi, ai biết được ngày mai, Hạ Tuyên, anh đừng lo, em chỉ nói thế thôi, trước khi tốt nghiệp ai cũng lo được lo mất, anh không phải không biết.” Hạ Tuyên thom lên khuôn mặt Tiểu Tề Tề “Anh không cho em lo được lo mất” Tiểu Tề Tề phản đối “Thật bá đạo.” Vừa nói xong đã bị ngăn lại bởi bờ môi ôn nhuận của anh.

Con người khi yêu chính là nồng nàn như thế. Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên cũng không phải là ngoại lệ. Hạ Tuyên tuy đối với ai cũng cười xa cách nhưng trong nội tâm của anh quả thật rất mong chờ vào tình yêu. Tiểu Tề Tề nhìn thì có vẻ cầu thả, khi yêu cũng so đo, không khác gì so với các cô gái khác.

Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên đứng dựa vào nhau, cạnh đó có hai gốc cây tùng già đứng sát nhau. “Hạ Tuyên, anh thấy không, đó là tùng tình nhân, có rất nhiều người chụp ảnh ở đây, chúng ta cũng tới đi?” Hạ Tuyên gật đầu, lấy máy ảnh trong ba lô của cô ra “Chúng ta nhờ người chụp cho kiểu ảnh chung nhé.” Hạ Tuyên ôm Tiểu Tề Tề, hai người đều cười hết sức ngọt ngào, giống như tình cảm trong lòng hai người, hy vọng sẽ vĩnh viễn sánh cùng trời đất, giống như cặp tùng già kia.

Bầu trời Hoàng Sơn thay đổi liên tục, vừa mới còn là ánh sáng chan hòa chiếu khắp biển mây, rực rỡ màu sắc xung quanh, trong chớp mắt đã thấy mây đen dày đặc, Tiểu Tề Tề và Hạ Tuyên ôm nhau đi dưới tàng cây, Hạ Tuyên lo lắng nhìn lên bầu trời “Tề Tề, làm sao bây giờ, trời sắp mưa rồi.” Tiểu Tề Tề lơ đãng, cười hi hi kéo tay Hạ Tuyên “Em không sợ, dù có mưa cũng có anh bên cạnh.” Một cơn gió lạnh thổi từ dưới chân núi lên, Tiểu Tề Tề nhìn không được rung mình một cái, ôm chặt lấy anh tìm sự ấm áp. “Hạ Tuyên, trên núi thật lạnh quá, bình thường tháng sáu vào hạ là nóng cháy người, nơi này lại như còn đầu mùa xuân, đáng tiếc chúng mình không sợ mưa mà chỉ sợ lạnh.” Hạ Tuyên ôm sát cô, quay đầu lại thấy một ông lão nông dân đang gánh đồ đi tới vội hỏi thăm “Chào ông, ông có áo mưa bán không?” Ông nông dân này là người bán dạo, mỗi ngày sẽ chọn một ít áo mưa, dưa chuột, mì ăn liền, chân giò hun khói... mang lên trên núi, vừa bán vừa tỏ vẻ làm người đưa than sưởi ấm giữa mùa tuyết rơi, vội buông quang gánh, tươi cười, đưa ra hai cái áo mưa “Năm mươi đồng một cái.” Áo mỏng như lá, không có chút gì chứng tỏ có tác dụng của khoa học kỹ thuật, lúc này mây đen dày đặc, lấy chút lái tội gì không làm.

Tiểu Tề Tề gói lại cái áo mưa, lắc đầu, “Không mua, không mua, không phải lừa người sao.” Hạ Tuyên kéo tay Tiểu Tề Tề “Ngoan, đừng ầm ỹ, không mua nhờ bệnh đến thì làm sao bây giờ? Dù sao chiều mai mới xuống núi được.” Nói xong liền lấy tiền ra trả, Tiểu Tề Tề ngẩng đầu nhìn trời, mây đen tựa hồ như dờn đi rất nhiều, thậm chí còn lộ ra chút ánh sáng vì thế cười nói: “Hạ Tuyên, chúng ta cá đi, em cá trời sẽ không mưa.” Hạ Tuyên cũng nhìn bầu trời, nhưng cuối cùng vẫn lo lắng nên lại trả tiền cho hai cái áo mưa “Anh cá trời sẽ mưa, đánh cuộc là cái gì?” Nói xong lại trả thêm hai mươi đồng cho hai quả dưa chuột. Thấy thế Tiểu Tề Tề chỉ cảm thấy trong lòng nóng nảy, đất học máu ra, vì thế lại oán hận: “Cuộc anh không cần người đỡ, không cần gây chống đến được đỉnh Thiên Đô Phong.” Hạ Tuyên hoảng sợ, đuổi theo Tiểu Tề Tề “Thế nếu em thua?” Tiểu Tề Tề quay đầu lại cười yếu ớt, “Nếu em thua, chúng ta không lên Thiên Đô Phong nữa.” Hạ Tuyên vui vẻ nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp “Anh sẽ luôn cầu nguyện để trời mưa thật to.” Tiểu Tề Tề cười to, cướp lấy quả dưa chuột trong tay Hạ Tuyên đưa đến trước mặt quan sát.

Hạ Tuyên cũng cúi xuống nhìn, to mồm: “Em nhìn cái gì?” Tiểu Tề Tề ồm ồm trả lời: “Xem xem quả dưa chuột này có đẹp hơn so với quả dưa chuột dưới chân núi không? Mười đồng một quả đấy.” Hạ Tuyên sờ lên đầu Tiểu Tề Tề, không nhìn được lại véo hai má cô “Trẻ con!” Tiểu Tề Tề né khỏi tay anh, cắn mạnh một miếng “Cũng ném thử xem có ngọt hay không!”

Hai người đứng trên một bãi đất phẳng, Hạ Tuyên vẫn đứng đằng sau ôm lưng Tiểu Tề Tề như trước, nghiêng đầu dựa vào cổ cô, thỉnh thoảng lại nhìn về phía sương mù dày đặc lượn lờ phía dưới, Tiểu Tề Tề chỉ vào một đỉnh núi giống như cái ngòi bút phía xa “Hạ Tuyên, anh nói xem cảnh đẹp này liệu có phải là do bút pháp thần kỳ viết ra.” Hạ Tuyên nhìn kỹ, khen ngợi: “Quả nhiên rất giống.” Tiểu Tề Tề quay đầu nhìn vào đôi mắt Hạ Tuyên “Hạ Tuyên, chữ của anh rất đẹp, giống chữ của Khải Công.”

Hạ Tuyên lại cười tiếu nuôi: “Giống thì có ích gì, phải sáng tạo ra phong cách của mình mới quan trọng nhất, như Khải Công ý.” Tiểu Tề Tề vỗ vỗ lên mặt anh “Rồi sẽ có ngày ấy.”

Hạ Tuyên từ phía sau nắm lấy tay Tiểu Tề Tề “Mở bàn tay em ra cho anh xem” Tiểu Tề Tề mặc dù không hiểu anh muốn làm gì, nhưng cũng nghe lời mở bàn tay mình ra, Hạ Tuyên giơ ngón tay ra, viết một hàng chữ lên lòng bàn tay cô. Tay Tiểu Tề Tề bị ngứa nên cười khanh khách, Hạ Tuyên giữ chặt tay cô lại “Ngoan, đừng nhúc nhích, nhắm mắt lại xem anh viết chữ gì.” Tiểu Tề Tề quay đầu nhìn đôi mắt đang cười thâm tình của anh, chậm rãi nhắm mắt lại, cảm nhận được ngón tay ấm áp của anh lướt trong lòng bàn tay mình, nét viết rất chậm mà kiên định, viết xong nét cuối cùng Tiểu Tề Tề cảm thấy như tai mình đỏ lên, Hạ Tuyên ôm cô xoay người lại, hai người kề sát vào nhau, hỏi nhỏ bên tai cô: “Viết cái gì?” Tiểu Tề Tề mặt đỏ, tim đập không ngừng, cười mãi mới dám nói: “Hạ Tuyên yêu Tiểu Tề Tề.”

Hạ Tuyên đẩy Tiểu Tề Tề ra, đưa tay đến trước mặt Tiểu Tề Tề “Vì em nên bút thần này vẽ ra.” Tiểu Tề Tề nắm ngón tay thon dài ấm áp của anh, phảng phất như độ ẩm của làn da là từ dưới đáy lòng tràn ra, nóng bỏng không nói lên lời. “Anh nhắm mắt lại.” Hạ Tuyên mỉm cười nhắm mắt lại, Tiểu Tề Tề đưa tay thành bút cũng viết lên, viết xong, Hạ Tuyên nắm bàn tay mình lại “Ừ, anh muốn hàng chữ này khảm vào lòng bàn tay, nhớ mãi không quên.”

Bốn mắt nhìn nhau, vô cùng ôn nhu và ngọt ngào, có lẽ sau bốn năm yêu nhau, tình cảm mơ hồ cuối cùng cũng thăng hoa, biến thành ngọn lửa nóng bỏng.

